

Giới thiệu Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần

Một nhân vật đã từng xuất hiện trong bộ truyện "CHỒNG! ANH LÀ AI?"

Một nhân vật thiên tài của tập đoàn AK, một vị tiến sĩ hoá học chuyên điều chế thuốc, Thiên Vũ, người chuyên điều chế thuốc mà các nhân vật chính đều đã nếm thử.

Mỗi bạn bước vô thế giới của nhân vật đa nhân cách, tiến sĩ hóa học Thiên Vũ, quyết tâm dần thân vào mafia để trả thù. Trớ trêu thay, anh lại yêu con gái kẻ thù.....

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Anh uống thuốc chưa?

Sân bay Tân Sơn Nhất luôn tấp nập đông đúc, bất kể giờ nào, ngày nào trong tuần. An lóng ngóng đứng nhìn cửa ra khu sân bay quốc tế, tìm đập thành thịch, hồi hộp trông lại bóng hình thân quen. Cũng 15 năm từ ngày anh hai đi du học, không biết anh có thay đổi gì không? Chứ em gái anh giờ thành thiếu nữ rồi.

Tiếng loa báo hiệu máy bay từ Canada đã hạ cánh an toàn, vậy là sắp gặp anh hai rồi. An nghĩ rồi che miệng cười thẹn thùng, cứ như được gặp người yêu, mà không hay sau lưng đang có bóng dáng cao lớn đang e hèm nghiêng đầu nhìn An cười. Khang nắm nhẹ tay mình đưa lên miệng e hèm, An giật mình quay lại, mắt chữ A, miệng chữ O nhìn thanh niên đối diện. Khang cao 1m82, không mập mạp, nhưng do tập gym nên rất săn chắc. Cơ bắp không cuộn cuộn như lực sĩ, vừa đủ rõ cơ bụng từng múi ẩn sau lớp áo sơ mi trắng. Làn da trắng sáng, chắc do ở xứ lạnh Canada, mắt nâu dưới đôi mày rậm. Sóng mũi cao, môi nhỏ, thêm nhân trung sâu. Khang dường như nổi trội giữa đám đông. An cứ chết trân nhìn anh hai mình, anh chàng đẹp trai soái ca này là ai, mới lần đầu gặp mà tìm An loạn nhịp rồi. Khang mỉm cười, xoa xoa đầu An.

- Em đón ai vậy cô bé?

- Dạ, em đón anh hai em? Có gì không anh(đẹp trai)? An rụt cổ. Che miệng cười hí hí.

- Thế anh hai đâu?

- Em vẫn đang chờ à? Mà có gì không anh?

Khang lại đưa tay lên miệng e hèm, đôi mắt đậm ý cười trêu chọc.

- Anh hai không ra, thôi em mang anh về thế, được không?

An đang hí hí, nghe câu nói của Khang, liền ngược nhìn Khang nghi hoặc, nhìn Khang có nét quen, lại cũng lạ, An nhăn trán suy nghĩ " Anh hai ốm nhom, đen thui, đầu có trắng trẻo, mà cao dữ vậy. Anh này đẹp trai thật, mà đầu có vấn đề à, người bình thường không ai chọc gái vậy hết, dù mình cũng đáng yêu(hí hí). Hay là dụng nhầm tên biển thái. Hey ya, anh hai ơi! Thổ địa ơi, mau biến anh hai con xuất hiện, làm sao đây?" An lấy lại bình tĩnh, 36 kế, chạy là thượng sách, anh hai tự biết về. Không người ta tưởng mình quen tên điển này, có chuyện không ai cứu. An ngược nhìn Khang nghe rằng

- Anh uống thuốc chưa?

Nói rồi, An rụt cổ le lưỡi, cầm đầu chạy. Khang ngạc nhiên, tròn mắt nhìn theo. Cô bé này không nhận ra mình thật. Em gái ơi là em gái! Khang chỉ còn biết lắc đầu, móc điện thoại kết nối wifi, điện messenger cho ba.

- Con về Việt Nam rồi à?

- Con về rồi, ba cho con địa chỉ nhà để con kêu taxi về.

- An ra đón con mà.

Khang một tay cầm điện thoại, một tay xoa xoa chân mày, nhìn ba cười cười.

- Em chạy mất dép rồi ba.

Nói được câu đó, nhớ lại câu " anh uống thuốc chưa?" Khang bụm miệng bật cười thành tiếng. Ông Thanh tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao?

- An không nhận ra con, chắc nghĩ con bị khủng nên bỏ chạy rồi.

Ông Thanh cũng phì cười, lắc đầu

- Con nhỏ này, mở miệng là nhớ anh hai, thương anh hai nhất. Giờ anh hai đứng trước mắt lại bỏ chạy, thiệt tình.

Tại con không gửi hình, cũng không facetime với nó, nên trong tâm con bé, anh hai chỉ là cậu bé 15 tuổi thôi. Tai hại chưa?

- Con muốn tạo cho em bất ngờ, con cũng có viết thư tay cho em mà. Mạng xã hội giờ nhiều cái không hay ba à. Thôi ba cho con địa chỉ, để con còn về.

Ông Thanh cười hiền, rồi đọc địa chỉ cho Khang. Khang ngó xung quanh, không thấy An đâu nữa, đành lững lững kéo vali đón taxi tự về.

Đứng trước căn biệt thự sơn màu trắng, trên tường có treo bảng tên, biệt thự An Khang. Khang sờ lên bảng tên, hình ảnh thời thơ ấu ủa ả về, Khang và An chạy giỡn bên triền đồi đầy cỏ hồng. Nụ cười An trong trẻo hòa trong sương mai, thấm dần trong tâm hồn Khang một nỗi nhớ khôn nguôi. Khang ấn chuông, một người phụ nữ trung niên ra mở cửa. Bà Hiền vui mừng, mắt rưng rưng nhìn Khang

- Cậu chủ, cậu đã về.

- Mẹ Hiền! 15 năm rồi, mẹ vẫn gọi con cậu chủ?

Bà Hiền kéo vạt áo chậm nước mắt, gật gù.

- Ủ, 15 năm rồi! An cũng lớn thành thiếu nữ rồi. Thôi, con vô nhà kẻo nắng.

Khang bước qua cửa, hai tay vịn vai bà Hiền, cúi xuống nhìn bà bằng ánh mắt cương nghị, chứa chan tình cảm.

- Mẹ không được khóc, và không được gọi con là cậu chủ nữa nhé. Hứa nhé!

Bà Hiền gật gật, tay quạt nước mắt, rồi nắm tay Khang dắt vô nhà.

Ông Thanh đang ngồi uống trà, xem TV. Thấy dáng người bước vô, ông ngược nhìn, rồi tháo mắt kiếng cầm trên tay "con về rồi". Ông gật gật, những giọt lệ nhớ thương con cứ thế ào ra, như nỗi chịu đựng bao ngày bị phá vỡ. Khang nhào tới quì xụp bên gối cha, lau khô dòng lệ trên mặt người đàn ông trung hậu. Lâu lắm rồi, anh mới nhìn thật gần ba như thế, thời gian trôi và ba tôi đã già rồi.

- Ba! Con đã về.

- Ủ! Vô thay đồ, nghỉ ngơi đi con. Đi đường xa chắc mệt lắm.

- An về chưa ba?

- An nó chưa về. Con bé không biết lạc trôi ở đâu rồi. Chắc lát nó về thôi, nó không thích Sài Gòn lắm đâu. Tại nó đi đón con nên vô thành phố, bình thường kêu nó đi là nó gãy nãy ghê lắm, ghét thành phố ồn ào, không yên bình như ở đây.

Ba Thanh phì cười khi nhắc tới đứa con gái cưng của mình. Khang cũng cười, em gái An của anh giờ thành thiếu nữ rồi, tâm tính vẫn trầm lắng, như bà cụ non.

Khang tắm rửa, nằm uòn trên chiếc giường ấm êm của mình, giấc ngủ đến nhanh chóng, có lẽ vì quá mệt sau mười mấy tiếng ngồi máy bay, thêm gần sáu tiếng ngồi xe về Đà Lạt gần như rút cạn sức Khang. Khang nằm ngủ vui cho đến khi nghe tiếng động lạ, Khang mở tròng mắt lắng nghe, một lúc sau mới nhớ mình đang ở nhà. Khang ngồi bật dậy, quan sát xung quanh, không gian yên ắng. Anh đứng lên đi tới bên cửa sổ ngó xuống khoảng sân có trồng giàn hoa Tường Vy, bóng dáng một thiếu nữ đang bước vô sân, miệng lầm bầm câu nhàu điều gì đó. Mẹ Hiền cười xoa xoa đầu An, khoát tay bảo An vô nhà, rồi ra đóng cửa hàng rào. Khang nhìn đồng hồ đã hơn 11g đêm. Cô bé đi đón anh Hai gì mà người ta về ngủ mấy giấc rồi mới mò về. Em với út. Thiết tình! Khang ngồi bên bệ cửa sổ, nhìn theo bóng An khuất dần sau cánh cửa nhà, bao kí ức chợt ùa về, thật vui biết bao nhiêu. Điện thoại Khang rung, là tin báo từ Instagram. An đăng trạng thái mới "Giận anh hai, hứ". Khang chỉ còn biết xoa xoa mi tâm, phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Cặp đôi đẹp như ngôn tình

Sáng sớm, do hôm qua ngủ trễ nên sáng nay cô dậy hơi muộn. Lật đặt làm vệ sinh cá nhân, thay bộ áo dài vội đạp xe đến trường. Cô quên hỏi xem anh hai về chưa? Chạy tới trường vừa kịp chuông reo, hú hồn. Gửi vội xe, nhanh chóng vào xếp hàng. Khánh Đình lần đầu tiên thấy An đi trễ, huyết tay hỏi:

- Sao đi trễ vậy bà, lạ quá nghen!

- Tui á, tại hôm qua về trễ, ngủ trễ nên dậy trễ. Nhắc tới bực mình nè.

An đang huyền thuyên chợt nhớ gì đó. " ủa, mình đi đón anh hai, bị anh đẹp mà khủng đó chọc, sợ quá chạy trốn. Lại sợ anh không biết đường nên ở lại sân bay chờ tới bốn giờ chiều. Không thấy anh nên đón xe về nhà luôn. Trời, vậy cuối cùng anh hai ở đâu ta?" An gỡ gổ đầu mình, nhăn mặt.

- Thôi đi bà, hậu đậu vừa thôi, bà mà có con đừng đưa nó đi chơi, mắc công bỏ quên nó luôn. Hahaha. À mà cuối cùng anh bà về chưa? Có đẹp trai hem?

- Tui có biết đâu, hôm qua về khuya mệt quá ngủ. Sáng nay vội đi học quên hỏi. Mà lát về nhà thì biết thôi. Hihi.

- Tui tò mò quá nha.

- Thôi đi mẹ, vua không quan tâm mà thái giám sốt ruột à?

- Ồ, tại bà đẹp nên chắc anh bà cũng đẹp. Hehehehe. Chứ trai trường mình toàn xấu, nếu đẹp thì quậy phá học ngu. Chán thấy mò.

- Đẹp trai học giỏi soái ca làm gì có chòi, bót mơ đi mẹ.

- Hứ! Bà giấu chứ gì, nếu tui mà thấy anh bà vừa mắt, bà phải làm mai nha. Còn bình thường thì có thêm người anh để nhõng nhẽo cũng được

- Xía, khôn vừa thôi.

Cả hai người cười giong già, đi theo hàng lên lớp.

11g30 chuông reo báo hiệu hết giờ. An ưỡ oải ngáp rồi xếp tập ra về. Xuống sân trường thì thấy rất nhiều học sinh tụ tập chỉ trò gì đó. " hay là có đánh nhau?" An đang nghĩ thì Khánh Đình đã kéo tay An chen vào đám đông làm bà tárm. Thì ra không phải đánh lộn, mà là một anh chàng khá điển trai. Anh mặc áo sơ mi trắng, tay dài sần lên tới khuỷu tay, kết hợp quần tây đen vừa hợp với dáng người cao ráo, nhìn cứ như soái ca áo trắng vậy, đang tựa vào xe moto phân khối lớn, hình như chờ ai đó trong trường. Khánh Đình không khỏi trầm trồ "phải người không mà đẹp dữ vậy chời". Cô nàng cứ mê đắm ngắm trai, không màng tới An đang há hốc miệng ngạc nhiên " đây là anh chàng mình gặp ở sân bay, trái đất nhỏ dữ vậy sao? Không lẽ theo mình lên tận đây trả thù. Biến thái thật rồi". An lo sợ, vội dang tay bạn ra quay đầu biến nhanh vào nhà để xe. Đột nhiên bị dang tay, Khánh Đình quay lại thì An đã lủi mất dạng.

Khang đang lóng ngóng tìm An, vừa nhìn thấy thì An lại bỏ chạy, Khang chỉ còn biết chạy tới cổng trường nắm tay An kéo lại. Lực Khang kéo khá mạnh nên An mắt đà ngã nhào vào

ngực anh. Đúng lúc đó có con gió thoảng qua, những bông hoa Lim Xẹt màu vàng bé xiu rơi xuống bay tán loạn. Trong ánh nắng chói chang buổi trưa hè, hình ảnh cô gái nắm lùn(vì chỉ đứng tới vai của Khang) đứng gồng trong vòng tay của chàng trai, dưới bầu trời ngập hoa vàng bay thật đẹp. An bỗng nghe tim mình loạn nhịp, khác với nhịp tim mạnh mẽ trầm ổn của anh. Cô ngước lên nhìn, ánh nắng như làm anh ấy thêm tỏa sáng, trên mặt đang đỏ mơn hời thành dòng. Bỗng chốc An bị đứng hình, còn xung quanh rất nhiều tiếng "tách! Tách" vang lên. Rất nhiều học sinh không bỏ qua khoảnh khắc tuyệt vời có một không hai đó nên lấy điện thoại chụp lại, chắc chắn được triệu like. An sực tỉnh, đẩy Khang ra, trừng mắt nhìn:

- Anh làm gì vậy hả? Ban ngày ban mặt mà thả dê à?

Vừa nói, An giờ chân đạp lên chân Khang, rồi lùi ra sau, ôm cặp tư thế phòng thủ. Cũng may An mang giày bệt, còn Khang mang giày ba ta nên không sao, gập giày cao gót chắc tiêu bản chân Khang rồi. Khang nghiêng đầu, khoanh một tay, còn một tay rờ cằm, nheo mắt nhìn cô em gái. Từng bước từng bước tiến lại gần An. An cứ lùi, nhìn mấy bạn đang bu quanh mình như cầu cứu, nhưng chẳng ai quan tâm, họ chỉ tập trung vào anh chàng đẹp trai này thôi. Khánh Đình dạt đám đông chen lên, thấy mặt bạn mình sợ sệt mà anh chàng cứ sấn tới. "Ừ thì mê trai đẹp đó, nhưng ăn hiếp bạn tui, trong trường tui là không xong với tui à." Khánh Đình chạy lên đứng bên cạnh An, ôm vai bạn:

- Này anh kia, đây là trường học, anh muốn làm gì hả?

- Ừ, đây là trường học, anh muốn làm gì - An phụ họa theo.

- Anh tới đón em gái, không đón ở trường chứ đón ở đâu?

- Anh đón thì đón, kéo tui chi?

- Không kéo em chạy mất công lại đuổi theo, mệt! - Khang cười thật rạng rỡ. Lại một loạt tiếng "tách tách" vang lên.

An nghi hoặc nhìn Khang, có thể anh ta muốn bày trò để không ai cản anh ta muốn bắt cóc mình. Trò này trong phút giây cảnh giác có. Nghĩ vậy nên An la lớn lên:

- Tui không phải em anh, anh muốn lừa người bắt cóc tui chứ gì? Mấy bạn báo chú bảo vệ dùm An đi. - An quay nhìn một vòng những học sinh đang vây quanh cầu cứu. Khánh Đình vỗ vỗ vai bạn.

- Yên tâm, tui sẽ báo công an bắt hần. Đẹp trai mà ác à?- xong cô móc điện thoại trong cặp ra.

Thấy vậy Khang đành nghiêm mặt, đòi báo công an là lớn chuyện rồi, không giỡn nữa. Anh nhìn xung quanh dường như mọi người đang tin em gái mình, anh đành hắng rồi nói lớn:

- Em gái Thiên An, lớp 12a3. Anh trai Quý Khang mới du học Canada về nước hôm qua.

An trở mặt, anh là anh hai thật sao? Người ngoài không thể biết tên anh em mình được, lại còn biết anh mới về hôm qua. Chối, vậy mà mình tưởng anh là tên biến thái. An ngượng ngùng quay sang Khánh Đình, cười mà nhăn. Khánh Đình thì lè lưỡi rụt cổ lắc lắc đầu. Còn Khang đã bước tới đứng trước mặt hai cô:

- Thôi giỡn đủ rồi, về nhà nha.

- Dạ. - An cúi mặt lí nhí

Khang nắm tay An dắt đi ra cổng, rất từ tốn nhẹ nhàng. Dù biết là anh trai, nhưng mặt An cứ đỏ lên ngại ngùng. Khánh Đình nhìn theo không khỏi trầm trồ."anh em nhà ấy cứ như cặp đôi trong tiểu thuyết vậy, bà An ơi, tui thích anh bà rồi nha!". Khánh Đình mím cười đi vào nhà giữ xe.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chờ nuôi lớn sẽ ăn

Trên đường về, An cứ lén nhìn Khang, rồi tùm tùm cười, mặt An hồng lên e thẹn. Có ông anh đẹp trai cỡ này, sau này chắc mệt vì mấy bà chị dẫu quá. Nhưng mà thích, sau này sẽ nhờ anh hai đưa đón đi học hoài luôn. Hai anh em về nhà hơn 12g trưa, bà Hiền đang dọn cơm, còn ông Thanh đang đọc báo. Khang dắt con moto vô sân còn An cứ cúi mặt, đi thẳng lên phòng.

- Con bé hôm nay sao vậy? Đi học về trễ, còn không biết thưa hỏi. Khang! Con làm gì em giận phải không?

- Con không có, chắc trời nắng quá em bị say nắng.

- Bà vô xem con bé có bệnh không? Gần thi cử rồi, phải giữ sức khỏe chứ.

- Ừ.

Bà Hiền gõ cửa phòng con gái:

- Mẹ vô đi.

- Con bệnh à? Sao về nhà không chào hỏi ai vậy con?

- Con hơi mệt thôi, để lát con ăn cơm sau. Giờ con nghỉ xối rửa nha mẹ.

- Cái con này, chắc lại quên mang nón, bị say nắng phải không?

- Ah! Xe con còn ở trường. Tự nhiên anh hai đón làm con quên mình có đi xe.

- Trời! Hậu đậu hết nói.

Bà Hiền lắc đầu đi ra ngoài:

- Khang à! Em để quên xe ở trường, lát con chờ em đi lấy xe nhé.

- Dạ.

Khang nhoeo miệng cười. Anh cúi xuống ăn cơm. Lâu lắm rồi mới ăn món ăn quê hương, mà món mẹ nấu luôn là ngon nhất.

Khi ánh nắng chỉ còn sót lại tia yếu ớt. Khang chờ An đến trường cho cô lấy xe. Ba mươi phút trôi qua mà An vẫn chưa ra, Khang bắt đầu sốt ruột đi vô bãi xe kiếm. Bãi xe vắng ngắt, chỉ lác đác vài chiếc xe đạp của học sinh học thêm. Quái, An đâu?

- An à, ra đây đi, đừng giỡn nữa. Em không ra là ma bắt ráng chịu nha. Trời tối rồi đó.

Khang kêu khan cổ, không nghe tiếng An trả lời. Chú bảo vệ đi lại hỏi;

- Cháu tìm ai?

- Dạ, chú có thấy có học sinh nữ nào mới vô lấy xe không ạ?

- À! Khoảng 45p trước, có con bé nữ sinh vô lấy xe đạp thôi. Nhưng lúc nó dắt xe ra thì có chiếc xe hơi lại đón chờ đi rồi

- Xe hơi đón?

- ù! Chiếc 7 chỗ màu đen, nhìn cũng sang, chắc nhà cô bé ấy giàu lắm.

- Dạ! Cháu cảm ơn bác, cháu về.

- ù! Về đi kẻo tối. Đường phố dạo này mất an ninh lắm. Máy tháng trước có đứa nhỏ 3 tuổi bị bắt cóc ngay sân nhà. Cháu đi đường cẩn thận.

- Dạ! Cháu về.

Tại phòng vip trong một quán bar sang trọng.

- Anh Lâm! Hàng đã tới.

Người đàn ông trung niên, thân hình phổng phốp nghe thế liền cười ha hả.

- Tốt! Hi vọng món quà cho tiệc tẩy trần này sẽ làm hân vui lòng. Hahaha. Đi ra ngoài xem hân tới chưa? Cũng gần 8 giờ rồi.

Đúng 8 giờ, chiếc xe đẹp hạng luxury dừng trước cổng quán bar The Night! Một thanh niên mặc áo sơ mi đen, đồng màu quần tây dạng âu, ôm sát dáng người tiêu chuẩn như người mẫu. Gương mặt không chút biểu cảm, chỉ có đôi mắt đen toát ra khí tức lạnh nhạt, ai nhìn cũng phải sợ. Anh ta đi thẳng đến phòng vip. Người đàn ông tên Lâm thấy anh ta liền hỏi, đứng lên bắt tay. Anh nhìn bàn tay hân chia ra, không thêm quan tâm đi thẳng đến ghế ngồi. Một tay gác lên lưng ghế, chân bắt chéo chữ ngũ.

- Cục trưởng Lâm hôm nay hẹn tôi đến có việc gì?

- Hà, hà! Tôi có món quà tặng cậu tẩy trần.

Ông Lâm hást mặt với thuốc hạ. Tên thuốc hạ gật đầu, đi ra ngoài. Lát sau rình vào một cái thùng to tướng, được gói như hộp quà khổng lồ. Mặt cục trưởng nhìn hộp quà liền nổi lên tia phồng đơng. Hân đẩy hộp quà về phía người thanh niên:

- Thiên Vũ! Cậu mở ra xem thích không? Bảo đảm hàng sạch và an toàn.

Thiên Vũ liếc nhìn hộp quà, nhếch mép, biếng nhác đứng lên cầm dây nơ kéo mạnh. Bón mặt của khối hộp đổ xuống, lộ ra người con gái đang nằm ngủ trong đồng vải xộp bông bênh màu trắng. Cô ta mặc váy ngủ satin cũng màu trắng, ngắn cũn cỡn, lộ ra đôi chân thon nhỏ. Phần ngực căng tròn được nâng đỡ nhờ đệm áo càng thêm quyến rũ. Làn da trắng ản hiện sau lớp vải voan bông bênh làm nệm, cô như nàng công chúa đang ngủ trên những đám mây, thanh thuần không vương tạp niệm. Nhưng ánh mắt của những tên đàn ông ở đây thì nhiễm đầy màu đen của dục vọng. Cục trưởng Lâm cũng ản thầm nuốt nước bọt vì thèm thuồng, nhưng biết sao được, nếu không vì Thiên Vũ là tên ưa sạch sẽ, mà hân cần lợi dụng thì hân đã ản sạch cô bé này rồi. Thiên Vũ ngồi một chân trên sàn, tay bóp cằm cô bé quay qua quay lại xem xét như món hàng, hân nhếch mép cười:

- Ông muốn tôi phạm tội ảu dâm à?

- Ấy, ai lại muốn đẩy mò vàng của mình đi chứ. Con bé trông vậy chứ học lớp 12 rồi, thân thể sạch nhất xứ sương mù này đây. Học sinh giờ yêu đương tùm lùm, nên kiếm được đứa sạch như nó khó lắm. Tôi biết tính cậu nên đã điều tra rất kĩ. Con bé này ngay cả bố cũng không có, chỉ đi học từ nhà đến trường, gia đình rất gia giáo. Hàng hiếm đó....hahahaha.

- Ông chắc đủ 18 tuổi?

- À, cái này. Ông Lâm nhìn tên cận vệ. Hân kể tai nói nhỏ ông gì đó, mặt ông biến sắc, cho hân lui, rồi nói cười xuề xòa với Thiên Vũ.

- Cậu cứ ản thoải mái, cậu là bạn tôi thì ai dám bắt cậu chứ.

- Vậy là chưa 18?

- Không hân, con bé sinh tháng 12, xét theo năm là đủ tuổi rồi. Hề hề.

- Mang trả!

Thiên Vũ bực bội, ngồi lại ghế. Mới về nước đã bị gài hàng, tên này chán sống. Mà cô bé kia nhìn thích thật, có cảm giác sao sao đó mà cứ muốn nâng niu, trân trọng.

- Mang trả? Cậu chắc chứ?

- Cục trưởng. Tôi chưa ản vì chưa chín chứ không nói là không ản. Trả về nuôi thêm thời gian nữa đi.

Cục trưởng Lâm tưởng Thiên Vũ chê thì hân dốp rồi, không ngờ trả về cho nuôi lớn. Kệ, cũng không sao. Nhìn ra hân cũng có ý với cô bé kia, trước giờ hân không gần phụ nữ, cứ tưởng hân là gay. Giờ có được đứa con gái hân không ghét bỏ, sau này có thể lợi dụng con bé này được. Hahahaha. Cục trưởng Lâm ra lệnh cho tên thuộc hạ trả Thiên An về.

10 giờ đêm, chiếc Lexus 7 chỗ thả Thiên An xuống trước cổng nhà. Bà Hiền nghe tiếng xe, vội chạy ra thì chiếc xe hơi đã mất dạng, chỉ còn có Thiên An đang nằm sõng xoài trên đất, trên người chỉ mặc áo ngủ satin trắng. Quý Khang vừa chạy moto về tới, thấy mẹ đang ôm em gái ngồi trước cửa, lật đật dựng xe, bồng em vô nhà. Ông Thanh thấy Khang đang bồng em gái, cũng ngạc nhiên:

- Thiên An nó bị sao vậy con?

- Con cũng không biết nữa ba. Hồi chiều, con chờ em đi lấy xe. Con chờ em ở cổng trường, nhưng không thấy An ra, vô hỏi thì bảo vệ bảo có xe màu đen tới đón em đi rồi. Con nghĩ chắc bạn của Thiên An tới đón nó đi chơi, nên chạy đi kiểm em từ chiều tới giờ mà không thấy.

Ba:Sao con không nói với ba?

Khang:Con sợ ba mẹ lo.

Ba:Con thiệt là.

Mẹ: Thôi, ông đừng la con,Thiên An cũng về rồi. Thằng nhỏ kiểm em từ chiều tới tối chắc cũng mệt. Thôi con đi ngủ đi, để mẹ lo cho em. Khi nào nó thức mẹ la nó cho coi. Cái tội đi chơi không xin phép. Không biết có say xin không mà nằm ngủ trước cửa nhà không biết trời trăng. Còn bạn của nó, dám cả gan dẫn bạn đi, mà không dám đưa vô tới nhà. Tội nhỏ bây giờ thật khó dạy.

Ba: Thiên An nó không hư như vậy. Chắc chắn có vấn đề. Khang! Con bồng em vô phòng, rồi về phòng con nghỉ đi. Mai rồi nói chuyện với em sau.

Khang: dạ, ba!

Trong căn phòng tối, Thiên Vũ móc điện thoại ra điện:

- Anh điều tra cho tôi về món quà hôm nay. Tôi muốn biết khi nào cô bé đủ 18.

- Vâng! Thưa anh.

Thiên Vũ ngồi trên giường, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng 16 hôm nay rất sáng, nhưng cũng không thể xua hết về âm u toát ra từ anh. Anh ta đang nhớ lại đáng về Thiên An nằm trong hộp quà, thật dễ làm người khác phạm tội. Nhưng anh lại không hề có tội niệm đó, chỉ đơn thuần muốn nâng niu mà thôi. Anh cũng thấy lạ với cảm xúc chính mình. Nên vừa về đến nhà lập tức cho người điều tra. "Cô gái nhỏ, tôi rất có hứng thú với em".

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiến sĩ hóa

Sáng hôm sau, An thức dậy, cơ thể khá mệt mỏi. Nhìn quanh quẩn là căn phòng quen thuộc, An mới thở phào. Bà Hiền gõ cửa:

- An dậy đi con! Dậy đi học trễ rồi.

- Dạ!

An làm vệ sinh cá nhân, thay bộ áo dài, ôm cặp ra ngoài. Cứ tưởng hôm nay được anh hai đưa đi học, ai ngờ không thấy người đâu, cả xe moto cũng không thấy.

- Anh hai đâu mẹ?

- Sáng sớm đã đi rồi. Tội nghiệp thằng nhỏ, hôm qua tìm con đến tận khuya, sáng lại đi sớm.

- Tìm con?

- Ủ, phải rồi, hôm qua con đi đâu mà về trễ vậy, người cũng không mặc đồ đáng hoàng? Con gái lớn rồi, mẹ không ngăn cản con chơi với bạn, nhưng cũng phải biết lựa bạn mà chơi chứ. Sao lại đi chơi mà không xin phép, hại anh hai tìm con cả buổi tối.

- Mẹ! Mẹ nói gì con không hiểu? Ai đi chơi?

- Còn nói, có phải hôm qua con hẹn bạn ở trường, nó đi xe hơi tới đón con đi chơi không?

- Dạ, không có. Hôm qua con lấy xe ra thì có chiếc xe hơi trở tới hỏi đường. Sau đó, sau đó một người trong xe bước xuống rồi...con không nhớ nữa. Sao con không nhớ gì hết.

An gõ gõ đầu mình. Sau đó thì sao ta? Sao mình ở nhà?

Bà Hiền cau mày nhìn cô, biết chắc đã có chuyện gì, nên trấn an cô.

- Không nhớ thì thôi, đi học đi. Lần sau nên cẩn thận chút, thấy ai đi xe hơi hỏi đường thì giả điếc đi. Đạo này bắt cóc nhiều lắm.

- Hìhì, mẹ coi 60 giây nhiều quá á. Con có sao đâu. Chắc tại não cá vàng nên không nhớ thôi à. À, sao con về nhà được vậy mẹ?

- Thì anh hai đưa con về chứ ai, cái con này, thôi đi học đi.

- À, hìhìhì, thưa mẹ con đi học.

An tới trường, Khánh Đình chờ cô ở cổng, huýt cô một cái.

- Bà già, bà thực hiện lời hứa đi.
- Hứa gì?
- Làm mai anh bà cho tui. Hahaha
- Tương chuyện gì? Sắp thì rồi, lo ôn đi. Chuyện đó khi nào rảnh tui hẹn anh cho bà tự tấn công nha.
- Ủ! Hứa nha.
- Mê trai thấy sợ.
- Tui mê trai bà phải mừng chứ, mê gái mới sợ. Hahaha.
- Ủa, bà mà mê gái là tui chạy mất dép rồi.
- Hahaha!

Giáo viên chủ nhiệm vô lớp, học sinh nghiêm

- Giới thiệu với các em, hôm nay lớp chúng ta có tiến sĩ hóa tu nghiệp ở Canada về dự giờ. Thầy sẽ thay cô giúp các em ôn tập cho kì thi tốt nghiệp sắp tới.

Khang bước vô lớp, mỉm cười gật đầu chào cả lớp. Thân người thẳng tắp, anh mặc áo sơ mi trắng, tay dài sần lên 2 nấc, quần tây ống côn màu đen ôm sát dạng body, một soái ca áo trắng xuất hiện làm nữ sinh thì đứng hình, còn nam sinh nhìn lòng đầy ganh tị.

- Chào các em! Tôi tên Khang, hi vọng trong 1 tháng, tôi sẽ giúp các em tự tin vượt qua môn hóa trong kì thi tốt nghiệp lần này. Phải đạt 100% nhé, nhất trí không?

Cô chủ nhiệm vỗ tay, mấy bạn nữ hào hứng vỗ tay hưởng ứng bơm bốp. Nam sinh vỗ lấy lệ.

Khánh Đình quay qua, nháy mắt với An.

- An à, định mệnh rồi, tui sẽ thành chị dâu của bà.
- Hừ, coi chừng làm em gái mưa đó.
- Xi, anh bà có bỏ không? Không có thì sao tui làm em gái mưa được. Bà hứa làm mai đó, không được nuốt lời nha.
- Biết rồi.

An liếc nhìn người đang đứng trên bục giảng, tim của An lại rộn ràng. Nhớ lại lúc té vào vòm ngực vững chãi của anh, má của An hồng lên thẹn thùng. Dần dà, cô ước phải chi cô không phải là em gái của Khang.

Vẫn biết suy nghĩ đó có phần sai trái. Nhưng anh em xa cách 15 năm trời, khoảng tình cảm lúc cô 3 tuổi không còn rõ ràng, không có bồi đắp. Giờ An đã là thiếu nữ, rung động đầu đời là không thể tránh khỏi. Nhưng sao lại dành cho người không đúng thể kia. An lắc đầu, xua đi suy nghĩ khác thường của mình.

Trong lớp, không ai biết Khang và An là anh em, trừ Khánh Đình. Từ ngày Khang vô lớp cứ nhón nháo. Nữ sinh siêng học hơn, ai cũng xung phong lên bảng làm bài, rồi kiểm nhiều đề thi học búa, nhờ Khang giải. Có ông thầy đẹp trai thế, tội gì không hỏi chứ. Chỉ có An là thụ động, không nói năng, thậm chí hơi lạnh nhạt, chỉ ngồi yên một chỗ ôn bài. Khang thấy em gái hơi lạ, nhiều lần tính hỏi nhưng do đang trong lớp nên thôi. Về nhà, An cũng dường như tránh mặt Khang. Khang thường ở lại giúp học sinh giải bài tập, nên An về trước. Cô tranh thủ ăn cơm rồi lui vô phòng, cô không muốn tình cảm của mình đi lạc hướng nữa. Ba mẹ muốn An chuyên tâm ôn thi nên cũng không làm phiền con. Thi đại học, đậu rớt không sao, nhưng tốt nghiệp phổ thông nhất định phải đậu, tương lai cả cuộc đời mà.

Trong văn phòng của công ty AK, Dạ Long đang điện thoại cho Thiên Vũ:

- Thưa anh, văn phòng đã sẵn sàng, công ty có thể hoạt động.
- Tốt, về nhân sự, cho cậu toàn quyền quyết định. À, tôi muốn trong một tháng thu tóm toàn bộ địa bàn trong thành phố.
- Thiên Vũ! Chúng ta chỉ mới về nước, chưa có đủ lực lượng, e là một tháng quá ngắn.
- Cậu tính trong bao lâu?
- Một tháng thì có thể chiếm được vài ba quận, nhưng để thống lĩnh toàn thành phố cần ít nhất 3 tháng.
- Được, 3 tháng sau, tôi muốn cả thành phố phải thuộc về tôi.
- Ok! Còn một chuyện.
- Nói đi.
- Cô gái đêm đó tên Thiên An, là con gái của người phụ nữ kia, đang cư ngụ tại Đà Lạt. Tháng 12 này tròn 18 tuổi.
- Được rồi.

Thiên Vũ cúp máy, tháng 12 à. Cũng không sao. Khi đó tôi đã đủ mạnh để có thể khống chế em rồi. Để xem, em có ngoan thật không?

Chớp mắt, khối 12 đã bước vào kì thi chuyển cấp, Khang và An hầu như không gặp nhau. An phải đi ôn thi nhiều hơn, còn Khang cũng đi sớm về khuya. Thấy em gái có vẻ hờn dỗi mình, Khang cũng không hiểu vì sao, định bụng đợi An thi xong, hai anh em sẽ nói chuyện.

Khang apply xin việc ở một công ty được trong thành phố, và đã được nhận. Anh thưa chuyện với ba mẹ sẽ chuyển vô thành phố sống sau kì thi tốt nghiệp. Ông Thanh có vẻ dăm chiêu, còn bà Hiền thì lo lắng, nhưng con trai ông đã trưởng thành, cũng phải để cho nó tự lập. Ông rút tiền ngân hàng, tìm mua căn hộ ở thành phố cho Khang. Nếu sau này, An có đậu đại học thì cũng có chỗ ở, không phải ở thuê trọ phức tạp.

Kì thi trung học phổ thông diễn ra, Khang không phải ôn luyện cho học trò nữa nên tức tốc vào thành phố nhận việc. Ngày anh đi cũng là ngày An thi, anh chỉ kịp nhắn tin chúc em thi đậu, chứ hai anh em vẫn chưa có dịp nói chuyện. Kì thi kết thúc, An đậu điểm khá cao, giờ cô chỉ việc chú tâm thi đại học nữa thôi. Ông Thanh biết con gái thi đậu cũng mừng.

- An à! Cuộc đời con người có nhiều lối đi. Không nhất thiết phải đậu đại học. Con không cần quá đặt nặng vào nó.

- Hìhìhì! Cha mẹ người ta cổ vũ cho con rằng đi đại học, chỉ có mình ba kêu con không cần cố gắng. Con biết ba lo cho con, nên con không bị áp lực đâu. Đậu thi học, không đậu thi....năm sau thi tiếp. Hoặc là về đây làm vườn chung với ba mẹ luôn. Hìhìhì.

- Con bé này. Ừ nói được là làm được nghe cô nương. 12 năm trời đèn sách, luôn được học sinh khá giỏi, lỡ có rớt đại học cũng đừng có sốc mà nghĩ đại nghe chưa? Con coi liên lạc với anh hai đi. Có anh hai chỉ cho ôn bài là không lo gì hết. Hôm nào thi thì nhắc ba, ba vào chờ con đi thi, cho may mắn.

An xúc động, sà vào ôm chầm ba. Ba cô già rồi, cô cũng lớn sao cứ lo cho cô như trẻ con mãi thế. Trong cuộc đời của Thiên An, ba mẹ luôn trái tim hoa cho cô bước. Từ lúc mẫu giáo, đến giờ cô thi đại học, ba vẫn luôn lo nghĩ chu toàn. Ba luôn giành chỗ cô đi thi, nên kì thi có căng thẳng đến đâu, dù phải thức trắng đêm học bài, An cũng không muốn làm ba buồn.

- Ba à, thành phố cách mình 6 tiếng đi xe lặn, lưng ba lại đau thi sao. Mà đi máy bay thì ba không quen. Có anh hai trong đó, anh chờ con đi thi, ba còn lo gì nữa. Khi nào con đậu, con ra đây ăn mừng với ba hen.

- Cô có anh hai rồi, không cần ông già này, đúng không?

- Ba này, không phải mà.

- Thôi tui hiểu rồi, cô cậu bây giờ toàn thích trai đẹp, tui già rồi, để trai đẹp đưa đi cũng được. Nhưng nhớ, thằng Khang nó đẹp là nhờ zen di truyền của tui đó nhen.

- Hahaha. Đúng rồi, ba là đẹp lão, quên đẹp trai nhất. Anh hai nhờ ba mới được vậy. Đời F1 không bao giờ bằng thuần chủng. Hìhìhì.

Ông Thanh xoa đầu con gái cười hiền. Con ông lớn thật rồi, thành thiếu nữ rồi. Cũng may Khang về nước, chứ để con bé một mình nơi đất khách, ông cũng không an tâm.

Đâu ai ngờ rằng, nơi thành phố hoa lệ kia đã thay đổi cuộc đời An, không còn ai trái hoa cho cô đi nữa. Có chăng toàn tạo công gai hành hạ cô mà thôi. Mà người đó không ai khác chính là Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mặt khác của anh

Ngày cuối ở trong trường, An cảm thấy bịn rịn và muốn khóc. Nhanh quá, ngày mai thôi mỗi đứa một phương rồi. Khánh Đình chạy về phía An hỏi:

- Ê bà kia, bữa cuối rồi, anh bà có tới không?

- Anh vô thành phố làm việc rồi, chắc không tới được.

- Vậy hả, anh làm gì? Công ty nào?

- Nghe nói là công ty dược phẩm, tui không biết, cũng không có hỏi.

- Trời! Anh mình sao bà thờ ơ vậy, hay không muốn làm mai cho tui?

- Tại lo ôn thi nên không chú ý thôi. Anh hai của tui mà, trước sau gì cũng biết à. Hahaha

- Xì! Em gái gì mà không biết tận dụng đặc quyền gì hết. Gặp tui là năn nỉ ỉ ôi, tới khi nào anh chịu tới trường thì thôi. Có anh hai để mè nheo mà.

An phì cười, Khánh Đình cũng cười. Ngày cuối rồi, không có cô bạn thân này, chắc An đã không có ngày tháng vui vẻ năm học cấp ba. Cứ tận dụng cơ hội cười thôi, vì mai đây khi dần thân vào cuộc sống của người lớn, những nụ cười hồn nhiên trong sáng như thế mấy ai còn giữ lại.

Họ vào lớp, chờ cô chủ nhiệm thông báo kết quả tốt nghiệp.

- Tôi rất vui mừng thông báo, lớp chúng ta đậu 100%. Tuy có vài bạn có môn dưới trung bình, nhưng không vào điểm liệt nên vẫn đậu vớt.

Cả lớp vỗ tay rần rần, ai cũng vui vẻ ra mặt.

- Cô ơi, hôm nay lớp mình quẩy một bữa đi cô.

Mấy bạn nam đập bàn, bạn nữ vỗ tay ủng hộ ý kiến đó. GVCN xoa xoa thái dương vì ồn ào quá, nhưng lại nở nụ cười mãn nguyện. Cô đưa tay lên ý nói cả lớp im lặng.

- Thôi được rồi, hôm nay cho các em xả láng, nhưng không được quá đáng nhé. Cô già rồi, không thích hợp với bọn trẻ nữa, nên thôi, cô đề cử người đi thay thế được không nè?

- Ài, ai vậy cô. Có trẻ đẹp, có giỏi không ạ. - cả lớp lại nhao nhao lên.

Khang bước vô lớp, đưa tay lên miệng e hèm, rồi nở nụ cười rạng rỡ.

Lần này không chỉ có nam sinh phấn khích, mà ngay cả nữ sinh cũng hò reo ầm ỹ.

- Thầy Khang, thầy đi xa với tụi em phải không thầy? Vui quá, hahaha!

- Sao lại là thầy, anh chứ. Thầy lớn hơn tụi mình có 12 tuổi à. Mình cũng còn là học sinh nữa đâu, sắp làm sinh viên rồi đó. Hìhìhì

- Đúng rồi! Anh ơi, anh đi chơi với tụi em đúng không anh?

- Uhm! Hôm nay tôi sẽ chung vui với các em. Nhưng nhớ một chữ cũng là thầy, mà tôi cho các em rất nhiều phương trình có cả đồng chữ đấy nhé.

- Thầy ơi thầy, thầy có biết vì sao Glucozo và fructozo có cùng công thức, nhưng chỉ có một chất phản ứng với brom không thầy? - một nữ sinh bạo gan hỏi.

- Cũng giống như giữa bao nhiêu thầy cô, lớp các em chỉ phản ứng với tôi nên mới thi môn hóa được điểm cao đó.

- Hahahaha. Thầy nói đúng, chuẩn không cần chỉnh. Hahahaha.

- Thôi, mình đi ra ngoài ăn gì đó, rồi đi đâu chơi cũng được. Có thực mới vực được đạo, đúng không?

- Đúng, đúng. Mà thầy ơi, thầy có chơi môn thể thao nào không thầy?

- Tôi có luyện võ karate.

- Hèn chi, nhìn thầy không mập nhưng trông sẵn chắc, vạm vỡ. Hìhìhì

Nãy giờ cả lớp nhốn nháo, chỉ có riêng An là lặng lẽ ngồi đó, quan sát anh hai. Cũng cả tháng rồi mới gặp lại, sao anh ấy càng đẹp hơn trước vậy. Ông anh này, xấu chút có phải hay hơn không...

Cả lớp đi ăn chè, cá viên chiên, bánh tráng trộn, xoài lắc....nói chung phá banh quán ăn vặt luôn. Mang tiếng cả lớp chứ đa số là nữ sinh, còn nam sinh chỉ lắc rắc vài người. An đang ngồi ăn chè, huyền thuyên với mấy bạn, có một nam sinh, tay cầm cây hoa hồng chạy tới trước mặt An.

- Thiên An! Tặng bạn nè.

An ngược lên nhìn, thì ra là Lộc. Cái tên này dai như đũa, cuối năm rồi cũng không tha cho cô. An gượng cười.

- Trời, thiếu hoa thì nói tui cho, nghĩ sao có cả chục người ở đây mà tặng đúng 1 cành hoa vậy ông?

- Nếu An thích, tôi có thể mua cả bó tặng An, chỉ mình An thôi.

- Ông quên nhà tui trồng hoa bó mỗi à, để tui kêu người chở hoa tới cho ông tặng mỗi bạn một cây nhé.

Một tràng cười vang lên, làm Lộc hơi quê quê. Mỗi anh ta mím lại, không nhận thì thôi, còn cố tình chơi xỏ anh. Tay anh ta nắm chặt cây hoa hồng như muốn gãy. Bất chợt, hấn dùng cây hoa tính đập thẳng vào mặt An. Tay hấn cầm cành hoa giờ lên, một viên đá vèo vèo xé gió bay tới đập vào tay hấn rớt xuống đất, tan chảy. Khi mọi người nghe thấy tiếng la của An, quay lại nhìn thì tên kia đang nhăn nhó ôm bàn tay bị bầm một khoảng nhỏ. Do An đưa tay lên đỡ, nên khi cây hoa rơi xuống đất, gai hoa hồng cũng quệt nhẹ vào tay cô, rướm máu. Cả lớp im lặng, ai cũng sững sờ trước hành động của Lộc, nhưng bất ngờ hơn chính là Khang, anh đang đứng bên xô nước đá, gương mặt bình thản, lạnh tanh không cảm xúc, ánh mắt vô tình đến đáng sợ. Anh dứt hai tay vô tội, lững thững chậm chạp tiến đến chỗ của Lộc. Hôm nay Khang mặc áo thun màu kem, quần kaki màu trắng, mang đôi adidas cũng màu trắng, nhưng sao cả người Khang như toát ra khí chất u ám đến lạ. Mấy bạn nam sinh chỉ biết trợn mắt quan sát, còn nữ sinh ai cũng hoang mang. Khang đứng trước mặt Lộc, ánh mắt Khang tối đi một mảng.

- Em vừa làm gì? Làm lại thử tôi xem.

Lúc này Khánh Đình mới kêu An: Nói gì đi, không là anh bà đánh Lộc có chuyện bây giờ. An từ nãy giờ hồn vía cũng lên mây, gai hoa hồng cào trúng cũng không sợ bằng vẻ mặt của anh hai bây giờ. An như quên mất Khang là anh mình. Cô vội đứng lên nắm cánh tay Khang:

- Anh Hai! Mình đi về đi. Em mệt rồi.

Cả lớp ồ lên, thầy Khang là anh hai của Thiên An, trời, sao trước giờ không biết, bà đó giấu kỹ thiệt. Khang như sực tỉnh, quay lại nhìn em gái, ánh mắt nhu hòa hơn, trở lại làm thầy Khang điềm tĩnh thường ngày. Lúc này, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

- Tay em có sao không?

Khang nắm tay An lên xem vết thương, rồi quay qua nhìn Lộc, ánh mắt lại tối đi. An cũng ngạc nhiên trước sự thay đổi nhanh chóng của anh hai mình, cười hề hề.

- Không sao đâu, nhưng mình về nhà đi, em hơi mệt.

- Được! - Khang lại ôn nhu trả lời em gái.

Khang nắm tay An dắt đi, không thèm chào hỏi ai nữa. Phía sau mà bao cặp mắt chữ A, miệng chữ O ngó theo mà cũng chẳng ai dám hó hé rù thầy đi hát karaoke luôn. An ngồi phía sau xe moto, tim vẫn thỉnh thoảng vì một màn vừa rồi.

- Anh hai! Về nhà đừng kể cho ba mẹ nhé.

- Kể chuyện gì? Lúc nãy xảy ra chuyện gì hả?

- Á! Anh vừa làm gì không nhớ sao?

- Em mệt nên anh đưa em về.

Hơ, không lẽ anh hai bị bệnh rối loạn nhân cách, chỉ cách nhau vài phút mà như thành người khác rồi. Thôi kệ, không nhớ cũng không sao, như anh của bây giờ là thích nhất, ầm ập, dịu dàng.

- À. Mà sao hôm nay anh về đây, chẳng phải anh đang đi làm ở thành phố sao?

- Ngày em tốt nghiệp mà, phải về chứ. Em giận anh hai phải không? Nên không thèm nói chuyện với anh?

- Không có! em ôn thi mà. - An lí nhí

- Anh chờ em tới nơi này, bảo đảm em thích, tha hồ selfi.

Khang chờ An tới cánh đồng hoa F flower trên đồi Mimosas. Quán cà phê có ban công bằng kính trông xuống cả cánh đồng hoa Lavender tím ngắt. An thích thú hò reo như đứa trẻ.

- Sao anh biết chỗ này?

- Xứ mình phải biết chứ.

- Anh mới ở nước ngoài về không lâu mà.

- Vì em, dù nơi nào xa lạ. Anh cũng sẽ làm trở nên quen thuộc.

Khang đi tới đứng bên An, trong ánh chiều tà giữa rừng hoa oải hương tím biếc. Khang xoay người An, nhìn thật sâu vào đôi mắt to tròn của cô, tìm của Khang dường như cũng lỗi nhịp. "Ngày trước, em chỉ là đứa trẻ hồn nhiên, vui vênh du theo anh đời bé, em gái ơi, em thành cô gái tự bao giờ, sao lòng anh cứ in đậm hình bóng em." An mặc cổ cúi đầu, đứng trước một người con trai đẹp như người mẫu, lại hết sức cung chiêu mình, An cứ trượt dài trong mối tình tội lỗi. Cô hi vọng đây chỉ là thân tượng cho rung động đầu đời, khi cô gặp nhân duyên, tình cảm kia sẽ thành kỉ ức đẹp.

- Anh hai! Ở đây có bán sữa tươi trên châu đường đen không?

- Em muốn uống?

- Uhm! - An gật gật đầu.

- Chờ anh.

Khang đi xuống quán, chắc order trà sữa. An ngồi trên ban công, ngắm hoa và chụp hình. Nhưng sao đã 30 phút mà anh hai chưa trở lại, An bắt đầu sốt ruột. May sao, An tính chạy ra công thì Khang đi vào, trên tay là ly trà sữa tan gần hết đá. Mồ hôi rịn ra trên trán Khang thành dòng. Anh nhìn thấy em gái, nhoeo miệng cười. Còn An tự nhiên mếu máo, rưng rưng. Cô chạy tới ôm chầm anh hai:

- Em tưởng anh bị gì. Ở đây không có bán thì thôi, không cần chạy đi mua, em sợ. Hic hic hic

- Khờ quá! Anh lớn rồi, còn sợ bị lạc hay bắt cóc sao?

- Nhưng em sợ mà. Híchíchic.

- Thôi được rồi, mình về, nín đi. Để ba mẹ tưởng anh ăn hiếp em đó.

Khang vuốt vuốt mái tóc thẳng dài của An. Ừ, cảm giác mềm mại trơn tuột thật thích. Cảm xúc hai người lúc này không dừng ở mức tình cảm anh em nữa, mà trở thành xúc cảm cho chút gì vụng dại thuở đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc gặp định mệnh

Sau khi chia tay bạn bè, Khang và An cũng vào thành phố. Khang đi làm, còn An ở nhà ôn thi, thời gian rảnh, cô dọn dẹp nhà cửa, đi chợ nấu cơm chờ anh hai về.

Như thường lệ, hôm đó, An chờ đến gần 9 giờ mà chưa thấy anh hai về. An xuống sảnh, đi dạo dọc bờ sông chờ anh hai. Xa xa, cô nghe tiếng người la lối, nhìn lại thì thấy một nhóm người đang truy đuổi một thanh niên ăn mặc nguyên bộ đen. An tính bỏ chạy về khu căn hộ cho lành, nhưng khi nhìn kĩ lại, tên thanh niên đang bị đuổi đánh kia hình như là anh hai. "Trời, anh hai làm gì mà bị truy sát ghê vậy". An quýnh quýnh, cô đi bọc đường, đón đầu tính kéo anh hai núp. Nhưng chưa kịp thì bóng đen kia đã nhảy ùm xuống sông. An hốt hoảng vội tìm ra góc khuất cũng nhảy xuống sông, lặn dưới những đợt lục bình bơi lại chỗ người thanh niên kia. Trên bờ, đám người đuổi theo đứng lơ lửng, bắn những phát súng "đoàng, đoàng" xuống dòng nước đen, tiếng súng chất chứa, vang vọng cả một vùng. Loang loáng màu đỏ tươi hòa cùng nước sông lạnh lẽo. Một tên thanh niên chạy lại, đám mạnh mẽ mặt tên vừa bắn súng:

- Mày điên à? Nổ súng ở đây? Muốn gỡ lịch, hay muốn ăn đất?Háaaaaaa....

- Dạ, tại em sợ nó trốn thoát.

- Nó trốn thì bắt lại được, công an bắt mày trốn được không? Đồ ngu!

Hắn quát cho tên cầm súng thêm mấy cái tát, mặt hầm hầm, chân đá mấy cục gạch, bực tức.

- Rút!

Cả nhóm rút đi nhanh chóng như khi chúng đến. An ôm "anh hai" trốn sau đám lục bình, nghe thấy tiếng bước chân xa dần, mới nặng nề lòi "anh hai" lên bờ.

- Anh hai! Anh hai! Anh tỉnh lại đi, đừng làm em sợ. Anh hai....

An nhớ lại mình từng học sơ cấp cứu ở trường. Hai tay cô chấp lại ép tim, miệng thì hà hơi thổi ngạt. Cứ đếm 1,2,3 lại ấn và thổi. Trong lòng An thực sự lo sợ, sợ "anh hai" sẽ rời xa cô mãi mãi, bất giác, những giọt nước nóng hổi rơi trúng khuôn mặt điển trai nhưng lạnh ngắt của người thanh niên. Anh ta dần có cảm giác và thở được, mở mắt ra đã thấy gương mặt thanh thuần, đầm nước mắt gần sát mặt mình, anh đang bị người con gái kia cưỡng hôn. An thấy "anh hai" mở mắt, mừng rỡ ôm chầm lấy người anh, khóc tu tu như đứa trẻ, không chú ý bộ đồ ngủ pijama trắng đang trở nên trong suốt, dính chặt vào người. Hương thơm thiếu nữ, hơi ẩm từ An tỏa ra khiến Thiên Vũ nhất thời mê đắm, quên luôn mình vừa bị cô nàng này "cưỡng hôn".

Trước giờ, Thiên Vũ luôn bài xích phụ nữ, cũng bởi vì phụ nữ, ba anh mới chết thê thảm, còn bà ta nhòn nhơ sống với nhân tình. Nhưng sao cô gái này lại mang đến cho anh cảm giác

Ấm áp. Thiên vũ đưa tay vịn vào hai cánh tay của An, tay anh cảm thấy ướt và ẩm ẩm, xem lại lòng bàn tay anh đầy máu. Anh vội ngồi dậy, đẩy An ra. Ánh mắt Thiên Vũ lạnh băng, tối đen, gương mặt nhợt nhạt không cảm xúc. Không nói, không rằng, anh xé ngay tay áo phía dính máu kia của cô. An hốt hoảng ngạc nhiên nhìn hành động bất ngờ của "anh hai". Trên cánh tay mảnh dẻ là vết xước khá sâu, phần thịt xung quanh bị cháy xén. Mặt Thiên Vũ lạnh lùng, trắng bệch như tử thần.

- Em bị ngốc, hay không biết đau? Bị thương không lo đi bệnh viện, còn lo cho người khác?

- hìhì! Em không sao mà. Em lo cho anh hai chứ người khác đâu. Hìhì

- Ai là anh hai? Muốn dùng tình thân để tiếp cận tôi, cách này cũng mới đó. Nhưng không thực tế, em gái!!

Thiên Vũ nghiêng rặng, tay nắm chặt cằm của An, buộc cô ngẩng lên nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy của anh. An đau quá, hai tay bấu tay anh giựt ra, cô cố hét lên:

- Anh hai, gỡ thôi rồi. Không là em mếc ba mẹ đó. Đau quá, buông em ra.

- Vẫn cứng miệng gọi anh hai? Nhìn cho kĩ, tôi không phải anh hai của em. Hôm nay, em cứu tôi một mạng, nên tôi tha cho em tội "bắt quàng làm họ, và cưỡng hôn tôi". Nên nhớ, không có lần thứ hai đâu, em gái!

Vũ đứng phắt dậy, người ướt sũng, nhưng vẫn tràn ra khí thế bức người, đôi mắt đen thâm thúy nhìn xuống An, hai tay rút túi quần quay đi, đi được mấy bước, thì đứng lại nhàn nhạt nói.

- Băng bó vết thương đi, không làm được thì đi bệnh viện.

An tá hỏa ra trong túi một chiếc thẻ vip của công ty AK, quay lại thấy xuống người An. Dáng vẻ cực kì bá đạo, "tôi xưa nay không thích nợ của ai, lần này tôi phá lệ tặng em một nguyên vọng". An chỉ biết trở mặt nhìn người đó, y chang anh hai nhưng không phải anh hai. Vậy là, mình mất nư hôn đầu vào tên hắc ám này sao, còn bị gọi tội cưỡng hôn hần. Hơ hơ, luật rừng à....cho một nguyên vọng mới ghê, chắc chắn mới trốn trại, biết vậy không thêm cứu...hử...

Sau khi anh ta đi khuất, An mới hoàn hồn, nhặt tấm thẻ đen bóng kia lên xem: Thiên Vũ, tổng giám đốc tập đoàn kinh doanh đa quốc gia AK.

- Hà! không phải anh hai thật, trên đời có người giống người vậy sao?

An lững thững đi lên nhà, thay đồ rồi dùng băng gạc băng lại vết thương. Cô mệt mỏi ngủ thiếp trên sofa. "Cách, cách", cửa nhà bật mở. Một thân ảnh cao lớn mệt mỏi bước vô nhà. Khang mở đèn lối đi, thấy An đang cuộn tròn ngủ trên ghế, phòng khách không mở đèn. Anh mỉm cười, bỏ chìa khóa lên bàn, nhẹ nhàng tiến lại bông An vô phòng. Khi Khang ôm An, cảm giác cánh tay An bị cắn, Khang cau mày, đặt lại An xuống ghế, đúng lúc An mơ màng thức giấc, do bị ngược sáng, nên An hốt hoảng vì sợ tên ôn thần kia tìm lên tới nhà. Khang nắm bàn tay An, ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc của An. Khi gặp một môi, chỉ cần ôm An, vuốt tóc của cô, tâm tình của Khang sẽ lắng lại.

- Anh hai đây, em đừng sợ. Có anh hai rồi, không sợ nữa.

An nghe tiếng anh hai, vội đẩy anh ra, mở đèn phòng khách. Thấy đúng là anh hai, cô thở phào nhẹ nhõm.

- Làm em hết hồn, em tưởng tên ôn thần đó tìm đến tận nhà.

- Tên ôn thần???

- À, hồi nãy chờ anh lâu quá nên em đi dạo, gặp một tên giống anh như đúc. Hần mặc nguyên bộ đồ đen thui, bị một đám giang hồ đuổi bắt. Em tưởng anh, nên cứu hần. Hần á! Tình lại không cảm ơn em, còn nói em bắt quàng làm họ. Nghĩ tới còn tức, ngoài cái mặt giống anh ra, em nghĩ cả người hần chẳng có gì tốt. Suy nghĩ cũng bệnh hoạn, không bình thường.

Khang nghe em nói, mặt anh dần tối đi, nhưng giọng nói vẫn rất bình thường:

- Vậy à? Hình như em bị thương?

- Tay em bị đạn sượt qua, không sao đâu anh.

- Lại có đạn? Em ngốc à, gặp súng thì ngay cả anh cũng không được cứu. Em không biết đau à?

An bị đơ lưỡi, sao nói giống người kia vậy. Cô cười hề hề.

- Không sao, chỉ sượt qua thôi à, em băng lại rồi.

- Kéo tay áo lên anh xem.

Mặt Khang lạnh tanh, giọng nói cũng không cảm xúc. Nhớ lại lúc Khang quăng cục đá vào tay Lộc, An cũng hơi sờ sợ, nên cũng đành kéo tay áo lên cho Khang xem. Gương mặt Khang biến chuyển từ xanh sang đỏ, ánh mắt u tối, nhưng có tia sáng nhỏ của đau lòng. Anh mỉm môi, giận dữ. An càng sợ hơn, tính rút tay lại, nhưng Khang vẫn nắm chặt, trừng mắt ý bảo An đừng yên. Anh đi nấu ít nước trong bình siêu tốc, pha nước ấm. Sau đó, lấy hộp cứu thương, lại gỡ băng gạc trên cánh tay An, dùng nước ấm lau rửa vết thương. Khang sợ dùng cồn sẽ rát, nên dùng nước ấm rửa, anh làm chậm chạp, nhẹ nhàng, cứ mỗi cái chạm vào vết thương, Khang lại thôi nhẹ, rồi ngước lên nhìn biểu cảm của An, nếu cô đau thì làm nhẹ hơn. Còn An đang sợ vì anh hai giận, nhưng thấy cử chỉ quan tâm của anh hai, An cứ nghĩ người ngắm "trai đẹp" quên cả đau. Khang từ tốn rắc povidine, rồi dùng băng cá nhân to dán lại.

- Em không vệ sinh vết thương đã băng lại, sẽ bị nhiễm trùng. Gỡ băng bị dính thịt sẽ rất đau, biết không?

Không thấy An trả lời, Khang ngước lên, nhìn An: "Thiên An"

- Dạ, hìhì em biết mà. Có anh hai thích thật, có người lo. Mà anh hai đẹp trai thì càng sướng, bị thương cứ ngắm anh là không cảm thấy đau. Hahaha

- Em! Còn giận? Phạt mai tự đi xe buýt, anh không chờ đi ôn thi nữa.

- Thôi mà, khen anh hai mà cũng bị phạt nữa á. Em nói thiệt, chứ có xạo đâu mà phạt em. Tay em đau nè, anh nở lòng sao, hic hic hic..

- Đau tay, chứ có đau chân đâu?

- Nhưng lỡ xe đông, em đứng mà không nắm tay cầm trên xe được á.

Khang không thèm nói nữa, đi ra bàn ăn cơm, thấy cơm canh còn nguyên, anh chỉ biết thờ dài, con bé này lại không ăn chờ mình. Anh vừa xớt, cũng vừa vui, dường như anh đã quen

với sự ấm áp khi mỗi lần về nhà, lại có sự tươi trẻ chờ anh bên mâm cơm đủ vị. An nấu ăn cũng được, tuy có vài món không được đẹp mắt, nhưng dần dà lâu ngày cũng lên tay nghề. An thấy Khang mở lồng bàn, vội vàng đứng lên chạy lại bàn ăn:

- Để em hâm lại.

- Để anh, em ngồi đó đi.

Khang mang thức ăn bỏ vô lò vi sóng, rồi ngồi ngay đầu bàn, nhìn An:

- Lần sau thấy quá 7g cứ ăn trước, kéo đau bao tử.

- hìhì. Em biết rồi, anh hai cũng vậy nhé, về trễ cứ ăn ở ngoài không là bị đau đó.

- Anh quen vị em nấu rồi.

- Ặc, hìhì, vậy là em nấu ngon đúng hem? Hìhì

- Quen chưa hẳn là ngon.

- Hừ! Không khen em lấy lệ được nữa.

Khang lấy đồ ăn ra khỏi lò, ngồi xuống ăn, khoe môi nhếch lên độ cong hài lòng. An vừa ăn vừa ngáp, cả ngày ôn thi, khi này bị tắm sông nên An hơi bị cảm.

- Em đi nghỉ đi, để anh rửa cho.

- uhm! Anh hai rửa được không đó.

- Nếu em đam mê rửa chén thì anh không giành đâu.

- Hớ, hơ, không có đam mê, hìhì. Em vô ngủ đây. Mai đi xe buýt phải dậy sớm. Anh hai từ từ ăn, hen!

An chạy vô phòng, nằm phịch xuống giường, tùm tùm cười. Có anh hai quá tốt. Hìhì! Hi vọng Khánh Đình sẽ biết trân trọng anh hai mình. Hìhì. Suy nghĩ rồi mi mắt An cũng nặng trĩu, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, An sốt khá cao, cô nói mớ gì đó:

- Anh hai! Em đau quá, thả em ra đi. Anh hai...ặc, ặc...

Cửa phòng An hé mở, Khang bước vào, đặt ly nước và viên thuốc lên bàn, đăm chiêu nhìn An. Sau anh lại đi ra ngoài, cầm vào viên thuốc sủi, bỏ vô ly nước. Mang theo thau nước ấm đặt lên tủ đầu giường. Vắt khăn, lau mát cho cho An.

- An à, dậy uống thuốc đi em

- Uhm! Em mệt quá, không uống đâu.

Khang nhìn An ngưng trọng, ngồi bên giường, đỡ An dậy cho tựa vào ngực mình, cầm ly nước sủi đưa lên miệng cô. Người An nóng bừng, đột nhiên có vật lạnh và cứng ngắt đưa vào miệng, cô khó chịu đẩy ra. Khang giữ ly nước sóng sánh xem đồ, mặt cau lại, liền hộp một ngum, sau đó cúi xuống chạm vào môi An, truyền hết chất lỏng vào miệng An. An hơi khó chịu tỉnh dậy ra, nhưng lần này không phải là vật cứng ngắt kia, mà vật này mềm mại, rất mát. An không chống đối, mà vô thức cứ hút lấy chất lỏng và nuốt xuống, dòng nước ấm áp và dễ chịu vô cùng.

Đôi mắt người đàn ông đột nhiên biến chuyển, trong con người xuất hiện loại khát khao của bản năng. Dù đã hết nước, anh vẫn tham lam lưu luyến đôi môi anh đào ngọt ngào kia.

- Anh hai! Em khó thở quá.

Khang đành cười khổ, đỡ An nằm xuống giường. Dùng khăn lau mát cho mặt và cổ của cô, đến gần sáng, An đã hạ sốt. Khang nhìn An thờ dài, rồi lặng lẽ ra ngoài đóng cửa phòng.

An thức dậy căn phòng đã trống không, thoang thoang mùi tinh dầu oải hương. Cô hơi đau đầu, nhìn đồng hồ đã hơn 8g.

"Chết! Trễ rồi, sao anh hai không kêu mình chứ, thiệt là giận anh luôn."

Đi ra phòng khách sáng trưng, và thơm mùi tinh dầu oải hương. Bên bàn ăn có sẵn cháo trứng luộc không vỏ, bên trong cháo rất nhiều hành. Bên cạnh là ly nước cam vắt, chèn lên tờ giấy:

"Hôm nay cho em nghỉ học, chiều về không hiểu bài nào hỏi anh. Hâm cháo lại ăn, nước cam không được bỏ đá. Không ngoan sẽ bị phạt."

An nhìn nét chữ rắn rỏi, tự mỉm cười. Khánh Đình mà biết anh hai có tài nấu cháo ngon như vậy, chắc sẽ thêm quyết tâm cura đồ anh nè. Hìhìhì. Đôi khi, em cũng ước được là Khánh Đình, có thể thích anh....

Tại tòa cao ốc tập đoàn AK:

- Đã điều tra ra nhóm nào chưa?

- Thưa anh! Là Bảy Thọ, thuộc nhóm Chợ Tình.

- Chỉ là tên nhãi, muốn lấy mạng tôi?

- Hẳn quản lý chợ Tình cũng hơn 10 năm. Nay bị mình thầu tóm nên có lẽ không phục.

- Không phục, tôi sẽ làm cho khẩu phục, tâm cũng phải phục. Báo cho ông Liêm tới hỏi thăm hẳn đi, dạo này nạn mại dâm tràn lan quá.

- Anh muốn mượn chính quyền đập hẳn e là không được....

- Ai nói dập, chỉ là cho hần biết đâu là trời, đâu là đất thôi.

- Tôi hiểu rồi.

Dạ Long quay lưng tính đi ra ngoài.

- Khoan! Điều tra giúp tôi con bé kia thường lui tới những đâu? Nguyên vọng là gì?

- Nguyên vọng? Tôi không rõ lắm.

- Xem thử thi trường đại học nào? Tính làm gì sau khi học xong?

- Cái này cũng điều tra?

- Tôi nợ em ấy một nguyên ước.

- Tôi sẽ điều tra ngay.

Dạ Long rời đi, lòng đầy rối ren. Đáng ra Thiên Vũ rất ghét phụ nữ, nhất là con gái của ông Thanh và bà Hiền. Sao anh có cảm giác Thiên Vũ có vẻ thiện vị với riêng Thiên An. Nhưng anh tin, Thiên Vũ làm việc ắt có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Điều ước sinh nhật

Hôm đó, Khang về sớm hơn thường ngày, trên tay là 2 hộp phở nóng hổi. Căn nhà vắng vẻ, Khang vội vào phòng của An, cô đang ngủ gục bên đồng hồ cương ôn thi đại học. Khang thờ phào, cầm cuốn tập lên xem, là môn Anh Văn. Anh lắc đầu cười, lay An dậy ăn phở. Khang ra hâm lại đồ ăn, mùi phở bay khắp căn nhà, bụng của An réo ỉnh ỏi, làm cô thức giấc.

- A! Anh hai về! Thom quá!

- Rửa mặt đi rồi ra ăn.

- Dạ! Hihi

Họ ăn xong cũng gần 6g chiều. An nhìn đồng hồ thác mắc

- Anh hai! Hôm nay anh về sớm hả?

- Ủ, không có việc nên về sớm.

- À, em đi học bài, anh hai đi đâu gọi em khóa cửa nha.

Một lúc sau, thấy phòng khách không động tĩnh, cứ tưởng Khang đã đi ra ngoài. An tính đi ra khóa cửa, thì thấy Khang đang ngồi ghi chép tài liệu gì đó, chắc anh làm việc. An lại dựa tường "ngắm trai", gương mặt nhìn nghiêng của Khang nhìn có nét cương ngạnh, đôi mắt thỉnh thoảng chớp lên xuống làm An cứ mơ màng. Không ngờ, đàn ông khi làm việc lại thu hút lạ thường.

- Ngắm đủ chưa? Em có bài nào không hiểu?

- À, em chỉ tính ra khóa cửa trong thôi, chứ không có hỏi bài á.

- Ủ. Mang bài ra đây anh xem.

An mang đề anh vẫn ra đưa Khang xem, cười hi hi.

- Anh hai, thì hiện tại tiếp diễn khác quá khứ hoàn thành tiếp diễn sao á. Sao đã hoàn thành còn tiếp diễn được.

- Hiện tại tiếp diễn dùng be+ V_ing, nhấn mạnh sự việc vẫn đang tiếp tục xảy ra. Quá khứ hoàn thành dùng had+ V3, muốn nhấn mạnh ý người nói trong ngữ cảnh lúc đó đã kết thúc. Quá khứ hoàn thành tiếp diễn có had +being+v3, sự việc đã xảy ra nhưng kết quả vẫn kéo dài đến thời điểm đang nói.

An ngêch mặt ra, dù cô cũng khá anh văn, nhưng một đồng thi của tiếng anh thì xoắn não quá. Khang nhìn An, ánh mắt nhu hòa, tay xoa xoa đầu em gái.

- Ví dụ như I am loving you: anh đang yêu em

+ I had been loving you: anh đã và vẫn mãi yêu em

+ Hiểu không?

- À, em hiểu rồi, mình phát hiện yêu một người ở hiện tại và tiếp diễn không biết đến bao giờ thì dùng hiện tại tiếp diễn. Còn nếu mình khẳng định yêu người đó từ trước, hiện tại và tương lai vẫn yêu là quá khứ hoàn thành tiếp diễn, đúng không anh?

- Ủ, em hiểu anh đó, mong là em hiểu sâu hơn về ví dụ của anh.

- Hihi, anh hai có yêu ai ở hiện tại tiếp diễn và quá khứ hoàn thành tiếp diễn không?

Khang ngưng trọng, nhìn gương mặt ngây thơ của An, anh chớp mắt rồi tiếp tục viết gì đó vô cuốn tập, khóe môi nhếch lên độ cong nhẹ.

- Anh chỉ có quá khứ tiếp diễn thôi, đừng hỏi người đó là ai, sau này em tự khắc biết.

Khang đưa cho An cuốn tập anh vừa viết, trong đó là cấu trúc câu tiếng anh, các thì và mẫu câu, thêm vd đầy đủ. An trố mắt "anh hai giỏi quá, chỉ hai tờ giấy đôi đã tóm tắt hết cả 3 năm học của em rồi"

- Anh du học ở đâu chứ, nếu mấy chuyện đơn giản này không làm được thì uống 15 năm học quá.

- hiiii, cũng đúng. Cảm ơn anh hai, thương anh hai quá đi.

- Học bài đi, thi đậu hay không cũng không sao, anh nuôi nổi em.

- Xi, ai cần anh nuôi, anh lo để dành nuôi chị dâu tương lai đi, già rồi đó.

- Con nhỏ này, dám ăn nói với anh vậy hả?

An lè lưỡi, lêu lêu Khang, rồi chạy trốn vô phòng, đóng cửa. Tim An hồi hộp, không hiểu sao khi nhắc tới chị dâu, tim An khó chịu lắm. Cô lắc đầu, tự tát mặt mình, "Thiên An, đó là anh hai, anh hai của mày, mày phải bỏ tư tưởng bệnh hoạn đó đi." Cô tự trấn an rồi ra bàn học bài. Bên ngoài, Khang nhìn theo bóng lưng em gái, ôn nhu nở nụ cười từ đáy tim: "Thiên An, anh đã từng yêu thương em như em gái ở quá khứ hoàn thành, nhưng tiếp diễn đến hiện tại, em đã trở thành cô gái rồi".

Kì thi đại học diễn ra khá căng thẳng, An đầu vào đại học khoa học xã hội và nhân văn chuyên ngành ngữ văn anh theo đúng nguyện vọng. Ông Thanh, bà Hiền rất vui, bảo cô cứ lo học, không cho An đi làm thêm như bao sinh viên khác. Khang cũng cấm không cho An đi làm, chỉ nên tập trung học. Khang đi sớm về khuya thường xuyên, có lẽ lo kiếm tiền lo tiền học cho An. Vì từ ngày lên Thành Phố, dù ông Thanh vẫn gửi tiền sinh hoạt cho An, nhưng Khang chỉ tạo tài khoản ATM cho An, rồi chuyển hết tiền vô đó cho An tiêu, mỗi tháng, anh còn gửi thêm vô tài khoản của An một số để An tiêu dùng cá nhân, một ít tiền mặt để ở nhà chi tiêu điện nước, nhu yếu phẩm trong nhà. An biết anh hai cực khổ, cô cũng lén xin đi làm thêm, nhiều lần anh hai phát hiện thế là giận cô cả tháng. Đầu tại Khánh Đình, mẹ trai quá nên bí mật nào cũng bật mí. Thiết không biết làm sao với cô bạn này.

Vào một ngày cuối tháng 12, lớp học được nghỉ. Sáng sớm, Khánh Đình đã nhắn tin:

- Happy birthday bà già. Có tiết mục gì đón giao thừa chưa?

- Kêu tui già? Sau này đừng hòng làm chị dâu bà già này nha.

- Xi! Cái này do anh í quyết định nha, hahaha. Mà sao, dự tính gì không? Còn người kia nữa.

- 4g chiều, gặp nhau ở quán kem Bạch Đằng rồi tính tiếp hen.

- Ok! Tranh thủ tính sớm chứ thiên hạ đi xem bắn pháo bông là kẹt xe đó.

- Ok bà.

Chiều, An tới quán kem. Một lúc sau thì Khánh Đình tới, trên tay xách ổ bánh kem nho nhỏ, cô tới đặt lên bàn chỗ An ngồi.

- Sinh nhật vui về nha cưng!

- Ồn quá mụ, nổi hết da gà. Bà làm tui nghi ngờ bà mượn anh tui làm bình phong quá.

- Hahahah! Tui là tui lấy luôn cả hai à.

- "Thiết không, đừng làm tui mừng hụt nha, trái tim mình mong manh lắm đóá." An giả làm mặt đáng thương chọc lại Khánh Đình.

- Thôi bà già, không giỡn nữa. Tui đi mượn hộp quẹt. Bà ước gì để sẵn trong đầu đi.

Khánh Đình kêu 2 phần kem Thuyền, mang lại quẹt diêm châm cây nến bé xíu. An nhắm mắt, chắp tay cầu nguyện rất thành tâm.

- Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của con, con đậu đại học rồi, công việc thì thôi để khi nào ra trường rồi xin. Bây giờ, con chỉ xin có người yêu lý tưởng. Con không muốn thanh xuân trôi qua mà không biết yêu là gì.

- Vậy nẫu người yêu lý tưởng của bà? Nói ra thần linh mới biết mà chứng chứ.

- Ờ, nhất định phải là trai thẳng, chưa vợ con, cao cỡ 1m82 là ok, đẹp trai, giỏi, tự tin hay tự kiêu cũng được, vì đẹp giỏi có quyền, và quan trọng nhất là yêu thương con vô điều kiện như anh hai vậy á, cuối cùng chung thủy tuyệt đối không lăng nhăng. Hết

Khánh Đình phì cười, lém lỉnh nhìn bạn mình:

- Điều ước như bà nói hơi viễn vông, cỡ anh hai của bà định sẵn dành cho tui rồi, lấy đâu ra người thứ 2 nữa. Trai đẹp, giỏi thì họ tự đến với nhau. Còn đến với người khác phải thì người đó cũng phải cỡ hoa hậu. Yêu thương vô điều kiện thì chỉ có trong tiểu thuyết, mà chung thủy ngay cả sách viễn tưởng cũng không dám in luôn. Hahaha.

- Bà cười đi, lỡ anh hai tui thuộc một trong những điều bà nói thì sao? Há?

- Ờ thì cuộc sống mà, chỉ cần yêu hôm nay, lo chi ngày mai, vì ngày mai chưa chắc tới. Tui thì đẹp là được. Hahaha. Thôi, ăn kem đi để tan hết rồi. Ước nhiều quá đến nổi tan cả kem.

- Hừ.

Hai người cứ vui về ăn kem trên tầng cao, ngắm nhìn xe cộ đang tấp nập chạy bên dưới. Không biết rằng, ngồi đầu lưng với An là thanh niên đúng chuẩn mơ ước của cô, đầu đội nón kết đen che gần nửa khuôn mặt, đeo kính đen, nghe lời ước của An mà xém sặc, rồi hơi liếc về phía sau lưng, nhếch mép cười. Thiên Vũ lẳng lặng đi ra khỏi quán, "anh sẽ thực hiện nguyện vọng của em, cô bé!"

- Mà anh bà sao kì? Sinh nhật em gái cũng đi làm hả?

- Cuối năm nên việc nhiều lắm. Với lại công ty anh cũng tổ chức party mà, nên chắc khuya anh mới về. Anh hứa về trước 9g, cùng mình xem bắn pháo bông ở nhà. Tội nghiệp anh hai,

tự nhiên nuôi mình ăn ở, học hành nên tăng ca suốt. Mình như gánh nặng của anh á.

- Bà này ngộ, anh em mà tính toán gì chứ. Mối anh có vợ, bà phụ anh coi con anh là huê. Hehehe. Tui nghĩ do anh làm quản lý, chức vụ cao đi đôi trách nhiệm nặng nề thôi, không phải tiền bạc gì đâu. Tiền học bà đâu có bao nhiêu, tiền nhà không có, lương của quản lý trong công ty tầm cỡ vậy căn bản là xài không hết mà.

- Nói cũng đúng, thấy anh đi sớm về trễ, tui nghĩ tại tui, chứ không biết lương anh bao nhiêu.

- Chị bạn tui làm trong ty được nhỏ thôi, lương cơ bản cũng 20 triệu. Nên suy ra lương quản lý của anh hai tính bằng ngàn đô.

- Thiệt á?

- Ủ. Nên đừng lo bỏ trắng răng nữa. Lo kiếm nguyên vọng đi.

- À, lúc trước, tui có cứu một thằng cha y hệt anh hai, nhưng tiếc cái bị khủng nặng.

Khánh Đình xém chút phun kem ra bàn.

- Khùng? Đẹp trai mà khủng sao?

- Ủa, hán ta không cảm ơn tui cứu hán, mà chỉ để lại tấm thẻ name card, kêu cho tui một nguyên vọng. Người gì khủng không tưởng.

- Vậy nữa á, có người thực hiện nguyên vọng mà khủng gì, chưa ước đã được rồi. Hahaha

- Còn giỡn?

- Thôi, không giỡn. Cho tui xem cái thẻ "nguyên vọng" coi.

An móc ra tấm thẻ màu đen carbon sáng bóng, đưa cho Khánh Đình. Cô nàng xem tấm thẻ chỉ biết há hốc miệng chữ O.

- Trời, tổng giám đốc tập đoàn AK mà bà kêu khủng hả? Tập đoàn này mới du nhập vào Việt Nam mấy tháng thôi, nhưng nổi tiếng lắm đó. Mà anh ta giống anh hai bà lắm hả.

- Ủ, chỉ mỗi cái mặt thôi, chứ tính tình như người ở trên xuống.hihihi

- Vậy thì để tui điều tra xem anh ta ở trên thiệt không? Nếu ở hành tinh này, thì bà được hiện thực hóa ước mơ của mình đó.

- Hahaha, để coi. Nếu hán bình thường, tui cũng dám cưa hán để dành ngắm cũng được. Hehehe! Dù sao hán nợ tui một nguyên vọng mà.

Tầm 7 giờ tối, An về nhà đợi anh hai, còn Khánh Đình ra bến xe Phương Trang, đón xe về Đà Lạt thăm nhà, do ngày nghỉ Tết Tây rơi vào thứ bảy nên được nghỉ bù vào thứ hai, tính ra được nghỉ tới 3 ngày nên cô tranh thủ về quê. An tiễn bạn lên xe, xong đi bộ lững thững về nhà, sẵn ngắm ngày Tết ở thành phố. Giờ kêu Grap chắc khỏi về nhà, người người đồ ra khu trung tâm xem bắn pháo bông ngày càng đông, đi bộ còn chen không nổi. Đi bộ về gần tới nhà, đường vắng vẻ, đối lập hoàn toàn với không khí náo nhiệt ngoài kia. Chân của An mỏi nhừ, cô ngồi xuống băng ghế đá ven sông nghỉ chút. Bỗng đâu có hai, ba chiếc xe máy trờ tới, rú ga inh ỏi, thấy An ngồi một mình, chúng hất mặt, ra hiệu nhau. Mặt tên nào tên ấy đánh ác, nổi máu dâm dục. An nghe tiếng rú ga hoảng sợ, tính đứng lên chạy nhưng đã bị 3 chiếc xe máy chạy vòng quanh nhốt ở giữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Làm ơn cứu em!

Ba chiếc xe máy chạy vòng quanh An, rú ga inh ỏi, kèm theo là những tràng cười biến thái và man rợ. Thường ngày, bờ sông đã vắng, nay mọi người đi chơi lễ nên càng vắng hơn. An biết nếu mình mạnh động, phản thiết sẽ thuộc về mình. Bọn loi nhoi này chắc cần tiền nên canh đi cướp đây, nghĩ vậy, An bèn lấy bình tĩnh nói chuyện với chúng:

- Các anh muốn gì? Rú ga ồn quá thì sao nói chuyện được.

- Ái chà chà! Cô em cũng được đó, còn bình tĩnh nói chuyện với tui anh. Há há há.

- Em có gì hà em gái, em chiều hết 6 thằng bọn anh không? Anh sẽ nhẹ nhàng với em, bằng không đừng trách tui anh không thương hoa tiếc ngọc. Há há há...

- 10 triệu đủ không?

- Bọn anh 6 người, 10 triệu sao chia? Chia em thì dễ hơn. Hế hế hế....

- 100 triệu.

- oh! 100 triệu cũng tạm đó cưng, vậy tui anh sẽ nhẹ nhàng cho em lên tiên. Há....há...há

An run lập cập, cố nắm tay thành nắm giữ bình tĩnh. Bọn này đúng là miệng to hơn trống. 100 triệu chưa chắc anh hai có, mà bọn chúng còn không chịu. À, tên khủng kia chẳng phải là tổng giám đốc tập đoàn gì đó sao, hán sẽ có nhiều tiền. Hán tự cho mình nguyên vọng mà, đành liêu một phen vậy.

- 1 tỷ.

An nắm chặt tay, nhắm mắt hết lớn, cả bọn thanh niên kia im bất, chúng trở mắt nhìn nhau, ra tín hiệu cũng nên thôi. 1 tỷ đối với bọn chúng là quá nhiều, nếu con bé này có thể cho tui nó 1 tỷ, cũng nên thôi.

- 1 tỷ đó em gái, có không hay tìm cách hoãn binh hả?

- Có! Anh tôi rất giàu, anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn AK mới nổi gần đây, chắc các anh xem báo cũng biết.

Có một tên lại nói nhỏ với tên cầm đầu "đại ca, công ty này to lắm, thằng nhóc đó là dân Việt Kiều, về nước làm ăn không bao lâu nhưng nhìn bề thế lắm, nó thâu tóm hết vũ trường trong thành phố luôn đó. Nếu thật là anh con đó, mình hốt cú đậm rồi"

- Mày có hình thằng đó không?
- Có, lên google tìm công ty AK là ra cái mặt nó thôi.
- Em gái! Em nói em là em gái của thằng Thiên Vũ này à? Làm sao chứng minh?
- Tới, tôi có hình chụp chung với anh hai.

An móc trong giỏ ra cái bóp dài, mở bóp có tấm hình hai anh em chụp chung trong lễ tốt nghiệp, cô nhờ Khánh Đình chụp gửi cho cô, An lên rửa nhỏ nhét bóp, không ngờ bây giờ hữu dụng. Mấy tên thanh niên xem hình trong bóp, so với trên mạng là y chang, nên gật gù. An cũng thầm thở phào vì bọn chúng không phát hiện ra anh hai không phải tên Thiên Vũ kia. Cái cần thiết bây giờ là làm sao để tổng tài khủng kia chịu bỏ ra 1 tỷ cứu cô. Tên cầm đầu đi đến trước mặt An:

- Em gọi điện cho anh hai em đi, bảo mang tiền tới đây. Nhớ, đừng giờ trò, tụi này ở tù như cơm bữa, cỡ anh hai cũng ấy hà, anh bỏ túi cái một. Hahaha!

An đâu có số của Thiên Vũ, sức nhớ tới name card, bèn móc ra, cầm điện thoại bấm gọi. Điện thoại reo, không chờ An alo, tên cầm đầu đã giựt điện thoại của An, muốn phủ đầu xem An có nói thật không? Vì bọn nó nhìn An thêm lắm rồi, bị thêm 1 tỷ hơn.

- Alo, em gái mày đang ở trong tay tao, muốn nó nguyên vẹn thì chuẩn bị 1 tỷ.

Đầu dây bên kia không cúp máy, nhưng khá yên lặng không ai trả lời. Tên cầm đầu bức tức tưởng bị chơi khăm, quăng điện thoại xuống cỏ, chạy lại tát vô mặt An 2 bạt tai, chúi nhủi, chảy cả máu miệng. An điên hờn, vội lồm cồm bò lại nhặt điện thoại lên Alo trong lấp bắp:

- Anh! Anh làm ơn cứu em. Em là người anh hứa cho một nguyện vọng đây, anh làm ơn. Huhuhu.

Miệng An sung vù, nên tiếng nói không rõ ràng, nhưng bên đây Thiên Vũ đã biết cô đang gặp nguy. Cô gái có gương mặt thánh thiện đã cứu hắn, còn nhận nhầm hắn là anh hai. Gương mặt đó, ánh mắt đó đã vô tình len lỏi trong tim hắn từ bờ môi chúm chím ngọt ngào của cô. Mới đây, hắn còn nghe nguyện vọng ảo tưởng của cô, mà giờ cô đã gặp chuyện gì rồi. Mặt hắn đanh lại, hơi thở toàn vị lạnh lẽo, là ai dám uy hiếp hắn, chắc chắn là chán sống. Thiên Vũ chậm rãi lên tiếng:

- Đưa điện thoại cho tên kia.

An mừng hùm vì hắn chịu mở miệng, cô chỉ biết cầu trời hắn chịu bỏ ra 1 tỷ cứu cô. An nhanh chóng lên lút gửi định vị chỗ của mình vào số di động cho Thiên Vũ. Từ nay, cô thể bỏ thói trông mặt mà bắt hình dong, con người ai cũng có mặt tốt và xấu, chỉ là tùy đối tượng họ bộc lộ mặt nào mà thôi. An mở loa ngoài, đứng lên đưa điện thoại cho tên cầm đầu. Hắn hất hàm, tay đang rờ rờ cầm chẳng có cọng râu nào, liếc An, nhưng vẫn cầm điện thoại:

- Sao, biết sợ rồi hả, mày muốn em mày bị đập nữa không? Thằng nhãi?

- Cho tôi địa chỉ. 5 phút nữa có tiền.

- Oh, mày biết tao ở đâu không? 5 phút mày không có mặt thì.... hahaha.... con em mày phải quì gối giữa 2 chân tao, dùng miệng nó làm "em tao" sướng đó. Trẻ 1p sẽ phải làm 1 thằng sướng. Hahaha.

- Cho tôi địa chỉ...

- Mày tới địa chỉ xxxx, chỉ có 5 phút thôi đó nhóc con. Hahahah.

An trầm nghĩ, hôm đó trông hắn bá đạo vậy mà hôm nay sao nghe trong điện thoại giọng hắn như vô lực vậy. Hay là hắn sợ, hoặc tiếc của. Nếu hắn không tìm ra được, tới trễ hơn 5 phút, chẳng lẽ mình sẽ....tôm quá. Cầu trời cho hắn tới kịp trước kia mình chết. Ít ra, mình sẽ thấy được gương mặt của anh hai.

- Liệu nó có báo công an không đại ca, nghe giọng nó bình tĩnh lắm.

- Bọn nhà giàu thường rất nhất gan, chúng nó trọng bản thân, thương danh dự nên sẽ không báo đầu. Huống hồ có 5 phút, nó không tới thì tụi bây tha hồ sướng...hahaha.

4p đã trôi qua, hi vọng của An ngày càng tắt ngấm. Cô quan sát xung quanh, nếu thật sự hắn không đến, cô sẽ nhảy xuống sông. Ít ra cô cũng sẽ bơi được. Nếu bơi không xong thì chết cũng sạch sẽ hơn là bị bọn này làm bẩn đến chết. Thêm 30 giây nữa trôi qua, An đã hết hi vọng, cô nén đau đứng gần hành lang sông. Bọn du côn cứ ngó về phía đường, nên cũng không mấy chú ý đến An, cũng không nghĩ An chạy được. 5phút đến, tên cầm đầu chửi thề một tiếng, quay lại nhìn An với ánh mắt đỏ ngầu, giận dữ. Hắn lao nhanh tới chỗ An, cô hoảng sợ leo qua hành lang bờ sông, nhưng tên kia nhanh hơn nắm chân cô kéo xuống. Cả người An đập vào thanh ngang lang cang đau điếng. Thấy An đau, hắn há hê gào thét điên loạn, mấy tên còn lại cũng cười hùa theo. Bàn tay tên cầm đầu rờ lên gương mặt sung vù của An, rồi hắn mon trớn xuống bờ vai của cô, "chạch, chạch..." lười.

- Đẹp vậy, chơi tụi anh chỉ để bị đau vậy em. Giờ ngoan ngoan làm "đệ" của anh sướng đi, nếu không là "đệ" của anh sẽ xử "em" của em đó. Há há

Khi hắn vừa kéo cả hai quần của hắn xuống thì rất nhiều tiếng động cơ ầm ầm kéo tới, đèn xe sáng rọi cả một vùng rộng lớn. Tiếng phanh xe thắng gấp, gần như úi vào mông tên còi còi kia. Cả 5 chiếc xe hơi màu đen vây quanh mấy tên côn đồ. Cảnh tượng như trong phim xã hội đen khi nhân vật trùm xuất hiện. Một nhóm người áo đen đi xuống từ 4 chiếc xe. Riêng chiếc BMW, chỉ có một người bước xuống, thân người cao cỡ 1m8, vằn mực đỏ đen ôm sát người, toát ra khí chất lạnh lùng cao ngạo, nhưng không phải là Thiên Vũ. An đang bị bắt quì trên đất, ngước lên nhìn chỉ thấy đèn xe chói lóa, thân ảnh của người cao to đến che chắn, choàng cho An áo khoác da, đỡ cô đứng lên, diu cô đi lại xe, nhưng tên giang hồ kia vừa kéo quần lên, vừa đưa tay chặn lại

- Khoan! Tiền đâu? Mấy đến trễ 2 phút, phải để nó làm 2 thằng em tao sướng đã.

Dạ Long liếc nhìn hắn, rồi nhìn tới người đang ngồi trong xe gập đầu. Sau đó không nói, móc ra khẩu súng chia thẳng thái dương tên kia.

Tên cầm đầu dù sao cũng là giang hồ các kè, chi giỏi cướp bóc, trộm cắp. Nay bị khẩu súng lục thật bằng sắt lạnh lẽo chia thẳng vô đầu, hắn cũng run lập cập, chân từ từ khụy xuống. Dạ Long đỡ An vào xe, An vẫn còn run sợ ngồi sát cửa xe. Có một vòng tay mang theo hơi ấm quen thuộc ôm chặt lấy An vào lòng, mùi hương nước hoa nhàn nhạt hòa cùng mùi đàn ông trầm tĩnh như xoa dịu sợ hãi của An. Tựa vài lòng ngực rắn chắc, nghe nhịp tim mạnh mẽ, An biết mình đã được an toàn. Trong vô thức, An ôm chặt lấy Thiên Vũ khóc như đứa trẻ. Thiên Vũ im lặng mặc cho cô khóc, tay chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc suông mượt an ủi An. Ánh mắt màu nâu trầm sâu không thấy đáy, nhìn Dạ Long bên ngoài cửa xe. Bên này, tài xế nâng cửa xe, mở nhạc nhẹ nhàng để An không phải nghe và thấy hình ảnh man rợ bên ngoài xe. Bên kia, Dạ Long đã tới chỗ tên đang quì gối đá dầm kia.

- Đứng lên! Kéo quần xuống như lúc nãy, cả 5 tên kia.

Nhóm áo đen đồng loạt rút súng chia thẳng sau ót của 5 tên còn lại. Bọn chúng đồng loạt sợ run, thối ra toàn chất Amoniac, mùi khai ngấy xộc lên phải bịt mũi. Dạ Long cất súng, móc ra con dao xếp nhỏ gọn, sắc lẹm. Anh ngồi một chân xuống trước tên cầm đầu, miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng. Bằng một dao dứt khoát, tiểu đệ của tên kia nằm trên đất cả cây lẩn trái. Dạ Long nhanh đến nỗi hần vừa hết lên đau đớn, anh đã đứng lên đi về chiếc BMW, máu không kịp văng trúng người anh dù một giọt. Năm tên đồng bọn cũng chịu chung số phận. Tiếng la thảm thiết của bọn chúng hòa chung tiếng pháo hoa rực rỡ trên bầu trời. Chiếc xe lùi ra xa, An chỉ kịp ngược nhìn những đốm sáng rực rỡ đang bùng nổ trên bầu trời qua khe hở trên mũ xe, thật sáng, thật đẹp. An quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh, dưới ánh sáng của pháo hoa, An nở nụ cười hiền dịu, đẹp đến ám ảnh. Gương mặt tái nhợt, một bên má sưng đỏ, vẫn không tỏ chút gì đau đớn, mà ngược lại còn cười. Nụ cười mỉa hoặc báo hiệu sự đau thương.

"Anh hai, cuối cùng em cũng xem pháo bông với anh rồi".

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tình nhân hợp đồng

Năm chiếc xe hơi màu đen rời đi cũng nhanh như lúc đến. Riêng chiếc BMW chạy về khu biệt thự ven sông Sài Gòn. Thiên Vũ bỗng An vô nhà, gương mặt lạnh lẽo không cảm xúc. Anh đi thẳng đến phòng ngủ chính. Căn phòng khá rộng, tường lắp kính cường lực vát hình vòng cung, trông thẳng ra bờ sông Sài Gòn. Khoảng cách từ phòng ngủ chính tới bờ sông là bãi cỏ nhỏ, trồng hoa thạch thảo làm hàng rào ngăn cách bờ. Vũ đặt An ngồi trên giường ngủ. Cô nhỏ xíu cô độc trên giường ngủ kingsize, phủ drap lụa màu xanh đen. Thiên Vũ chỉ đặt cô ngồi đó, không nói gì đi thẳng ra ngoài, đóng cửa phòng. Tiếng đóng cửa làm An giật mình, cô ngó xung quanh, "vậy là cô đã về nhà của người đàn ông xa lạ. Chắc anh hai lo cho mình lắm, nhưng mình không thể về nhà trong bộ dạng này được". An móc điện thoại, nhắn tin cho Khang: "anh hai, em giận anh rồi, anh không nghỉ làm mừng sinh nhật em. Nên em sẽ đi Hồ Tràm chơi với Khánh Đình đến hết lễ. Hi hi!"

An nhận send, lòng nặng trĩu. Cô lại nhắn tin cho Khánh Đình: "nếu anh tui hỏi có đi với bà không thì bà nói có nha, nhưng tui giận nên không nghe điện thoại. Tui gặp chút chuyện, khi nào bà vô thành phố nói sau he".

An chưa biết nên làm gì với ân nhân của mình. Cửa phòng lại bật mở, một anh chàng mặc áo Blouse tới xem xét vết thương trên mặt An, rồi khám phần bụng bị đập vào thanh chắn lang cang, thấy mọi thứ vẫn ổn, đưa cho An tí thuốc sức và 2 viên tan máu bầm, dặn ngâm dưới lưỡi, rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn ngoái lại nhìn An lắc đầu cười. Sau một lúc, một phụ nữ trung tuổi, ăn mặc lịch sự đi vào, trên tay là bộ đầm ngủ màu trắng kiểu vintage (đầm ngủ loại cao cấp có tay, dạng dài, kèm quần đùi nhỏ).

- Thưa cô! Đây là đồ ngủ tôi vừa đi mua về, chưa giặt nhưng rất sạch sẽ, hi vọng cô không chê.

- Dạ, bác gọi cháu là An được rồi ạ. Kêu cô làm cháu tổn thọ quá.

- Bỏn phận thôi. Cô là bạn của ông chủ, tôi không dám..

An nghĩ thầm, người này gia trưởng quá, người làm cho anh ta căng thẳng thật, bản thân An cũng đang thấy áp lực.

- Vậy bác tên gì ạ?

- Cứ gọi tôi là dì Năm.

- Dạ, vậy có người thì dì kêu cô, không có ai dì kêu con nha dì. Dì cũng cỡ tuổi mẹ con ở quê, kêu bằng cô, con buồn á.

Dì Năm đặt đồ ngủ lên giường, ngược nhìn An, cô gái mảnh dẻ rất dễ thương. An không đẹp sắc sảo, nhưng đủ đáng yêu để thu hút mọi người từ cái nhìn đầu tiên. Hèn chi, đích thân ông chủ đi đón về, bỗng vô tận phòng. Hi vọng ông chủ đã tìm được người xứng đáng. Dì Năm nở nụ cười hiền hậu, giặt đầu và đi ra ngoài:

- Con nghỉ ngơi đi, ở đây con được an toàn tuyệt đối.

- Dạ, con cảm ơn dì!

Cánh cửa khép lại, An mới quan sát khắp căn phòng, nơi đây quá xa hoa. Tuy gia đình An cũng thuộc hàng khá giả, nhưng để ở căn phòng như kiểu penhouse thế này thì An chỉ thấy trên phim. Cô tìm công tắc, tắt đèn. Trong phòng tối thui, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt vào từ cây đèn phía bờ sông. An tựa vào kính cường lực trông ra bãi cỏ đã đầm sương, bắt gặp có giọt nước nóng hổi rơi xuống. An đưa tay quẹt đi, cổ không khốc. Bao cảm xúc cứ như vậy tuôn ra, An tự vòng tay ôm chính mình, chạm vào vùng cánh tay bị tên cầm đầu sờ qua, cô cảm thấy nhộp nhúa, dơ bẩn. Con gái mới lớn, luôn sống trong sự bao bọc của gia đình, hôm nay xem chút không giữ được bản thân, An cảm thấy vô lực, cô nhớ ba, nhớ mẹ và anh hai. Cô chỉ ước được sở lòng họ để khóc cho trời hết uất ức thôi. Cuộc sống không chỉ có hoa hồng, đầu phải ai cũng tốt. Nếu mình không đủ mạnh thì sẽ bị vùi dập chẳng ai thương tiếc. Bài học đầu tiên nơi thành phố hoa lệ này quá đắt cho An. Cô gục xuống khóc đến thê lương.

Từ căn phòng trên lầu, cùng view với phòng của An, Thiên Vũ quan sát camera, đột nhiên anh cảm thấy đau lòng, bực tức đứng lên nhìn ra tường kính cường lực view sông, hai tay đút túi quần suy nghĩ gì đó rất đăm chiêu.

An khóc xong cũng mệt mỏi, nên vô phòng tắm, chỉ là nhà tắm cũng sang trọng như khách sạn năm sao. Bồn tắm hình ô van, có hệ thống massage thủy lực, tường cũng bằng kính cường lực, bên ngoài kính là hồ sen nhỏ, thêm nữa mới là tường ngăn cách với bên ngoài. Trong phòng đốt sẵn nến thơm, đèn giấu âm tường hắt ra ánh sáng dịu dịu, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa. An cảm thấy tâm tình lắng lại, cứ như đang ở trong spa vậy. Cô ngồi vô bồn tắm, dùng muối tắm chà sát từ vai xuống cánh tay, nơi bị tên biến thái kia sờ soạn. An chà, chà mạnh đến nỗi cánh tay sưng đỏ cả mảng lớn, hai tay An nắm chặt thành quyền. Xong xuôi, An đi ra ngoài, quá mệt mỏi nên lên giường nằm ngủ, dù tóc vẫn đang ướt.

Khi An đã ngủ say, cửa phòng hé mở. Thiên Vũ cũng đã thay đồ ngủ, nhẹ nhàng đi vô, sợ An thức giấc. Anh mở đèn xông tinh dầu oải hương, kéo màn cửa sổ (tường). Cầm remote mở hệ thống âm thanh trong nhà, tiếng nhạc du dương phát ra êm dịu, khiến người con gái đang nằm kia lạc vào mộng đẹp, gương mặt cũng thư giãn rất nhiều. Miệng Vũ nhếch lên độ cong nhẹ hài lòng. Anh lấy khăn lông ngồi xuống bên giường lau tóc cho cô, chạm rảnh nhẹ nhàng, rồi dùng máy sấy, những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc ướt của An, nhẹ nhàng lướt xuống, để tóc được hấp thụ hơi nóng từ máy sấy. Chỉ một lúc, An cảm thấy đầu mình nhẹ đi nhiều, ấm áp, không nặng và lạnh nữa, cô thật sự thoải mái đi sâu vào giấc ngủ.

- Thơm quá! Cảm ơn mẹ.

Thiên Vũ ngưng động tác, đứng lên cau mặt nhìn người đang ngủ kia, ánh mắt hiện lên vài tia phức tạp. "Tại sao, tại sao em là con của người đó, tôi nên hận em, em phải đau khổ, người đàn bà kia và đàn ông của bà ta phải chứng kiến em bị tôi dẫn dắt, họ phải trả giá những gì họ gây ra cho ba của tôi. Cô gái nhỏ, chỉ trách em đã đầu thai vào không đúng gia đình mà thôi". Thiên Vũ hậm hực đi ra ngoài.

Sáng sớm, An thức dậy, người khá mệt mỏi. Tính nường thêm chút nữa, nhưng khoan," nơi đây đâu phải nhà mình, đứng rồi, nhà của anh ta." An mở cửa, đi ra khu vườn nhỏ. Khu vườn thông ra bãi đất trống bên hông nhà, ngăn cách bằng hàng rào gỗ sơn trắng thấp tới gối, bên bãi đất trống mọc đầy cỏ Bông Lau cao tới thân người, An từng thường đi qua đó như vô hồn. Cô đưa tay sờ vào ngọn cỏ, giống cỏ hồng ở Đà Lạt. Vậy là sinh nhật 18 tuổi này, cô không được ăn mừng với ba mẹ, ngay cả anh hai cũng không. An cứ đứng đó, trong ánh nắng ban mai rực rỡ, thân ảnh cô mong manh, yếu ớt và u sầu. Sau lưng An, một người với gương mặt lạnh nhạt, đôi mắt nâu trầm mạnh mẽ lại bị hình ảnh nhu yếu như sương sớm kia thu hút đến mất hồn, Thiên Vũ lấy điện thoại ra chụp lại, nhìn ảnh trong điện thoại nhếch mép cười đi vô nhà.

- Cô ơi, mời cô vô nhà dùng bữa sáng.

- Di Năm! Con biết rồi, con vô đây.

Thiên Vũ ngồi ở đầu bàn, anh mặc áo thun tay dài tùy ý kéo lên tới khuỷu tay màu trắng, quần ka ki màu kem sáng. An nhất thời thất thần cứ ngỡ anh hai. Hắn ngược mắt nhìn An, ánh mắt lạnh lùng vô cảm, khiến An rùng mình.

- Sao em còn đứng đó? Đợi tôi mời?

- Dạ, không phải...

An tính nói trông anh giống anh hai quá, nhưng lại sợ bị nói "bắt quàng làm họ", hôm qua, chỉ là thuộc hạ thôi mà đã có súng, khí thế như vậy hẳn là không tầm thường, chắc anh ta là trùm mafia rồi, không nên đắc tội vẫn hơn. Mùi phở thơm nức, An hít hà, bụng réo ỉnh ỏi rồi, nên cô tự nhiên ngồi vào bàn. Rất tự nhiên ngắt rau bỏ vô tô của ai kia, bỏ thêm tương và sa tế, sau lại bỏ rau vô tô của mình. An chỉ tưới nước sa tế vì cô không ăn cay, rồi trộn đều lên ăn.

- Anh ăn đi, để nguội đóng mở đó.

Người kia chăm chú quan sát An, người làm trong nhà thấy An nhặt rau bỏ vô tô cho Thiên Vũ, tính lên ngăn lại nhưng bị Vũ trừng mắt nên lại lui xuống. Thiên Vũ là người ưa sạch sẽ, mà An trước khi ăn chưa có rửa tay. Mọi người thấy hành động của An mà đỏ mặt hồi hộp, chờ con thịnh nộ giáng xuống. Không ngờ Thiên Vũ chỉ quan sát, gương mặt mới đầu còn ngạc nhiên, sau nghe cô mời ăn. Đường như anh đã hơi cười, ông chủ của họ cười, cô gái này đã phá bỏ qui tắc sạch sẽ của ông chủ, còn làm ông chủ cười thật không tầm thường. Họ chỉ có thể im lặng cảm thán, mừng vì ông chủ không nổi giận. Thiên Vũ cũng bắt đầu cúi xuống ăn, "ừ, phở hôm nay ngon hơn bình thường."

Ăn xong, họ vào phòng khách nói chuyện:

- Cảm ơn anh đã cứu em

- Không có gì, coi như bù lần trước em cứu tôi. Nhưng 1 tỷ thì em phải trả.

- Hả, chẳng phải hai chuyện là 1 sao?

- Em cũng nói là hai chuyện, 2 sao là 1 được?

- À, ý em là anh bỏ 1 tỷ ra cứu em là 1 chuyện chứ.

- Chuyện tôi tới cứu em, và vì em tôi bỏ 1 tỷ cho tại kia là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau. Hôm qua, em xin tôi cứu em và chuyện em trao đổi 1 tỷ cho bọn chúng sao lại gom chung?

- Há!!!!????

- Tôi là doanh nhân, không thể thực hiện phi vụ lỗ vậy chứ? Em tính sao về 1 tỷ đó.

- À, anh cũng nói là cứu mạng qua lại coi như huê. Anh hứa cho em một nguyện vọng mà, vậy giờ em ước...

Thiên Vũ cau mặt, trừng mắt quát Thiên An:

- Cẩn thận điều ước của em, nguyện vọng của tôi cho em không lẽ chỉ đáng giá 1 tỷ? Hừm?

An bị đờ người. Hơ, 1 tỷ đối với nhiều người là cả một gia tài đó. Trời, người gì vậy, cho người khác nguyện vọng mà không cho xài???? An chỉ biết cười khổ, suy nghĩ cách đối phó.

- Nếu em đồng ý làm tình nhân hợp đồng của tôi trong 3 năm, tôi sẽ xóa nợ 1 tỷ cho em.

- Tình nhân hợp đồng? À! Anh hai à, à không, đại ca cho tiểu muội được nói vài câu được không?

- Nói

- Muội mới 18 tuổi thôi, chưa từng trải, không biết giao tiếp, sợ là không xứng với đại ca lắm đâu à.

- Em mê phim kiếm hiệp quá nh? Xứng hay không tôi nhìn thấy được. Như em nói, em mới 18 tuổi, em hiểu gì mà nói xứng hay không?

- Ah....à

- Nếu em có 1 tỷ trả ngay thì tôi và em xem như xa lạ, bằng không thì em phải kí vô hợp đồng tình nhân này.

Thiên Vũ tiến từng bước chậm tới chỗ An ngồi, chống hai tay lên ghế, nhốt cô ở giữa, đôi mắt nâu thâm thúy nhìn cô, hơi lạnh áp bức tỏa ra làm An lo sợ, cúi gầm mặt, không dám nhìn vào gương mặt điển trai nhưng lạnh lùng như tảng băng kia. Thấy thái độ của An, Vũ nhếch mép, đứng lên, hai tay đút túi quần, quay lưng nhìn ra khu vườn qua cửa sổ sát đất.

- Tôi không bị gay, cao 1m82. Tôi không thích phụ nữ nên chọn em làm tình nhân vì tránh rắc rối đó, nên chắc chắn sẽ không lãng nhăng. Và anh hai em giống tôi...Hay em thấy tôi không đủ giỏi? Hừm?

Thiên Vũ xoay người nhìn An, nở nụ cười mờ ám. Anh đang đứng ngay cửa sổ sát đất, mặc đồ màu sáng, ánh nắng đang bao quanh Vũ làm anh tỏa sáng thật sự, cao ngạo như vị thần trên chạc Thiên An.

- Em không thấy mơ ước của em ngay trước mặt em sao? Còn không nhanh nắm bắt lấy?

An ngỡ người, sau hiểu rõ liền đỏ mặt, nào có người nào tự phụ như anh ta chứ? Mà sao hắn biết điều ước của mình????

Liệu An sẽ đồng ý? Còn Quý Khang sẽ phản ứng ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Dành cho em

An nhìn Vũ nghi hoặc, "sao anh biết em ước gì?"

Thiên Vũ cười, "muốn biết thì biết thôi".

- Nhưng 3 năm chẳng phải lấy cả thanh xuân của em à?

- Tôi đang thực hiện trọn vẹn mơ ước của em thôi mà. Gieo thói quen sẽ gạt tính cách, em cứ việc chân thành với tôi, tôi cũng sẽ tử tế với em. Khi đó, tự khắc thời thanh xuân của em đều trải qua trong tình yêu.

"Choi, người hay qui mà cái này cũng biết". Người này như có tia x nhìn thấu lòng An vậy, nói gì hần cũng phản bác được.

- Vậy nếu chưa hết 3 năm, em có tiền trả anh thì sao?

- Hợp đồng sẽ kết thúc, nhưng tiền của tôi sinh lời mỗi ngày đấy nhé. Cứ theo thời gian nhân lên. Em trả đủ cả vốn lẫn lãi, em được tự do.

An nhìn hần tức tối, nhưng cô không biết làm sao trong hoàn cảnh này. Ba đã dồn tiền mua nhà thành phố cho hai anh em cô, còn anh hai chắc cũng không thể có 1 tỷ. Nghĩ kĩ hần nói cũng đúng, chỉ là hợp đồng để hần không bị phụ nữ quấy rầy, hần cũng khẳng định không thích phụ nữ, không gay mới lạ. Giấu đầu lòi đuôi. Thôi kệ, gay thì mình yên tâm hơn. Chỉ 3 năm thôi, mình cũng học xong rồi.

- Được! Em ký. Nhưng hợp đồng là hợp đồng, không được vượt quá giới hạn.

- Ví Dụ như???

- "Chuyện người lớn...mà chỉ có vợ chồng mới làm " An đỏ mặt, lí nhí trong miệng.

- Được thôi cô bé, miễn em đừng có tình quyến rũ tôi. Nói lần nữa, tôi là đàn ông đấy nhé, chuyện kia chỉ theo bản năng thôi. Hahaha.

- Hứ!!!

Hai ngày nghỉ trôi qua nhanh chóng, mặt An cũng hết sưng, chỉ còn vết bầm mờ mờ, có thể dùng phấn che lại. An trở về khu căn hộ của mình, cô không cho Vũ đưa về, sợ anh hai thấy nên chỉ có thể đi xe ôm. Về nhà, An mở cửa. Đập vào mắt cô là hàng chữ "MỪNG SINH NHẬT EM" bằng bong bóng màu tím bay lơ lửng giữa phòng khách. Bàn ghế được dọn gọn sát tường, giữa nhà là vòng tròn hoa lavender, trong đó có hộp quà cũng màu tím. Cô phải lấy tay che miệng để khỏi bật khóc. An đi tới, quì gối bên khóm Lavender, mở hộp quà, trong đó có sợi dây chuyền hình ngôi sao, khắc Laze chữ An. Bên trong còn có tờ giấy: "đừng giận anh nữa nhé, em chính là ngôi sao sáng nhất trong giấc mơ mà anh luôn mơ về mỗi đêm."

Lúc này, An khóc thật sự. "Làm sao em trách anh được chứ? Em giận bản thân mình, quá yếu đuối và ngu si, nếu như lúc trước em học võ, nếu hôm đó em chờ anh tới đón em, không tự ý đi về một mình, nếu...nếu...đã muộn, quá muộn...trên đời không có nếu như....huhuhu. An chạy vào phòng anh hai, căn phòng trống không, giường phẳng phiu như chưa từng có ai ngủ qua. Quái lạ, cô về nhà rất sớm, nhìn đồng hồ chỉ gần 7 giờ, chưa tới giờ đi làm, vậy anh hai đâu? Không lẽ hôm qua anh cũng không về nhà? Hay anh đi tìm mình? Cô điện thoại cho Khang, tiếng điện thoại reng trong học tủ. "Anh hai đi đâu mà không mang cả điện thoại?" Mang nhiều nghi hoặc, nhưng cũng đành chờ anh hai về hỏi, bây giờ cô phải chuẩn bị đi học.

Quý Khang về nhà tầm 4 giờ chiều, thấy hộp quà đã mở, anh biết An đã về. Khang sắp xếp lại bàn ghế, gom hoa lavender giả, cắm trong chậu hoa hình hàng rào sơn trắng, để lên kệ cửa sổ, còn bong bóng dán dính tường. Xong xuôi, Khang điện thoại cho ông Thanh:

- Ba à, Thiên An về nhà rồi.

- Ủ, con bé không sao đúng không? Sao hứa về nhà mà lại để em giận dỗi đi chơi vậy?

- Ba à, hình như Thiên Vũ lại xuất hiện.

- Sao? Thiên Vũ? Con chắc không?

- Hôm trước con nghe An kể em từng cứu người y hệt con. Con lên mạng tra thì đúng là hần. Hần đang bành trướng thế lực ở Việt Nam.

- Đã 15 năm, sao nó lại xuất hiện chứ?

- Con nghĩ 15 năm qua, hần ẩn mình, củng cố lực lượng. Hần ở Việt Nam lập ra tập đoàn AK, trong vòng 3 tháng đã thu tóm tất cả thế lực ngầm của Thành Phố.

- Trời, nó bành trướng vậy mà con không biết gì sao?

Khang im lặng, đắm chiêu. Anh cứ lo làm, công ty đòi ra sản phẩm mới liên tục, thêm phần anh phải nghiên cứu tìm tòi chất thuốc cho bản thân, về nhà mệt mỏi muốn ngủ. Thờ không ra hơi, thời gian đâu xem báo. Anh cũng tắc trách quá.

- Con, con xin lỗi ba.!

- Đâu phải tại con. Cố gắng bảo vệ Thiên An, con bé vô tội.

- Con biết mà ba. Con yêu em hơn chính bản thân con nữa. Nếu con không khống chế được Thiên Vũ, ba cho con cưới em nha ba. Có như vậy, Thiên Vũ sẽ không thể dùng Thiên An trả thù.

Ông Thanh thờ dài, Khang nói cũng có lý, nhưng nếu như vậy thì sự thật 18 năm trước bị phanh phui, liệu con bé có chịu được cú sốc này.

- Tới lúc đó rồi tính con à, ba sợ con bé chịu không nổi. Thôi con nghỉ ngơi đi, đừng để căng thẳng quá.

- Dạ, con hiểu rồi ba.

Ông Thanh cúp máy, lòng nặng trĩu. Ông lên tầng áp mái, mở cửa căn phòng nhỏ, có đề 2 bàn thờ, một của vợ ông, một của một người đàn ông. Ông thấp hương cho hai người, rồi trầm ngâm nhìn đi ảnh, lại quay ra lang thang, nhìn xuống đồi thông. Tại sao đã 15 năm trôi qua, Thiên Vũ vẫn thù hận đến vậy? Chẳng lẽ ông chết đi mới có thể bảo vệ được con ruột của mình? Bà Hiền đi lên gọi ông xuống ăn cơm, thấy ông trầm ngâm cũng lo lắng.

- Ông sao vậy? Một ở đâu?

- Thăng Thiên Vũ về rồi bà à. Nó đang tiếp cận con An, muốn dùng con bé trả thù chúng ta. Tôi làm sao đây? Tôi phải làm sao?

Ông Thanh ôm đầu, gục xuống. Bà Hiền quì xuống ôm lấy ông mà nước mắt cũng tuôn rơi. Vì bà cũng không biết làm sao trong hoàn cảnh này, bà chỉ trông cậy vô Quý Khang, mong thằng bé bảo vệ được em nó.

- Còn thằng Khang mà ông. Lần trước, con bé về nhà trong bộ đồ không đăng hoàng là tôi nghi rồi, không ngờ Vũ về thật. Huhu

- Ủ, mình có thằng Khang, nó yêu con bé. Hi vọng nó đủ mạnh để khắc chế được Thiên Vũ.

- Ủ, chỉ mong vậy thôi.

Hai người già nua, ngồi nương tựa vào nhau trong ánh chiều tà, cô độc, cùng chung nỗi lo khó mở lời.

6 giờ chiều An mới về tới nhà, mở cửa ra đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi.

- Em về rồi à, thay đồ đi, anh làm gần xong rồi.

- Anh hai làm món gì dạ?

- Ăn thì biết.

- Hứ!!!

An vui vẻ vô phòng, tắm rửa thay đồ, cô dặm tí phấn che đi vết bầm còn mờ mờ, đi ra ngoài. Phòng khách tối thui. Trên bàn ăn có hình trái tim được xếp bởi ly nền màu tím, tỏa ánh sáng lung linh. Lại gần bàn, hai đĩa beefsteak để sẵn nóng hổi, còn có cả chai rượu mơ lá vàng của Nhật (Kikkoman) và 2 cái ly. An nhìn quanh, tìm anh hai.

- Mời tiểu thư ngồi.

An mỉm cười, ngồi vào ghế. Khang từ trong phòng đi ra, anh mặc áo sơ mi trắng, tay dài xắn tới khuỷu tay, quần tây dạng âu phẳng phiu. Trên tay là chiếc bánh kem nho nhỏ chỉ có 1 ngọn nến: "Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday to my darling, wishing you all my best."

Khang đặt bánh lên bàn, nhìn An trìu mến: "đừng giận anh nhé". An nhìn chiếc bánh in hình cô đang tươi cười rạng rỡ, rồi lại nhìn anh hai, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, cô cố mím môi nhưng sao nước mắt cứ chảy. Khang ôm An vỗ về, đôi tay vẫn nhẹ nhàng an ủi, nhưng ánh mắt đã trầm hẳn đi. "Không được, hôm nay ngày vui của An, mình phải mạnh mẽ lên." Khang quì xuống một chân, ngược nhìn em gái: (An đang ngồi trên ghế).

- Nín đi em, tuy trẻ còn hơn không mà, giận anh hoài sao?

Khang lau nước mắt cho An, mỉm cười. An cũng nín khóc, cổ rịn nụ cười.

- Ai thêm giận anh, già rồi sao? Hìhì

- Vậy ăn thử xem anh làm có ngon không?

- Tất nhiên rồi. Em nấu anh ăn hoài, hôm nay phải ăn lại món anh nấu chứ. Em đang nghĩ nên sắp xếp lịch nấu ăn cho hai chúng ta nà. Hìhìhì.

- Con bé này, ăn đi, bò nguội không ngon.

- Dạ, tuân lệnh anh hai.

An cầm dao tính cắt bò, thì Khang đưa tới cho An ly rượu mơ Kikkoman.

- Em nhắm nước này trước, ăn bò sẽ ngon hơn.

Xong anh cắt bò thành miếng vừa ăn, đổi đĩa bò của An, nháy mắt điệu nghệ. An nhắm chút rượu, dùng nĩa ghim bò ăn. "quả thật ngon và chất"

- Anh hai mở nhà hàng đi, bảo đảm đắt.

- Anh chỉ nấu riêng cho em thôi. Nếu ai cũng ăn thì không còn ý nghĩa nữa.

An ngưng trọng, ngược nhìn Khang. Ánh mắt nâu sâu thẳm, gương mặt bình thản như nói điều gì rất hiển nhiên, nhưng An nghe thật không bình thường. Không khí có phần ám muội. An cười hề hề, già là rồi ăn tiếp.

Khang cũng nhấp chút rượu. Cảm ly lắc nhẹ, nhàn nhã dựa vào ghế ngắm An ăn, nhếch mép cười, rồi cũng cắt bò ăn. An cứ ăn một miếng, là uống một hớp rượu, đây là loại rượu khai vị. Rượu trái cây, có lá vàng bên trong vị ngọt thanh, chua nhẹ rất ngon, kết hợp đồ nướng thì trên cả tuyệt vời. Cứ vừa ăn vừa uống, nhìn lại một mình An xử hết cả chai rượu. (Rượu lạt uống lắm cũng say à).

Khang không ngăn cản em gái, anh lặng lẽ khui chai quicky, rót ra ly khác, ngồi nhâm nhi và ngắm An. Khi thấy An ăn xong, Khang cầm remote mở bài hát "dành cho em", của Anh Khiêm hát trong chương trình khúc hát se duyên, tiếp tục dựa vào ghế nhắm nhấp rượu. An có phần ngạc nhiên vì những gì anh hai làm, giống như đang tỏ tình với cô vậy. An cũng ngồi

yên tại chỗ cùng anh thưởng thức hết bài hát. Cô nhớ anh chàng này hát trong tập 1 của chương trình khúc hát se duyên, sau chương trình nổi lên với danh xưng soái ca áo trắng. Vậy mà anh hai cũng biết, còn có bản thu hoàn chỉnh, người đầu mà tâm lý thế. Bài hát kết thúc cũng là lúc An bắt đầu lơ mơ, men rượu nhuộm da cô sang màu đỏ hồng. Khang đi lại phía em gái, nắm tay An dắt ra cửa sổ lớn, cùng nhìn xuống dòng sông.

- Thiên An! Tất cả dành cho em, cô gái nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nụ hôn đầu

Khang quay qua nhìn An, ánh mắt tha thiết nhuốm tình. Còn An cứ thẹn thùng cúi mặt, men rượu đang làm An lâng lâng vui vẻ lẫn buồn ngủ. Khang nhích gần, tiến sát người An, một tay anh đỡ sau gáy, tay kia nâng cằm An lên, nhẹ nhàng phủ lên môi An nụ hôn êm dịu, quấn quít. Men rượu làm cả hai say đắm, như quên đi thực tại. Mỗi Khang dần tham lam hơn, lưỡi vắn vít ở hàm răng của An, hút lấy sự ngọt ngào của thiếu nữ. An cứ mê mê ngây ngốc như hóa đá, trong đầu là khoảng trống mơ hồ của nụ hôn đầu đời. Cô từ từ sụi lơ, ngã vào người Khang, ngáy "khò khò"!

Khang nhìn ai kia ngủ ngon lành trong lòng mình, chỉ còn có thể gượng cười, bồng em đặt vào giường. Vẫn cứ tưởng rượu sẽ làm cho em không xấu hổ khi đối diện chuyện thân mật này, nào ngờ em ngủ ngon lành thế.

"Cô bé của tôi ơi, bao giờ em lớn cho giấc mơ được nhiệm màu."

Tại tòa nhà tập đoàn AK.

- Đã tìm ra tên thủ lĩnh băng cướp Rừng Xanh chưa?

- Thưa anh! Do sự việc xảy ra quá lâu, nên chỉ tra được 2 người trong số 5 người năm xưa. Bọn họ đang ở Lào Cai.

- Tôi nên đi du lịch Sapa nhi. Cậu đặt cho tôi 2 vé bay Hà Nội, vé xe đi Sapa trong sáng mai.

- Hai vé?

- Ừ, cho nhân tình của tôi nữa.

- Vâng, thưa anh!

Tối đó, Thiên Vũ nhắn tin cho Thiên An.

- Ngày mai tôi có chuyến công tác ở Sapa, em sắp xếp 8 giờ có mặt ở sân bay.

- Anh đi công tác, em đi theo làm gì?

- Làm người tình.

- □□□□

Khuya đó, Khang về trễ hơn bình thường. An chờ anh về xin phép đi Sapa, cô không nhớ về nụ hôn, cứ nghĩ mình nằm mơ, vì anh hai và em gái thì không thể nào có thứ tình cảm loạn luân vậy được, nên An cứ cho là nằm mơ thôi. Chờ tới lúc mệt mỏi cô ngủ rồi Khang mới về, sáng anh lại đi sớm nên An vẫn không thể gặp mặt anh hai. Cô chỉ có thể dùng chiêu cũ nhắn tin:

- Anh hai! Trường em tổ chức đi chơi ở SaPa, do anh về trễ nên em không xin phép anh được. Em đi chơi rồi mua quà về cho anh nhé. Hihihi. À, trên núi chắc không có sóng nên nếu anh điện thoại cho em không được cũng đừng giận em nha.....

An gửi tin nhắn, rồi tắt luôn điện thoại, sợ anh hai điện hỏi một hồi là lời tùm lùm. Không hiểu sao anh hai có khả năng nhìn thấu lòng người, mấy lần cô nói dối đều bị anh phát hiện, nên thôi tắt điện thoại cho chắc.

Đúng 8 giờ, An có mặt tại sân bay Tân Sơn Nhất, ngó dáo dác tìm Thiên Vũ. Từ nhỏ đến lớn, An chưa bao giờ đi máy bay, nên cứ ngơ ngác tìm cứu viện. Thân ảnh thanh niên cao ngạo từ phía sau đằng hắng:

- Tìm ai vậy cô bé?

An quay lại, mặt mày tái mét, miệng lắp bắp:

- Anh....anh hai....sao....anh biết em ở sân bay?

Thiên Vũ mặt không biểu cảm, tiến tới vịn vai Thiên An:

- Sao anh không biết em ở đây? Hừm????

- Emmmm...em đi SaPa chơi, mà không biết có nhớ lộn giờ không mà không thấy ai tới hết. Hihi

- Em tới rất đúng giờ, ai không tới kệ họ. Anh tới là được rồi.

- Hà, anh là Thiên Vũ?

- Em mong là hán ta à?

- Anh hết cách giỡn hả? Hừ chết người ta.

- Ài giỡn, này giờ mình em tự biên tự diễn đó.

- Anh....hừ...

Thiên Vũ mặt vẫn đơ, không hề có ý giỡn. An cũng không dám nói nữa. Một tay anh kéo valy giúp An, tay kia nắm tay cô dắt lên lầu, gửi hành lý, lấy vé. Rồi lại nắm tay dắt lại cửa chờ. Hôm nay, Thiên Vũ mặc áo sơ mi trắng, tùy ý mở 2 nút trên cổ, tay dài xắn lên tới khuỷu tay, quần tây đen, nhìn y chang Quý Khang, làm An hết hồn. Nhưng bị nắm tay vậy An ngại lắm, muốn vùng ra mấy lần, nhưng tên kia càng nắm chặt hơn.

- Em không biết đau nh? Hay em nghĩ máy bay sẽ chờ em?

- Em biết đau và em tự đi được.

- Em có chắc em không lạc? Và tìm đúng cửa lên?

- Emmmmm. Em theo sau anh là được.

- Anh không thích, anh không rảnh cứ phải ngoái lại trông chừng trẻ con. Giờ đến giờ lên máy bay rồi, em tự tìm cửa lên.

Vũ buông tay cô ra, sai bước đi. Thân người cao ráo, sai bước rộng nên An lạch bạch đuổi theo, dù giày của An chỉ cao 5 phân, nhưng đuổi theo vậy cũng mệt lắm à. Cuối cùng, cô theo kịp, nắm tay Thiên Vũ thờ hồng hộc.

- Anh....chờ em với....mệt quá.

- Sao chủ động nắm tay anh? Hừm?

- Em xin lỗi, được chưa? Anh đẹp trai!!! Hihi!!!!

Thiên Vũ liếc yêu Thiên An, lại nắm tay cô dắt lên xe buýt chạy ra máy bay. Lần đầu ngồi máy bay nên An khá căng thẳng, khi đã yên vị, Vũ nhét tai nghe vào tai An, mở nhạc nhẹ. Bàn tay to lớn, bao bọc bàn tay bé xiu mềm mại, cho An cảm giác an toàn. An nhìn Vũ, bỗng thấy anh thật soái ca à, có khi nào lời nói của Khánh Đình thành sự thật. Cô tự mỉm cười rồi nhìn tầng mây lơ lững bên ngoài cửa sổ.

Họ tới Hà Nội lúc 11 giờ, tiếp tục bắt xe khách 5 sao đi SaPa. Lúc lên xe, An khá mệt vì say sóng, vừa ngồi vào ghế đã "cho chó ăn chè", Vũ ngồi kế bên vỗ vỗ lưng cho cô, chọt anh ôm đầu An, cho tựa vào ngực mình. Vũ đang khoác áo khoác da, hương bạc hà mát lạnh, mùi da thuộc trầm ấm làm An dễ thờ hơn, cô không đẩy anh ra, mà nhắm mắt ngủ, thật sự An cảm thấy rất dễ chịu khi trong vòng tay anh, vẫn hơn ngồi một mình hít toàn mùi xe.

Họ tới Sapa cũng gần 6 giờ chiều. Không khí ở SaPa tháng 1 khá rét mướt, thậm chí có tuyết rơi. Trời tối nhanh hơn, Vũ đã book phòng tổng thống ở Silk Path Resort and Spa, nên vừa xuống bến xe đã có xe của khách sạn chờ đón. Dù An đã ngủ một giấc trên xe nhưng cô cũng khá ù, Thiên Vũ để nhân viên khách sạn sắp xếp hành lý, còn anh ẵm thẳng An lên xe, ôm cô như bầu vật. Người dân xung quanh nhìn họ trầm trồ, "không biết có phải diễn viên không mà đẹp đôi quá, lại còn thân mật lo lắng hơn mức thực tế nữa, chắc đang đóng phim ngôn tình nào đó, mà sao không thấy đoàn phim nh?" mọi người bàn tán cho đến khi xe khuất dạng, vẫn còn luyến tiếc cặp đôi sao mà đẹp quá.

Không khí từ Thành phố lên đến Sapa chênh lệch quá nhiều, thêm phần say xe nên An thật sự mệt xui.

Thiên Vũ bỗng An đặt lên giường rộng lớn, mặt An đỏ hồng, tay chân lạnh ngắt. Cả người An như cọng bún, không buồn mở mắt nhìn Vũ, chỉ gật gật đầu khi thấy Vũ kéo chăn đắp cho mình. Anh nhìn cô bé như con mèo lười, phì cười, xoa xoa đầu cô rồi đi sắp xếp hành lý.

10 giờ đêm, bụng An réo ỉnh ỏi, cô từ từ mở mắt. Vẫn còn đang mơ màng,

An bước chân không xuống giường đi tìm đồ ăn "đói bụng quá".

Ra mở tủ lạnh, không có gì ngoài nước suối, bia và nước ngọt. "Mình nhớ mua nhiều đồ ăn lắm mà, anh hai ăn hết đồ của em rồi phải hông? Em đói quá nà, hic...hic"

- Em đói à?

- Uhm, đói lắm luôn- An ngồi bệt xuống sàn ăn vạ.

- Khóc có no không?

- Há!!!!

An sực tỉnh, nhớ ra mình đang đi SaPa với tên kia, quay qua thấy hần mặt đen thui, cau mày đang nhìn cô. Thiên Vũ xách đôi dép vãi lại nửa ngồi nửa quỳ mang vào chân cho cô, anh đứng lên, chia tay ra. An hiểu ý cười hề hề, nắm tay anh đứng lên.

- Em thay đồ, anh dẫn em đi chợ đêm SaPa. Nhớ lần sau xuống giường phải mang dép.

- Dạ.

An hừ hừ, người đầu sạch sẽ quá đáng, sợ dơ giường thì ngủ trong bồn tắm đi. Xí... Vũ nhìn biểu tình của An, rất muốn cười nhưng vẫn phải nghiêm, không là cô bé lùm. Người gì mà không biết lạnh hay sao mà đi chân trần trên sàn gỗ kia, nhìn chân em đỏ lên vì lạnh, tôi chỉ muốn ôm em, phát vô đôi chân hư hỏng kia mấy cái. Đúng là khi không đất theo một một đứa trẻ dễ giờ phải bận tâm, chẳng làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Anh thích ăn khô

Họ đi tới chợ đêm Sapa, mùi thơm của đồ ăn xông lên nức mũi, không khí xung quanh lạnh đến nỗi đóng băng. An mặc áo len rất dày của Đà Lạt, cũng không chịu nổi cái rét nơi đây, mũi của cô đỏ lên, hắt xì liên tục và thở ra khói. Thiên Vũ do đã quen với cái lạnh ở Canada nên lạnh ở Sapa với anh là bình thường. Anh nhìn Thiên An, bực mình nắm tay dắt tới gian hàng áo phao dày cộm, đầy màu sắc. Vũ chọn ngay áo màu vàng phản quang, mặc vào cho cô, kéo cổ cao, mua thêm nón len và khăn choàng, bao tay, phủ lên người An như cục len di động. Thấy An không còn kể hờ, Vũ hài lòng dắt tay An đến hàng bánh trắng nướng, thông dong ngồi chờ. An tròn mắt, nhìn lại mình bị len quần cứng ngắt, xấu xí quá nhưng công nhận ẩm thật, nên thôi kệ, đi lại ngồi kế bên chờ thưởng thức bánh trắng nướng. Bánh nướng ở vùng cao to và nhiều hương vị hơn ở thành phố. An thì thấy món nào cũng nhào vô, ăn đến no căng bụng mà vẫn cứ muốn ăn. Cuối cùng, ai kia đành dùng biện pháp mạnh lôi cô về, đường thì dần đã sôi, người kia to khỏe cứ kéo tay cô gái nhỏ bé chưa kịp tiêu hóa hết thức ăn, kết quả vừa đi được một đoạn, cô ỏi sạch sành sanh những gì vừa ăn được. Bực mình, An ngồi thờ đốc. Thiên Vũ quay lại vỗ vỗ lưng cô.

- Còn tham ăn nữa thôi, A Quấn?

- Anhhhhh! Ồ, A Quấn đó, kêu em đi theo làm gì không cho ăn. Hic...hic...

- Em ăn quá nhiều, không phải anh không cho.

- Lâu lâu mới có dịp đi, không thử hết về sẽ hối hận...hic...hic...

- Emmmm, em muốn thì mình ở đây tới khi nào em ăn hết cái chợ luôn, chịu chứ?

- Hừ! Heo sao ăn dữ vậy. Hihi, mà anh nói thiệt không?

- Tôi gạt em bao giờ?

- Yeah, quyết định vậy đi. Em sẽ thử hết các món ở đây, nhưng thử cho biết, chứ không ăn nhiều đâu nha. Hihi.

Thiên Vũ lắc đầu, xoa xoa đầu An, từ tốn dắt cô ra xe về lại khách sạn. Xa xa, có nhóm thanh niên nhìn cô gái nhỏ xinh xắn, đôi má hồng hồng trên nền da trắng muốt một cách thêm thường. Chúng hắt mặt nhau cá độ ngày mai, ai sẽ là người bắt được vợ (hủ tục người H mông).

Họ về đến khách sạn gần 1 giờ sáng, Thiên Vũ kêu phần cháo yến cho An, khi này ối hết chắc giờ đã đói. An nghe chuông cửa, thấy bồi bàn mang phần cháo tổ yến lên ngạc nhiên, quay lại nhìn tên kia, thấy hẩn dưng dưng như không, cô nghĩ chắc nhầm phòng vì cô mới đi ăn về mà. Nhưng Thiên Vũ đã lên tiếng, mắt vẫn không rời laptop.

- Mang để trên bàn giúp tôi, cảm ơn!

Người phục vụ để cháo lên bàn rồi lịch sự cúi chào lui ra ngoài. Lúc này, Vũ mới đứng lên, gấp laptop lại, đi về phía tủ đồ.

- Em ăn đi cho nóng, tôi đi tắm.

An ngó người nhìn theo bóng lưng tên kia, thì ra kêu cho mình, cũng chu đáo ghê nhỉ. Cô ngồi vào bàn ăn cháo tổ yến, công nhận ngon....hihi.

Ăn xong cháo đã lâu mà vẫn chưa thấy Thiên Vũ ra, An bắt đầu lo hẩn đột quỵ. Trời lạnh mà còn đi tắm, đúng là bệnh sạch sẽ chắc ăn mất não hẩn rồi. Mà lỡ hẩn bị thật thì sao ta. Cô đi lại phía phòng tắm, lắng nghe không hề có tiếng nước, trời, có chuyện thật rồi. Thế là An nhanh chóng mở cửa, quên luôn cả hỏi thăm hoặc gõ cửa trước.

- Anh có sao không?

Trong màn hơi nước mờ ảo, dưới ánh đèn vàng dịu, mùi xạ hương tỏa ra như trong spa. Thân ảnh người đàn ông cao ráo, và trần như nhộng đứng trước gương, chắc vừa cạo râu xong, đang xoay người chuẩn bị lấy đồ ngủ, đột nhiên cửa bật mở, tay rút đồ đứng khựng giữa không trung, đập vào đôi mắt to đen vô số tội của Thiên An là hình ảnh nude 100%, trong khung cảnh trắng lè, đẹp như bức ảnh nghệ thuật. Trong không khí còn có hơi nước lơ mờ chuyển động, tựa như hình ảnh bị chiếu chậm của một bộ phim, người đàn ông đứng trước gương trong phòng tắm, cùng cô gái đứng ngẩn tò te ở cửa... Ánh đèn cùng bọt nước đan xen hội tụ lên vóc người cao lớn ưu nhã của anh. Đường cong vạm vỡ, cơ ngực săn chắc, vòng eo không ngăn mỡ có thể sánh với người mẫu. Dáng người của anh, đẹp quá sức tưởng tượng của cô.

Thiên Vũ vốn đang quay về phía gương, bị Thiên An bất ngờ mở cửa nên hơi nghiêng người ngoảnh lại, kết quả là, nhìn từ góc độ nào đó, cô gái chiêm ngưỡng hết thân hình adam của anh, bao gồm cả nơi duy trì nòi giống, đầy kiêu ngạo kia.

Thiên An như bị người ta giáng mạnh một cú, não bộ trống rỗng, hai mắt rõ ràng không thể khống chế, lúc muốn thu mắt lại, cô đã nhìn rõ đối phương từ trên xuống dưới, cuối cùng mắt mờ to nhìn trần trời vào bộ phận không giống của mình rất ngạo nghệ đó.

Thiên Vũ đứng trong phòng tắm không giật mình quá lâu, chỉ vài giây liền có phản ứng lại, sau khi nhìn thấy bộ dạng vừa tò mò vừa khiếp sợ của cô, nhin không được cong môi bật cười, rồi sau đó đưa tay rút áo ngủ dài choàng lên người.

Thiên An hét lên sợ hãi, chạy biến lên giường, trùm mền kín mít. Còn Thiên Vũ chỉ biết cười khỏ, người bị thấy là tội đấy cô bé.

Anh bước ra, tiến lại giường kingsize, kéo mền Thiên An đang trùm kín đầu, cô trong mền cố giữ chặt. Súc con gái sao bằng đàn ông, cúi cùng, tấm chăn mở ra, đầu tóc cô gái bù xù, mặt từ đỏ sang trắng bệch, lắp bắp.

- Em...em ngủ...em hay bị mộng du lắm, em đang nằm mơ....hihi.

Thiên Vũ mặt không cảm xúc, ánh mắt nâu đen lạnh nhạt, ngồi quì trên giường, một tay kéo mền, từ từ đi lại chỗ An trong tư thế quì trên giường, trên mặt có vài phần tà mị.

- Em đang ngủ, nằm mơ sao?

- Hihi, đúng, đúng rồi, em ngủ tiếp đây. Anh ngủ ngon nha.

- Ngủ sẽ không mơ tiếp cảnh mộng xuân khi này đâu....

- Emmmm...em không mơ nữa, giấc mơ đó kinh khủng quá....không dám mơ nữa đâu. Hihi

- Kinh khủng sao?

- À, không phải. Đẹp, đẹp đến chảy máu mũi. À, cũng không, mơ thôi, không phải thật, nên không nhớ đâu. Hihi

- Vậy bây giờ tôi cho em thấy thật, để em nhớ nhé.

- Ấc, không cần đâu à. Không thấy thật cũng bị ám ảnh luôn rồi à.
- Em biết không, cách duy nhất để không sợ hãi là đối diện với nó. Em phải đối diện sẽ không ám ảnh nữa. "Nó" rất đáng yêu đấy.
- Á.hhh. Không cần thật mà, em ngủ đây, em mệt rồi. Hihi
- Nhưng, trước giờ anh chưa làm gì để chịu lỗ cả. Hay là bây giờ anh cũng nằm mơ để "thấy" lại em nhì, xem có ám ảnh không?
- Á...xấu lắm. Như con khò vậy đó. Anh nhìn rồi ối ai hốt. Hihi
- Không sao, anh thích ăn khò lắm. Yên tâm, anh làm mẫu trước, rồi tới em nhé.

Trên gương mặt đẹp trai nhưng giờ phút này trở nên đều, trơ trên vô cùng, hần không kéo mền nữa mà chậm rãi mở dây buộc áo ngay eo, miệng nhếch mép cười, hai cô gái ngây thơ kia mặt càng trắng bệch, sợ hãi tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiếu

Nguồn thiếu chương cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dã tâm

Thiên Vũ đưa An lên xe về khách sạn, cả người cô lạnh ngắt, môi tím tái và run như cây sậy. Anh ôm cô trong ngực, choàng áo phao cho cô, trong mắt xẹt qua tia đau lòng, nhưng rất nhanh biến mất. An lạnh cóng, chân tê cứng. Thiên Vũ bế An lên phòng, mở máy sưởi. Anh đặt cô nằm lên giường, nhờ tạp vụ thay bộ đồ ẩm ướt trên người cô, sau đó gọi nhân viên dọn phòng. Anh ngồi xuống giường, nhìn An đang ngủ say trên ghế.

- Em ở một mình ổn không?
- Hihi, em không sao, ăn cháo nóng vô nhe cả người nè.
- Ủ! Anh ra ngoài giải quyết chút chuyện, khóa phòng cẩn thận, đừng chờ anh.

An hơi bị nổi da gà, thà hần cứ như trước kia, chứ ngọt ngào quá sợ thật à. Trong phòng này diễn cho ai coi? Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn anh ta, đã cứu mình kịp thời tận hai lần. Nợ ân tình này, bao giờ em trả được. Thiên Vũ đứng lên, xoay người bước đi.

- Thiên Vũ! Cảm ơn anh! Đi cẩn thận.

Người đàn ông thường ngày lạnh nhạt, nghe câu nói quan tâm từ ai kia, lòng bỗng vui lạ. Miệng nhếch lên độ cong hài lòng.

Trong căn nhà gỗ xập xệ ở khu heo hút, hai người đàn ông trung tuổi bị bắt trời, quì dưới đất. Thiên Vũ ngồi trên ghế gỗ, chân bắt chéo nhìn bọn người kia.

- Nói! Đồng bọn băng cướp Rừng Xanh năm xưa giờ ở đâu?
- Mày là thằng nào? Đã biết băng cướp Rừng Xanh còn dám bắt tại tao?
- Chỉ là những lão già yếu còn mạnh miệng.

Vũ nhìn thuộc hạ của mình, hai tên vệ sĩ bước lên, một người ngựa cổ một trong hai ông già, người kia dùng kiếm cạy miệng nhổ đi một cái răng. Ông ta hét lên đau đớn, vùng vẫy phun ra ngụm máu. Tên già bên kia sợ xanh mặt, nhìn lại người thanh niên đang ngồi, gương mặt hần khá điển trai và còn rất trẻ, sao độ tàn ác lại kinh khủng như vậy?

- Mày là thằng nào? Bắt trời lão già không biết nhục hả?
- Vậy các ông đốt nhà, cướp bóc, giết phụ nữ mang thai, ngay cả đứa trẻ sơ sinh cũng không tha, có biết nhục không? Hừm?

Một số hình ảnh chớp lóe, ông ta ngờ ngợ nhìn Thiên Vũ.

- Mày là con của thằng Thanh?
- Hahahaha! Ông ta xứng làm cha của tôi sao?
- Mày là ai? Dù có chết, cũng phải cho tao biết tao chết trong tay thằng nào?
- Ai cho ông chết, ông chưa khai ra đồng bọn thì chưa được chết dễ vậy đâu.
- Tội tao đã chấp nhận làm cướp, đã không màng sống chết, mày gọi thì giết tao đi.

Thiên Vũ nhếch mép cười, nụ cười hoang dại, ánh mắt nâu tối đen lạnh băng. Dạ Long cầm ipad đưa cho ông già đang nói xem. Cả gia đình lão ta gồm vợ, con và cháu chắt đang ngồi xem tivi trong nhà. Bên ngoài là một nhóm người áo đen đang cầm súng có ông nhắm laze chỉ thẳng vào người đang ngồi bên trong. Lão già mất trọn chừng, mồ hôi đổ thành dòng. Ông ta lết lại đỡ bạn mình, quắc mắt nhìn Thiên Vũ.

- Tao không biết chúng nó ở đâu, đã 18 năm từ vụ đó, chúng tao đã đường ai nấy đi.

Hai tên vệ sĩ tiến lên, lôi bạn ông ra, một tên cầm kiếm rút móng chân cái người đang nói. Ông ta hét lên, găm gừ nhìn thanh niên đang ngồi trên ghế kia. Dạ Long tiếp tục đưa Ipad cho lão xem, một người mặc áo đen đã vào nhà, đang nói gì đó với phụ nữ trung tuổi, trong tay hắn đang ôm cháu nội của ông. Ông ta tức tối, mắt hấn tia đỏ, nhưng không dám găm gừ nữa. Bạn ông miệng đầy máu, lồm cồm bò lại chỗ lão, nhả nhả nói:

- Kể hết ra đi, chúng ta đáng nhận quả báo, là quả báo đó.

Ông ta nói, lại phun ra ngụm máu và gục khóc trên vai bạn. Lão già còn lại chân bị rút móng, máu cũng chảy đầm đìa, ông ta nhìn Dạ Long, rồi lại nhìn Thiên Vũ:

- Nếu có quả báo, nó phải là người nhận trước. 20 năm trước, nhóm chúng tao 10 người đi vô rừng tìm trầm hương, qua tận Lào, Campuchia. Rõ ràng mấy năm, chúng tao đã tìm được cây trầm to và lớn. Nhưng cây thơm rất nhẹ, người ta đồn phải tưới máu người, cây mới tỏa hương ngào ngạt. Thế là 10 người sau mấy năm băng đèo, lội suối, không dám ăn, sức khỏe rất yếu, nhưng cũng thay phiên nhau tưới máu nuôi trầm. Quả thật sau 10 ngày, cây trầm tỏa hương ngào ngạt, cách xa cả cây số vẫn ngửi được. Chính vì lẽ đó, mùi máu tanh đã thu hút lũ cọp đói khát tìm tới. Chúng tao hạ cây trầm, cắt thành 10 khúc bỏ vô bao, mỗi thùng 1 khúc. Chuẩn bị quay về nhà thì cọp tấn công. Tám người nhanh chóng leo lên cây, 2 người do đuối sức và mất máu nên chạy không kịp bị cọp tha đi. Tám người chúng tao tuột xuống ôm khúc trầm của mấy người kia chạy đi. Nhưng không ngờ tên Thanh tham lam, hấn âm thầm nhỏ máu dọc đường đi, hấn nhét băng gạc dính máu vào bao trầm nhằm thu hút cọp. Ra gần bia rừng, hấn đi lối khác lên bản thượng thăm bà con. Đi được một lúc, một con cọp lao ra, tiếp tục gắp một người trong chúng tao tha vào rừng, tao xem lại bao đựng trầm, thấy băng gạc sũng máu vẫn đang nhiều giọt, ngấm luôn vào trầm. Nếu tiếp tục mang theo, lại làm mối cho cọp, bắt buộc đi đành bỏ lại chạy đi tay không. Sau một thời gian, nghe lão Thanh phất lên giàu có, chỉ với một khúc trầm thì không giàu nhanh như vậy. Chúng tao tới nhà hấn ta, gặp bạn cũ nhưng hấn làm lơ, khinh khi chúng tao như những kẻ ăn mày. Tao vô tình phát hiện, trong nhà hấn có thờ một khúc trầm, là một trong những khúc dính máu chúng tao đã bỏ lại. Tao nhận ra tất cả chỉ là cái bẫy, hấn hi sinh chúng tao làm vật tế, một mình ôm hết 10 khúc trầm. Sáu người chúng tao đã vạch trần hấn, muốn hấn chia đều, hấn không trả còn thách thức, đòi đưa chúng tao vô tù. Cuộc sống khó khăn, chúng tao đã phải lên kế hoạch lấy lại những gì của mình, và đêm oan nghiệt đó xảy ra. Tao chỉ muốn bắt thằng nhóc con hấn uy hiếp hấn giao tiền, nhưng không ngờ, tên người làm quả trung thành lại giới vô, quyết tâm chở che cho thằng nhóc đó. Tao chỉ vô tình giết hấn ta mà thôi.

Thiên Vũ vỗ tay bốp bốp. Mặt đanh ác nhìn lão già.

- Cầm động quá, chỉ là vô tình. Đàn em tôi sẽ học tính vô tình của ông. Hahaha.

- Xin cậu, tha cho gia đình tôi, họ vô tội.

- Đứa bé năm xưa, người giúp việc và đứa nhỏ sơ sinh có tội gì?

- Tôi chỉ là trượt tay, lúc vợ hấn sanh, tôi tính bỗng đứa trẻ ra xa khỏi đám cháy để không ngạt khói, ai ngờ bị trượt nên làm rơi, tôi không cố ý giết nó. Tôi cũng là con người mà.

- Nhưng đứa trẻ ông giết là em ruột của tôi, không phải con của lão già kia. Người làm công đó là ba tôi, ông hiểu không?

- Sao? Cậu là con của người thanh niên đó. Tôi...tôi xin lỗi..

- Hahahaha! Nếu xin lỗi giải quyết được vấn đề, thì cần chẳng ai sợ quả báo cả. Hahahha. Nói, những tên còn lại ở đâu? Đừng thử sự kiên nhẫn của tôi. Hậu quả, gia đình ông lãnh.

- Họ ở trong thành phố Hà Nội, tôi chỉ biết có vậy thôi. Làm ơn tha cho gia đình tôi.

Gương mặt trầm ngâm, ánh mắt u tối, sâu không thấy đáy, hai tay đút túi quần, Vũ từ từ tiến lại, ngồi một chân trên đất, nắm cầm lão già nâng lên:

- Tốt nhất là ông nói thật.

Thiên Vũ đứng lên, xoay người đi ra ngoài. Dạ long đưa cho Vũ gói khăn giấy ướt, hấn lau tay, quăng tại chỗ, quay qua nhìn Dạ Long. Dạ Long gật đầu đi vô trong. Còn Thiên Vũ ung dung bước ra, để lại phía sau là những tiếng thét đau đớn, ghe rợn vang vọng giữa núi rừng. 30 phút sau, trước cửa bệnh viện huyện, hai bao tải được thả xuống, hai ông già bị cắt đứt gân tay, gân chân, ống xương tay chân bị đập nát, trên người là nhiều vết chém sâu, máu đầm đìa. Các bác sĩ kinh ngạc, ai lại nhẫn tâm ra tay tàn ác với người già như thế.

Thiên Vũ về khách sạn, vô ngay phòng tắm, mùi tanh của máu thật kinh khủng, anh không muốn An ngửi thấy mùi này. Sau khi tắm mát sạch sẽ, anh mới chú ý, sao Thiên An ngủ say vậy, hay sợ anh quá già bộ ngủ. Lại giường xem, gương mặt cô gái phím hồng, nhưng mồ hôi đầm đìa, bết cả tóc. Quái, trời lạnh như thế lại đổ mồ hôi. Mờ mờ ra, cả người An ướt sũng, quần áo bết vào, và nóng phùng phùng. Vũ cau mặt "sốt cao rồi". Lập tức, anh tìm xung quanh cái thau nhỏ, không có, nên gọi tiếp tân mượn thau. Phục vụ phòng đưa lên một thố thủy tinh, loại thố đựng súp. Vũ tròn mắt nhìn, anh phục vụ ái ngại.

- Dạ thưa anh, do trời tối, mà resort chỉ toàn có thau dùng lau dọn nên không được sạch. Đây là thố trong kho, chưa sử dụng nên rất sạch ạ.

Vũ bực mình, cầm thố thủy tinh vô phòng. Anh mang vô phòng tắm, pha nước ấm, mang ra để đầu giường. Anh ngồi bên giường, nhìn người con gái đang nóng hổi, mặt trắng bệch kia. Ánh mắt anh ôn nhu, có vài phần suy nghĩ. Xong quyết định coi đồ của Thiên An. Ngón tay to dài coi nút tới đâu, mắt người đàn ông tối dần đến đó. Hàng nút bung ra, đôi nét thanh xuân ẩn hiện dưới chiếc áo lót ren trắng mỏng, bởi mồ hôi mà dính sát vào da thịt. Trên làn da trắng mịn, hai hạt anh đào nhấp nhô sau lớp vải mỏng tang, làm hớ hấp của người đàn ông ngưng trọng, yết hầu khô khốc lên xuống liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Lần đầu (18+)

Ánh đèn trong phòng ngủ ấm áp dịu dịu, màu vàng nhạt tôn thêm sự quý phái sang trọng. Trên giường, Thiên An suy yếu vùi mình trên đó, mái tóc ẩm ướt bết vào người, gương mặt nhợt nhạt làm người khác đau lòng, tí cầm lên gối, hai mắt nhắm lại run run, làn mi cong dài in hình trên sống mũi cao thẳng. An ngủ không yên giấc, mắt đảo liên hồi.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Thiên An chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, yếu ớt nằm nghiêng. Người đàn ông đặt thố nước ấm sang một bên, trong ánh sáng lung linh, khuôn mặt của anh hai càng hiện ra rõ ràng, cô vô lực, muốn làm nũng, muốn được anh hai chăm sóc, nhưng chỉ nằm đó và mộng mị. Cô nằm đó, cơ thể lạnh run, mồ hôi rịn ra ngày càng nhiều. Thiên Vũ coi áo lau khô cho cô, thế là toàn bộ cảnh xuân đẹp nhất của đời con gái lộ ra trước mắt anh. Trong phòng đầy ánh sáng, nhưng hình ảnh lại đen tối. Sự tiếp xúc thân mật làm Thiên

Vũ rung động, trong người dâng lên cổ áp bức. Nhưng anh cố gạt qua, tay sờ vầng trán nóng hổi của An, dứt khoát coi hẩn áo, và quần ngủ lụa An đang mặc, sau đó dùng khăn nhúng nước ấm lau mát cho cô.

Khăn lau tới đâu, An đều kêu "lạnh" và rùng mình tới đó. Bất chợt, An rơi vào vòng ôm của ai kia, nghe nhịp tim trầm ổn, người đang lạnh run được dung hòa bởi cơ thể ấm nóng. An theo bản năng vòng tay ôm khối ấm áp kia, thật chặt. Dù Vũ vẫn đang mặc áo, nhưng lớp áo lụa không đủ che đi sự cọ sát mềm mại, nhấp nhô uyển chuyển của cô, người Vũ đông cứng, càng nóng phùng phùng, nóng hơn cả cơ thể đang sốt của An. Cuối cùng, Thiên Vũ cũng không thể thờ ơ. Anh tự nhận mình có năng lực khổng lồ rất cao, nhưng năm lần bảy lượt, anh đều vì cô gái này đánh mất nó.

Sự dựa dẫm của cô gái bé bỏng làm tinh thần anh phần chần vì bản năng che chở của phái mạnh. Hơi thở rất nhẹ rất mỏng manh của An phả vào cổ anh, đây là nơi khá nhạy cảm của phần lớn đàn ông, bao xúc cảm kiềm nén được phóng thích. Bản năng trời dậy mạnh mẽ, Vũ cúi xuống, hôn lên cánh môi đỏ mọng vì sốt, thật mềm mại. Nụ hôn tham lam, vắn vỏi, muốn cạy môi cô ra để khuất đảo bên trong, hút hết mật ngọt thanh xuân. Thiên An chỉ có thể "uhm", tiếng ní non, mềm yếu càng thêm dụ hoặc. Tiếng "uhm" chống cự, nhưng lại thành ra tiếng làm nũng, làm sụp đổ hoàn toàn lý trí của Thiên Vũ. Anh quên mất Thiên An đang bệnh, cô chỉ mới 18 tuổi. Việc làm này thật độc ác và đáng xấu hổ, nhưng bản năng gốc đã xóa tất cả, anh chỉ biết anh đang muốn cô, muốn trọn vẹn.

Dục vọng thôi thúc Thiên Vũ coi đi ý phục của mình, từng ngón tay thon dài nổi rõ khớp xương, nhẹ nhàng vuốt ve vào da thịt mềm mại của Thiên An. Vừa bước qua tuổi 18, chưa từng tiếp xúc thân mật với đàn ông, nên từng ngón tay anh chạm tới đâu, cả người An tê dại, như bị điện giật. Cô rất muốn mở mắt nhưng không tài nào mở nổi, đôi bàn tay đưa lên muốn đẩy tên kia ra, nhưng sức lực yếu ớt, cứ nhiên như đang sờ mó vào vòm ngực to rộng, càng kích thích Thiên Vũ ham muốn nhiều hơn. Anh cúi xuống, hôn lên vầng trán đầm mồ hôi, lướt qua khóe mi run run, tới chóp mũi cao thẳng, gò má ửng hồng, và dừng lại nơi cánh môi non mềm, nóng bỏng, khẽ ngậm mút nhẹ rồi thả ra, rất dịu dàng và trân quý. Anh có cảm giác thật lạ lẫm, vừa hơi ngứa xen lẫn thích thú. Cơ thể dần cảm thấy nóng dần lên. Nụ hôn mê đắm trượt xuống cổ, dừng lại nơi vun đầy, trên nụ hồng e ấp. Anh dùng lưỡi, chạm nhẹ khẽ đụng đưa một bên, bên kia thì dùng từng đầu ngón tay xoa nhẹ nụ anh đào, tất cả kích thích truyền đến đại não của An một cách cực hạn, khiến hai nụ anh đào thẳng đứng như gọi mời. Thiên Vũ tiếp tục dùng đôi môi mềm mại của mình in dấu trên vùng bụng phẳng lì, không ngăn mờ. Không hề ngại ngần, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng thăm dò, rồi tiến vào nơi tư mật nhất của cô gái, vị trí mãi cảm được khai phá, An không tự chủ co rút, cuộn người như hình bào thai, miệng cũng "uhm, ah" phát ra tiếng rên yêu kiều nhất thế gian.

Mất Thiên Vũ tới hẩn đi bởi sắc màu dục vọng, hương vị của cô quá ngọt ngào, mùi thơm thanh khiết của thiếu nữ và thân hình đầy xuân sắc kia, tất cả kết hợp thành thứ ma túy mạnh nhất đủ đưa anh đi lý trí của anh. Dù biết là độc nhưng Vũ vẫn muốn thử, muốn được trầm luân vì loài hoa anh túc ấy.

Thiên An hốt hoảng mờ mắt, dưới ánh đèn ngủ yếu ớt, cô mang máng nhìn thấy người đàn ông thân trần đang ngồi trên người mình, trái tim Thiên An không khỏi chấn động, đầu óc cô tuy vẫn văng vắt, nhưng sâu trong nội tâm loáng thoáng có thể cảm giác được chuyện gì đang xảy ra, gương mặt anh tuấn của người đàn ông ngược sáng, nhưng cô vẫn nhìn bờ môi mông gọt cảm lạnh lùng của anh. Cô chưa từng trải qua chuyện chăn gối, cũng có thể nhận rõ ý đồ của anh.

Trong hơi thở và trên cơ thể ngày càng nhiều mùi bạc hà the mát, cô hoảng loạn, nhưng chỉ có thể bất lực nằm trên giường.

Anh sẽ không...

Thế nhưng gương mặt ấy đã khắc sâu vào trong đầu cô, gương mặt của anh hai, gương mặt ân nhân đã bỏ ra 1 tỷ, cứu cô tận hai lần. Người mà cô đã không may nghĩ ngờ, đặt niềm tin trọn vẹn. Sự ngang ngược của đàn ông thường ẩn giấu dưới những bộ đồ lịch sự, sau khi coi bỏ lớp văn minh đẳng cấp ra thì anh căn bản chỉ là một loài người giống đực, sống theo bản năng gốc.

Thiên An cảm thấy cơ thể khô nóng, cô vốn lạnh run mà giờ nóng này bức bối.

Giờ khắc này, vật nam tính của người đàn ông này đã sớm thức tỉnh, đứng thẳng dị thường, thứ đã khiến cô ám ảnh đến ngất xỉu. Anh thở gấp, sợ hãi chỉ muốn trốn chạy, chỉ tiếc thân thể mềm nhũn vô lực, ý thức thì nửa tỉnh nửa mơ. Còn ai kia cứ mãi miết hôn khắp người cô, từng nụ hôn hoa bướm, khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất. Cô giống như chú cừu non tội nghiệp, cố gắng thoát lên tiếng van xin "dừng mà", nhưng chỉ càng khiêu khích hocmon đàn ông tiết ra càng đậm. Anh cố giãy dụa, một tay của người đàn ông nắm lấy hai tay cô để trên đầu, một tay vẫn ngao du khám phá cơ thể cô gái, anh cúi thấp người, phả hơi thở nóng rực vào vành tai mãi cảm của cô, giọng nói đã trở nên khàn đục:

- Em phải là của anh, Thiên An phải là của Thiên Vũ, anh chờ em đã quá lâu rồi.

"Ngay khoảnh khắc trông thấy em sắp đông cứng vì trời lạnh, nhưng vẫn cố chạy đến bên anh, thừa nhận mình là vợ anh. Cái ôm siết chặt của em đã làm tim anh loạn nhịp, anh biết rằng anh muốn em, anh không thể cho em thêm thời gian nữa."

Môi lưỡi của người đàn ông tiếp tục ngao du trên cơ thể của An, cô cảm thấy khủng hoảng, nhưng lại kích thích đầy mâu thuẫn. Cô rất muốn dè xuống cảm xúc đáng xấu hổ ấy. Hai bàn chân cô bấu chặt xuống giường, theo tự nhiên khép lại.

- Thiên An!....

Vũ xoay mặt cho cô nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đen của anh, tiếng kêu dục dăng phát ra từ đôi môi mỏng bạc, phả ra hơi thở mờ ám, khiến cô ngây ngẩn nhìn anh. An thật sự hoảng loạn, trái tim đập ngày càng nhanh, nhưng sao cô không ngất xỉu được. Cô chỉ ước mình xỉu, để không phải chứng kiến cảnh mình bị tên này "làm thật", nhưng tận sâu ở nơi nào đó, dục vọng nguyên thủy được đánh thức, đang khao khát được lấp đầy, được nhiều hơn những cái hôn.

Thiên Vũ ngấm cô, triu mến nhìn dáng vẻ giãy dụa trong đau đớn khi rơi vào cái bẫy do anh thiết kế, khóe môi cười nhạt, dùng sức vừa đủ nhẹ nhàng nhưng không để cô cự tuyệt mà ôm cô vào lòng. Mắt anh càng đỏ ngầu, chạm rai tách chân cô ra, khi thân hình cao lớn áp xuống, sức lực nhanh và chuẩn xác không chút thương tình. Thiên An mở to mắt, gương mặt tái nhợt vì đau. Cô cố dùng sức đẩy anh ra nhưng vô dụng.

- Đau quá, anh làm ơn đi ra, đau quá!!!

- Em! Em là lần đầu, em thật sự sạch!!!!

Gương mặt giờ đầy mồ mịt nước mắt, cô ý thức được cô vừa mất đi điều gì, đau đớn và ám ức thì nhau rơi là chà. Thấy người con gái dưới thân khóc, Thiên Vũ cũng ngưng không luận động mà rút ra, theo sau đó là vài giọt máu tượng trưng sự thuần khiết cũng rịn ra ngoài, thấm trên tấm gập grap những bông hoa trinh nữ đỏ thắm.

- Anh xin lỗi!

Thiên Vũ cảm thấy vui sướng khó tả, như đạt được thành tựu to lớn. Con gái thời bấy giờ yêu đương những nhit, mới lớp 9 đã dẫn nhau đi nhà nghỉ, phá thai, bỏ con làm đủ trò. Anh nghĩ người như Thiên An, con của lão già dâm dề ấy chắc chuyện người lớn đã tập tành lâu rồi. Anh không ngờ, Thiên An đã thuộc về anh, trọn vẹn!

An khóc rất nhiều, tiếng khóc huhu cho trời uất ức, trách cô, hay trách lẫn đã biến thành đàn bà, cô mới 18 tuổi.

- An à! Nín đi em!

Thiên Vũ hối hận vì vừa rồi làm quá nhanh khiến cô đau. Anh chưa từng quý trọng bất cứ người phụ nữ nào. Nhưng cô gái này, chỉ cần biến mất khỏi tầm mắt anh đều khiến anh phật điện. Anh biết, sau này bất anh phải buông tay là điều không thể.

Ngôn ngữ dịu dàng hóa thành nụ hôn, lan ra toàn thân cô. Động tác của anh trở nên ngày càng triền miên, không nóng lòng chiếm hữu nữa, mà là từ từ dẫn dắt cô, anh không muốn làm cô đau nữa, người con gái này đủ để anh nâng niu trong lòng, bao bọc và che chở.

Thiên An dù có kiên cường đến đâu thì trong chuyện gối chăn này chẳng qua chỉ là đứa trẻ với trình độ mẫu giáo, dần dần, cơ thể cô lại bị anh nhen nhóm lên ngọn lửa dục vọng. Nhưng cô vẫn muốn chống cự, chống lại ham muốn của chính bản thân. Nước mắt khô cạn, khuôn mặt vẫn nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền. Thiên Vũ đã nhận tới cực hạn, hô hấp càng thêm khó khăn, anh từ từ xâm chiếm lần nữa.

- Ngoan! Cố chịu chút, anh không ngừng được.

Nước mắt An lại tuôn chảy, cô đưa tay lên miệng để không bật ra tiếng khóc. Thiên Vũ đã cố nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng càng nhẹ thì càng lâu ra. Anh quyết tâm không nhìn mặt cô nữa, chuyển động tịnh tiến nhanh hơn để tránh làm cô phải chịu đau lâu hơn nữa. Cuối cùng, cùng với tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, nơi tư mật của An cũng lấp đầy chất dịch protein ấm nóng. Vũ nằm sấp ôm chặt lấy cô, một lúc rồi đứng lên đi vào phòng tắm. An nằm trên giường, cuộn tròn tự ôm lấy người, nước mắt không ngừng rơi, mũi nghẹt, đầu choáng nặng hơn, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Thiên Vũ trở ra, thấy An nằm cuộn người, không chịu mở mắt, anh vừa lau tóc, vừa phì cười vì nghĩ cô hôn đổ. Lại gần, lay An, anh hốt hoảng

- Chết! Cô ấy đang bệnh!

Nhanh chóng đi thay đồ nước, điện thoại xin viên thuốc hạ sốt. Tiếp tân đưa cho anh viên paracetamol, nhưng anh không thể kêu An dậy cho cô uống, đành hỏi xin viên suì. Vũ ngậm trong miệng, rồi truyền vào môi cho An, theo phản xạ, cô đã nuốt dù chưa tỉnh. Anh tiếp tục chườm nước, lau người cho cô tới khi trời sáng hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không thể oán trách

Mặt trời lên cao, An mở hé mắt, cả người nhức mỏi, phần hạ thân đau rất. Xoay người trở mình, đập vào mắt cô là vòm ngực rộng lớn, hằn có mặc áo, nhưng không gài nút, đang vòng tay ôm lấy cô. Còn An, cả thân người trần như nhộng. Cô cả kinh, mờ trũng mắt, cau mày cố nhớ những hình ảnh nhập nhòa đêm qua. Càng nhớ, cô càng choáng hơn, tất cả là thật sao? Người đàn ông cũng trở mình, An nín thở, không dám nhúc nhích, nhưng hần ta càng ôm chặt cô hơn, giọng nói trầm thấp phát ra trên đỉnh đầu của An.

- Tỉnh rồi à, em còn đau lắm không?

Thấy cả người An cứng ngắc, Thiên Vũ ngồi dậy, xoay người An lại, ngón tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt trắng bệch của cô, nở nụ cười dịu dàng, hết sức mê người.

- Xin lỗi, tôi qua anh "yêu" em vội vàng quá, làm em đau.

Thiên An trừng mắt nhìn người đàn, bờ vai rộng vững chãi đã cho cô chỗ dựa, đôi lại đã lấy đi cái quý giá nhất của cô, cướp luôn hi vọng và ước mơ đời con gái. Anh rất muốn tát vô gương mặt kia biết bao. Cô muốn hỏi anh vì sao đối xử với cô như vậy, chẳng phải khi cô kí hợp đồng, anh đã hứa.... Nghĩ rồi tự nhiên trông mắt cô từ từ chuyển biến từ phần hận sang đau thương. Cô đã kí làm tình nhân, không phải tri kỉ, bạn bè thì sao không thể chứ. Trách hần chỉ bằng trách mình, con gái dám theo người con trai đi xa một mình, ở chung một phòng thì mấy ai trong sáng được. Hần là doanh nhân, chắc chắn sẽ không chịu lỗ 1 tỷ chỉ với hợp đồng tình nhân, có tiếng thì phải ăn miếng thôi. Lời hứa sao, phải mà, miễn cô không dụ dỗ hần. Là cô chấp nhận đi chung, ăn chung và ở chung phòng, gặp ai cũng sẽ nghĩ cô sống thoải mái, nếu hần không ăn, không chửi cô nghĩ hần là gay thật. Hahaha, hần đã cảnh cáo rồi, tại cô không nghe, cô quá tự tin vào suy nghĩ phi logic của mình, và quan trọng cô tin hần, tin vào gương mặt kia một cách triệt để. Anh ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nở nụ cười hoang dại, thê lương. Nước mắt lại rơi, cô lấy tay quệt, rồi cười. Không ngăn được nước mắt, An bùng nổ, ánh mắt đỏ ngầu, cô tự tát vô mặt mình đau điếng, in hần năm dấu tay. Thiên Vũ bất ngờ, giữ tay An lại, nhìn cô khó hiểu: "em sốt đến mê sảng rồi à?"

- Em hết sốt rồi, nhưng hình như em vẫn còn mộng du, anh à!

- Thiên An! Nhìn anh. Em không mộng du, tất cả đêm qua là thật, là anh yêu em. Nếu thật sự hết sốt, em nằm nghỉ đi, đừng tự làm đau mình, anh đi order cháo hào cho em ăn.

An im lặng, đầu óc còn lơ ngơ, Vũ bước xuống giường, gài lại nút áo, bấm điện thoại gọi món ăn. Xong anh đi lại tủ đồ, lấy ra áo len dài tay màu hồng, quần kaki, không quên lấy kèm đồ lót đem lại cho An.

- Em thay đồ được không? Hay để anh giúp em?

- Để em tự làm được.

An vẫn ngồi trên giường, rất tự nhiên mở mền mặc áo lót, rồi tới áo len.... Thiên Vũ thấy hơi lạ, không nói gì chỉ lịch sự quay đi ra ban công. Tiếng chuông cửa, bồi phòng đưa lên xe thức ăn, Vũ thấy An đã mặc đồ xong, mới ra mở cửa. Người phục vụ tiếp tục mang đồ ăn đặt lên bàn ngoài ban công như hôm qua, âm thầm quan sát thấy cô gái hôm nay hơi lạ, không tươi vui như hôm qua nữa, mà nhuốm nét buồn bi thương. Chuyện của khách cũng không dám hỏi, nên lặng lẽ ra ngoài. Vũ lại bên giường, nắm tay An dặt ra ban công, đặt cô ngồi xuống ghế, đưa chén cháo còn bốc khói tới trước mặt cô. An như búp bê vô thần, múc cháo ăn như cái máy.

Thiên vũ quan sát cô, có bao giờ, con gái vì mất đi cái màng mỏng manh ấy mà điên loạn, nhất là ở nhịp sống hiện đại như bây giờ hay không? ý nghĩa của lớp màng ấy trong mắt nhiều người phụ nữ trẻ hiện đại không còn đáng giá. Từ sinh viên có học thức, công nhân hay thậm chí là học sinh, nhưng sao Thiên An lại như vậy. Chỉ là, sự điên loạn trong im lặng một cách đáng sợ, đây chẳng những là một loại tra tấn đối phương, còn là hình thức tự ngược đau đớn đối với chính bản thân mình.

Thiên An không nghĩ xa như vậy, cô không khác người, chỉ là cô không có sức để khóc. Làm ầm, la lối ai đây khi bản thân cô chính là tông phạm. Anh cố hít sâu, nói bằng giọng yếu ớt:

- Em muốn về nhà.

- Được! Ăn xong, anh book vé đưa em về.

Hai người vốn không có quan hệ, khi đã xảy ra chuyện thân mật đó, một bên sẽ đối với bên kia khác đi, dịu dàng quan tâm, âm thầm quan sát đối phương một cách không tự chủ, muốn lại gần người kia hơn, để hiểu đối phương.

Họ về đến thành phố hơn 11 giờ 30 đêm, quãng đường dài ngồi xe, cũng như hơn 2 giờ ngồi máy bay đã rút cạn sức của cô. Từ sân bay Tân Sơn Nhất, cô điện thoại cho Khang, nhưng

không ai nhắc máy, mệt mỏi vô lực, An ngồi ở ghế sân bay, nhìn màn hình điện thoại đến thất thần. Thiên Vũ đứng phía sau, vỗ nhẹ vai cô:

- Em mệt lắm à? Anh đưa em về.

An ngược cặp mắt trống rỗng nhìn anh, đột nhiên nhoẻn cười.

- Em gọi anh không bắt máy, thì ra biết em về nên định tạo bất ngờ cho em hả. Hihi.

- Anh đưa em về.

Lần đầu tiên trong đời, Thiên Vũ không phân đối khi bị nhận nhầm, chỉ vì anh trông thấy đôi mắt to tròn tinh anh thường ngày cứ ngây dại, và nụ cười hồn nhiên vì gương mặt giống anh mới trở về. Anh điện thoại cho Dạ Long:

- Cậu tìm cho tôi chiếc xe máy đưa tới sân bay, 5 phút phải có.

Đêm hôm tìm đâu ra xe máy? Lại còn phải có mặt trong 5 phút, muốn ép chết tôi à? Dạ Long điện thoại cho quản lý của vũ trường gần sân bay

- Lấy cho tôi chiếc xe máy, xe xịn, không có thì lấy xe của khách cũng được, chạy ra sân bay gấp, 2 phút có mặt.

Bảo vệ vũ trường New nhón nhào, ăn cắp xe mà làm như đi lượm bao nylon vậy, đúng là mấy ông nội có tiền, là có quyền mà. Nhìn đáo dác trong bãi giữ xe, có một chiếc moto cấm sẵn chìa khóa, bảo vệ nhìn nhau đá mắt "định mệnh chủ mày vào tay đại ca rồi". Một tên leo lên để máy vọt ra phi trường.

Nhìn thấy Thiên Vũ, tên bảo vệ cung kính cúi chào, trao chìa khóa. Tuy chờ hơi lâu, hấn cũng bực bội, nhưng thấy Thiên An quá mệt mỏi, nên xua tay cho tên bảo vệ về, còn mình leo lên chờ cô về khu chung cư của cô.

Vô sảnh chung cư, nhìn Vũ quen mặt nên bác bảo vệ chào hỏi:

- Cậu Khang đi du lịch mới về à? Hèn chi mấy hôm nay không thấy, có người ở công ty được gì đó tới tìm cậu.

- Uhm!

Thiên Vũ ừ ừ xã giao rồi kéo valy, dắt tay An vào thang máy. Anh nắm đầu ngón tay của An lên scan, nhưng không biết tầng mấy bấm số, không dám hỏi cô, bèn quay ra sờ lờ với bác bảo vệ.

- Bác ơi, hình như số tầng cháu ở bị hư, cháu bấm không ăn.

- Đầu, để bác xem thử

Bác bảo vệ đi vô thang máy, dùng thẻ từ scan, và bấm tầng 22, đèn thang máy sáng lên.

- Tôi bấm được nè, chắc vân tay cậu bị mòn đấy, lần sau cứ quẹt thẻ thử.

- Dạ, cảm ơn bác.

Bác bảo vệ gạt đầu rồi đi ra, có phần khó hiểu. Cậu Khang thường ngày ít nói, nhưng rất lễ phép, gặp mình lần nào cũng chào hỏi, sao hôm nay không chào, người cứ sao sao, cảm thấy áp bức quá. Chắc đi chơi về mệt, thật là cách cư xử giới trẻ bây giờ ngày càng lạ. Lên tầng chỉ có 3 căn hộ, Vũ không biết nhà nào, quay qua nhìn An:

- Em có sao không?

An im lặng cúi mặt lắc đầu.

- Vậy em đi vô nhà anh xem

An không nói, lùi thui đi lại căn ngay góc, bấm mặt mã mở cửa. Vũ đứng phía sau, thì ra mặt mã là sinh nhật An. An đi vô nhà, cởi giày quăng một bên, đi thẳng vô phòng đóng cửa. Vũ kéo valy đi phía sau, đang quan sát nhà, nghe tiếng đóng cửa chợt giật mình, nhìn về phía căn phòng ai kia lắc đầu, miệng nhếch lên độ cong nhẹ. Anh đẩy valy vô một góc nhà, rồi đóng cửa ra về. Nhưng không có vân tay, không có thẻ nên không bấm được thang máy, đành quay vô lục trong valy của An. Cũng may khi nãy anh nhớ mặt mã cửa, vô nhà, mở Valy, thẻ từ móc chung trong chùm chìa khóa, Vũ tháo thẻ ra, để chùm chìa khóa lên bàn.

Trời gần sáng, Khang mới về, anh trông khá mệt mỏi. Ngồi phịch xuống ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần. Có tiếng mở cửa, An bước ra, không để ý tới anh hai, đi thẳng vô nhà tắm. An mở nước, kì cọ thân thể, chà sát đến đỏ cả da, cô muốn rửa đi dấu vết của Thiên Vũ. Khang ở ngoài, thấy mới sáng sớm An đã đi tắm, cảm thấy lạ. Chờ gần 2 tiếng, từ 4 giờ đến gần 6 giờ, An vẫn chưa ra. Anh bèn gõ cửa phòng tắm

- An à, sao tắm lâu vậy em? Coi chừng bệnh.

Bên trong không ai trả lời, Khang bắt đầu lo lắng, gõ cửa dồn dập hơn. Một lúc sau, cửa phòng từ từ hé mở. An mặc đầm ngủ bằng thun lụa màu trắng, tóc tai rối bù rũ nước, khuôn mặt nhợt nhạt, không nói gì, chỉ đứng ngay cửa như thế. Khang thờ dài, nắm bàn tay lạnh lẽo của An, dắt ra thể sofa, ấn An ngồi xuống. Khang đi vô phòng của An lấy máy sấy và khăn lông ra lau khô tóc, rồi sấy tóc cho cô. Hai người im lặng không ai nói với nhau câu nào, chỉ có tiếng máy sấy rì rì đều đều vang lên. Khi tóc đã khô, Khang đứng lên, xoay người, mang máy sấy đi cất. Bất chợt, An vòng tay ôm ngang thắt lưng của anh, ôm siết chặt như tìm về chốn bình yên sau biến cố khủng khiếp. Khang đặt máy sấy lên bàn, ngồi xuống xoay người lại nắm tay em gái, xoa xoa mu bàn tay mềm mịn, trắng nõn như búp măng của em.

- Sao vậy? Đi chơi mệt lắm à? Lần sau đừng tắm lâu quá, không tốt nhé.

An cúi đầu, im lặng gạt gạt đầu.

- Ngược nhìn anh xem, bắt anh hai nói chuyện với mái tóc à?

An ngược nhìn anh hai, gương mặt anh hai hơi tiều tụy, nhưng đôi mắt vẫn rất dịu dàng quan tâm. An cố nặn nụ cười, lại nhào tới ôm anh hai. Dựa vào lồng ngực vững chãi, nghe mùi hương trầm ấm, mùi gỗ hòa quyện cùng mùi da thuộc, An cảm thấy nhẹ lòng, chỉ cần có anh hai, được ôm anh như thế này, An không lo, không buồn gì nữa. Khang thấy An lạ quá, nhưng cũng không tiện hỏi, chỉ vuốt vuốt mái tóc suông mượt, tỉ mỉ lên đầu cô, mùi hương lavender dịu nhẹ thoang thoảng, cũng làm Khang cảm thấy thư giãn, đỡ mệt mỏi.

- Ngoan! Mệt thì vô phòng nằm. Anh đi mua đồ ăn sáng cho em.

An nghe vậy, buông anh hai ra, lại gât gât đầu, đứng lên đi vô phòng. Chợt, Khang kêu An:

- Thiên An! Váy của em dính gì đó?

Khang đi lại, nửa quì nửa ngồi cầm tà váy ngủ của An xem, mảy anh hơi nhăn, rồi nhanh chóng gỡ ra phì cười. Anh xoa xoa mi tâm, lắc lắc đầu.

- Em đi thay đồ đi, có cần anh mua thuốc hay gì không?

- Em! Em xin lỗi.

- Khờ quá! Chuyện sinh lý con gái là bình thường mà, sao lại xin lỗi. Anh hai đủ lớn để biết mấy chuyện này, và đủ già để không phải mắc cỡ như mấy chàng trai mới lớn đâu. Hahaha!

- Anh hai này, thôi em đi thay đồ.

- Em có cần mua gì không? Đừng ngại, anh mua được mà.

- Không cần đâu anh.

An lui vô phòng, đóng cửa. Cô tựa cửa rồi sụp xuống. An biết máu này là máu gì, máu và chất dịch của đêm qua, dù cô đã tắm rất lâu, nhưng cũng không thể rửa hết sự dơ bẩn đêm đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Anh nuốt lời

Bốn tuần trôi qua, Thiên An vẫn đi học, chỉ là không nghe điện thoại của Thiên Vũ, cuối cùng, Dạ Long phải tới trường tìm cô. Lo sợ mối quan hệ bị phanh phui, cô đành theo anh ta về căn biệt thự ven sông Sài Gòn.

Cả căn nhà rộng lớn không có ai, ngay cả hân. An vừa bước vào trong, Dạ Long đã đi ra ngoài đóng cửa lại, An hơi giật mình. Cô đi lại bàn trà, nơi cô đã kí khế ước bán thân, lẳng lặng ngồi xuống, chờ đợi. Phía sau vang lên tiếng bước chân trầm ổn, tiếng nện của giày da trên nền gạch từ tốn, chậm mà chắc đang tiến về phía An. Thiên Vũ đứng phía sau, khom người, vòng tay ôm cô An, vùi đầu vào tóc cô hít mùi hương đã làm hân nghiện.

- Thiên Vũ! Xin anh tự trọng!

- Anh nhớ em, sao phải tự trọng.

Đàn ông khá lạ lùng, hình như khi chiếm được lần đầu của phụ nữ đều sẽ biến đổi, và Thiên Vũ cũng như thế. Nhưng chẳng phải hân rất uy quyền và giàu có, phụ nữ vây quanh rất nhiều nên mới chọn cô làm tình nhân hợp đồng đó sao? Sự thay đổi của hân làm cô hoang mang. An đứng lên xoay người nhìn Thiên Vũ. Thấy An nhìn mình ngạc nhiên, Vũ nhếch mép cười, từ tốn đi vòng qua, ngồi xuống ghế sofa, vỗ vỗ chỗ kế bên ý bảo An ngồi.

- Em sao rồi? Cơ thể còn mệt không?

An hốt hoảng nhìn anh, mặt biến sắc, có vài phản giận dữ.

- Anh nghĩ sau chuyện đó, chúng ta sẽ thân hơn chứ nhỉ. Sao em lại xa cách vậy? Anh chỉ muốn biết bệnh cảm của em khỏe chưa mà em nhìn anh cứ như cọp.

- Lần sau, anh đừng cho người đến trường tìm em, không hay đâu.

- Vì sao không nghe, không trả lời tin nhắn của anh?

- Em gần thi, muốn tập trung ôn thi.

- Được, thi xong báo anh biết.

- Thiên Vũ! Em có chuyện muốn nói.

Thiên Vũ mặt bình thản như nước, hơi nghiêng đầu nhìn An, một tay vắt lên thành ghế, một tay đặt lên đùi nhịp nhịp, chân bắt chéo chữ ngũ, trông anh ta nhàn nhã như sắp thưởng thức kịch hay vậy. An ngồi ở đầu ghế, tay bầu vào đầu gối, môi mím chặt, cổ hít sâu để bình tĩnh nói chuyện với người đàn ông này.

- Em muốn được sống bình yên, những ân tình anh dành cho em, hãy coi như đêm đó là em trả nợ cho anh.

Thiên Vũ hơi biến sắc, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đôi mắt nâu âm trầm tối đen lạnh nhạt. Anh đứng lên, đi về phía An, khom người chống hai tay lên thành ghế, nhốt An ở giữa, cúi thấp người, thì thầm vào tai cô:

- Anh! Là người đàn ông đầu tiên của em. Từ đêm đó, em đã là phụ nữ của anh. Em nghĩ một đêm là trả sạch quan hệ của chúng ta, làm gì có chuyện hồi như vậy. Giữa anh và em, kết thúc không phải do em quyết định đâu, cô bé!

Thiên An cả kinh trợn to mắt nhìn sâu vào đôi mắt hân, nhưng tron đó chỉ có hình bóng lo sợ của cô thôi. Thiên Vũ thấy đã dọa cô sợ, nên cũng hòa hoãn nhếch mép cười.

- Anh đã hứa.....

- Đúng, nhưng hôm nay anh tuyên bố....nuốt lời...vì anh thích em.

- Em cũng thích anh!

Lần này, đến Thiên Vũ chấn động, cau mày nhìn vào đôi mắt trong veo, ngấn nước sắp khóc của An, nhưng gương mặt rất quật cường, không cho nước mắt chảy. Cô vừa thừa nhận, cô cũng thích anh, vì sao phải kiên cường phải sạch quan hệ của hai người?

- Anh rất giống anh hai em, điều đó gây cho em thiện cảm khi đối diện với anh. Em thích vẻ ung dung bình tĩnh của anh khi đối mặt với lũ giang hồ trong lần đầu cứu em. Anh chỉ ngồi trong xe nhưng chính vẻ trầm ổn, tĩnh lặng của anh đã cho em cảm giác an toàn. Em mê say vẻ tự tin của anh, dù bỏ ra tận một tỷ cũng không hề nao núng suy nghĩ, chính vì thế em đã ngưỡng mộ anh như thần tượng. Chúng ta đóng giả người yêu, anh cho em cơ hội thực hiện ước mơ đúng nghĩa. Anh nuông chiều bao bọc em như người yêu thực thụ. Anh ngủ cả đêm bên em mà không làm gì quá đáng. Nên em thích anh, và kính trọng anh. Ngay giữa đêm đông giá rét, hình ảnh anh đứng giữa bàn chỉ với áo khoác da mỏng manh, nhưng cũng đã cho em ấm áp, lời nói "anh đây, vợ", thật sự đã làm tim em loạn lên. Xung quanh làng bản có nhiều người áo đen, em biết anh đã huy động lực lượng chỉ để tìm em, tất cả mọi thứ anh làm đã tạo cho em sự ỷ lại, và tin tưởng vào anh, một cách tuyệt đối. Em đã nghĩ, em thật hạnh phúc khi có được thêm một anh hai, dù không phải anh ruột. Nhưng đêm đó đã phá hủy tất cả. Em không hận anh, chỉ xin anh để em được bình yên. Em không thể tiếp nhận nỗi sợ thay đổi trong mối quan hệ này.

An không dám ngừng đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cỗ áp bức đang nhìn mình. Cô đang chờ sự nổi giận của Thiên Vũ. Chợt, cô nghe tiếng cười trầm thấp phát ra trên đỉnh đầu, sau đó là bàn tay to lớn nắm cầm ngang mặt cô lên, một nụ hôn dịu dàng đặt trên trán thật lâu. An ngây ngốc đờ người trước hành động của anh. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô, tay vuốt ve gò má trắng mịn, nở nụ cười nửa miệng tà mị.

- Hợp đồng trước kia đã kết thúc. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu. Anh hai thì không yêu được, nhưng anh thì có. Anh sẽ biến ước mơ của em thành thật, không phải chỉ trên những tờ giấy có thời hạn 3 năm.

- Anh....!

- Em sắp thi, em có thể về ôn thi. Khi nào xong báo anh.

An sắp bị bức điên rồi, sao thái độ của hắn khó đoán, không giống trong mô típ truyện ngôn tình cô hay đọc vậy, chẳng phải hắn sẽ nổi điên, la lối thậm chí đánh người. Sao hắn lại bình tĩnh, còn ngọt ngào như vậy. An trần trối nhìn Thiên Vũ, rồi cũng đeo ba lô đi ra về. Sau khi cô đi, về mặt Vũ trở nên âm trầm, ánh mắt nâu càng thêm u tối.

An đi ra đường, thơ thẩn đi dọc bờ sông, nghĩ một hồi móc điện thoại gọi cho Khánh Đình. Cả hai hẹn gặp ở công viên gần nhà của An.

- Bà kia, lặn đi đâu mà giờ mới gọi cho tui hả.

- Lặn đâu, bên trường tui sắp thi.

- Vậy hôm trước bà bị gì mà kêu tui nói dối anh bà?

An nhìn bạn, nghĩ một hồi quyết định kể hết cho bạn nghe, Khánh Đình há hốc miệng.

- Trời, vậy là bà đã....hìhì. Sao, cảm giác nó sao? Kể tui nghe đi.

- Cảm giác gì chứ, tui bị mất ngàn vàng mà bà cười hả?

- Trời, thời đại gì rồi mà rách cái màng mỏng ấy phải buồn. Tui nói bà nghe á, mình lớn rồi, chuyện nam nữ kia cũng bình thường thôi, trước sau gì cũng đến, sao mình không hưởng trước. hehe. Nghe nói rất sướng.... hehe. Quan trọng phải biết ngừa thai à, tự bảo vệ mình.

- Ngừa thai?

- Nè, bà đừng nói cả hai không sử dụng biện pháp gì nhà.

An lắc lắc đầu, mắc cỡ cúi mặt.

Khánh Đình bất đắc dĩ vỗ vỗ trán mình.

- Chờ, vậy hai người quan hệ lâu chưa? Coi uống thuốc kịp không?

Mà ngày quan hệ có vào ngày giữa chu kì của bà không? Tui nói này bà kia, mình học giới tính từ năm lớp 9 rồi mà, trên bảng thông báo của trường cũng dán đầy về HIV, cách ngừa thai...bà không đọc à?

- Tui, tui biết nhưng quên.

- Vậy bà quan hệ lâu chưa?

- Khoảng 4 tuần rồi.

- Vậy giờ bà chờ đến sáng mai mua que thử thai đi, nếu có chuyện thì giải quyết sớm. Mà nghĩ chắc số phận rồi, điều ước bà thành thực mà buồn gì chứ. hahaha!

- Còn gì nữa?

- Tui nói thiệt, thời bây giờ gái trinh hiếm lắm à, nếu bà quyết giữ thì làm cho hắn từ thích thành yêu rồi cưới bà sau khi học xong, là trọn vẹn đôi đường.

- Nhưng tui, tui không biết có yêu hắn không?

An nhớ tới anh hai, có khi nào vì quá thần tượng nên nhầm lẫn mối tình cảm này hay không, cô cũng không hiểu rõ trái tim mình.

- Phụ nữ à, cưới trước rồi yêu sau. Yên tâm, hahaha

An chỉ còn biết nhìn bạn thờ dãi. Cầu mong đừng có thai vào lúc này.

An ghé siêu thị mua ít đồ, sẵn mua luôn que thử thai để sẵn, xách đồ lên nhà nấu cơm. Đạo này thấy anh hai về trễ, lại khá mệt mỏi, cô vì chuyện của mình cứ lo lắng, bỏ luôn nấu cơm nhà, nghĩ thấy mình thật tệ. Vào nhà, vội vàng mang hai que thử vào phòng cất trong ngăn tủ, An ra ngoài chuẩn bị nấu cơm.

Hơn 8 giờ, Khang mới về tới nhà, An nằm ngủ trên ghế sofa, đồ ăn trên bàn ăn đã nguội lạnh. Khang cau mày, lắc đầu nhìn cô bé đang cuộn tròn người ôm gối ngủ, chợt có hình ảnh gì đó chớp lóe, nó làm đầu anh đau dữ dội. Khang ngồi phịch xuống, xoa xoa mi tâm. An thức giấc, dụi dụi mắt.

- Anh hai về rồi, để em hâm đồ ăn lại.
- Không cần vội, anh hơi đau đầu, chưa muốn ăn.
- Vậy em đi lấy thuốc cho anh uống.
- Uhm

An lấy ly nước và viên Panadol đưa cho Khang, anh cầm viên thuốc uống, cầm tới ly nước, đột nhiên nhìn An rất khó hiểu, mặt anh đắm chiều gì đó, rồi cũng cầm ly uống. Xong ngẩng đầu lên thành ghế, nhắm mắt.

An ngồi xích lại, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa hai bên thái dương cho Khang, mùi thơm Lavender thoang thoang vương vất quanh mũi, bàn tay mềm mại dịu dàng xoa đi cơn đau đầu, mang lại cảm giác thư thái bình yên. An xoa thái dương, miết dọc theo hai bên chân mày, cứ chăm chú nhích lại, gần như chồm lên để có thể massage đầu cho Khang. Một người vô tư, một người bắt đầu dậy sóng, mùi hương mê đắm quấn quanh ngày càng gần, bất chợt, Khang mở mắt, nắm lấy đôi bàn tay An. Cô hơi giật mình vì Khang đột ngột mở mắt, ánh mắt Khang mê mồi, nhìn cô rất tha thiết nhu tình, An nhất thời quên mất anh đang nắm tay mình, cứ ngây ngốc đắm chìm trong ánh mắt ấy. Tay kia của Khang từ từ nâng lên, che phủ ngay ốt của An, khi An chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Khang đã xoay người hôn lên đôi môi đang hé mở của cô. Nụ hôn từ tốn, dịu dàng ngọt ngào. Hơi thở trầm ấm mùi gỗ thoang thoang xông vào buồng phổi. An cứ ngỡ ngàng mở to mắt như thế. Khang nắm hai tay An đưa lên đầu, tư thế giống của Vũ đêm đó lúc chuẩn bị áp người xuống, khiến An cả kinh, nó "âm" một tiếng, An hoàn hồn đẩy anh ra, nhìn anh trân trối.

Khang bị đẩy ra bất ngờ, nhìn An không giải thích, mà cười khỏ, rồi đứng lên đi vô nhà tắm. Còn An cứ nhìn theo, trong đầu là bao câu hỏi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ba mong là ai?

Khang tắm sạch sẽ mặc quần kaki lửng, thân trên ở trần, quấn khăn trên cổ, vừa lau tóc vừa mở cửa bước ra phòng khách. An ngồi bên bàn ăn, mắt tròn, mắt dẹt nhìn anh hai muốn trào máu mũi. Xưa giờ, lúc ở nhà, anh hai vẫn mặc áo thun và quần lửng, sao hôm nay lại ở trần? Ặc, cơ ngực săn chắc, vài giọt nước còn đọng trên vai, bụng phẳng, không có bụng bia như mấy ông tuổi băm mẽ nhậu. Mái tóc hơi rối ướt nước, nhìn qua quả thật khiến mấy bà chảy nước miếng à. Khang đi lại bàn ăn, tự nhiên bóc đậu que lên ăn, rồi ra ghế ngồi lau tóc, còn An bị dơ như cây cò.

- Sao anh không mặc áo? Coi chừng bệnh!
- Ủ! Hôm nay hơi nóng, cởi trần cho mát.
- Nhưng mà....
- Nhưng sao?
- Em là con gái mà.
- Trời, tập cho quen đi. Mai mốt lấy chồng còn thấy những chỗ khác nữa kia. Hahaha
- Anh này!!!
- Anh lau tóc vậy lâu khô lắm, anh nên dùng máy sấy.
- Ủ, để anh đi lấy máy sấy.

Khang thấy An đỏ mặt, nghĩ cô ngại nên cũng đứng lên, đi vô phòng mặc áo thun ở nhà, rất tự nhiên qua phòng của An, mở ngăn tủ lấy máy sấy, thấy bao nylon màu đen, tò mò nên mở ra xem, là hai hộp que thử thai. Khang chấn động, nhìn vội ra ngoài, rồi lại nhìn que thử thai. Ánh mắt chuyển biến, mặt Khang đỏ bừng. Anh cột lại túi xốp đen, đóng tủ và đi ra ngoài. An đi lại chỗ anh hai, ngồi xuống giặt lấy máy sấy, Khang hơi cau mày, nhìn em không nói gì, ngồi xoay người cho An lau và sấy tóc. Không gian rơi vào im lặng, Khang suy nghĩ về que thử thai, còn An cố hít thở sâu vì hương gỗ, hòa cùng mùi xạ hương tỏa ra từ cơ thể nửa trần khi này thật là....mê hoặc.

Xong, An mang máy sấy vô phòng cất, mới nhớ sự ra hai hộp que thử. Vợ vàng kéo ngăn tủ, may quá, túi xốp vẫn còn cột, có lẽ túi màu đen nên anh hai không chú ý. An thờ phào đi ra. Khang đang đắm chiều thấy An liền anh lên tiếng:

- Thôi, ăn cơm đi, cũng hơn 9 giờ rồi.

An ngồi vô bàn, chỉ ăn cơm không, không dám ngước lên nhìn ai kia, tìm An đập tình thích, mặt đỏ bừng. Bất giác nhớ tới Thiên Vũ hôm đó trong phòng tắm. Hey ya, hai người này không biết ai đẹp hơn nhĩ?. Hơ, tự nhiên so sánh, lại còn so sánh bậy bạ nữa. Thiên An, mày đen tối quá rồi đó. An lại nhớ tới anh hai vì mình đi mặc lại áo thì phì cười, chỉ có anh hai là nuông chiều cô vô điều kiện. Hìhì, ai làm vợ anh chắc sướng, Khánh Đình đúng là có mắt nhìn người. Không như tên Thiên Vũ vô si kia:

- Sao em không ăn? Bỏ đồ ăn là tội lớn đó.
- Ai nói bỏ, công em nấu cực lắm đó. Anh ráng ăn hết đi.
- Ủ, chắc chắn rồi.

Hai người cùng ăn, Khang ăn rất ngon, còn An thỉnh thoảng lén ngắm anh, tùm tùm cười.

Trong lúc An rửa chén, Khang lau bàn, ra bàn trà ngồi nghỉ ngơi gì đó, anh khom tới trước, hai tay chắp trên đầu gối:

- Thiên An! Em có người yêu chưa?

An khựng lại, xém chút làm rơi chén.

- Hihi! Người yêu gì chứ, em vẫn đang đi học mà.

- Em đã qua 18 tuổi, đâu còn là học sinh phổ thông nữa.

- Hihi, công nhận là em có dễ thương, nhưng mà thương không dễ đâu à.

- Thế nào thì thương mới dễ?

- À, thì...phải giỏi, cao trên 1m8, đẹp trai, không bị gay, yêu chiều em, và chung thủy với mình em

- Anh được không?

- Há!!!!????

"Xoảng", cái đĩa rơi xuống đất vỡ tan. An cúi xuống nhặt mảnh vỡ, Khang vội lao tới bên cô. An càng vội vàng nên bị cửa vào ngón tay, đau và nhói. Khang ngồi xuống, cầm tay em đưa vào miệng. An lại trợn mắt ngạc nhiên vì hành động của anh, tính rút tay về thì bị Khang trừng mắt, xốc nách An đứng lên đi về phía ghế sofa. Khang đi lấy băng keo cá nhân, tỉ mỉ qua sát rồi nhẹ nhàng dán lại cho An, anh còn cầm thêm cây bút lông đầu nhỏ màu đỏ, từ chỗ phần bông trắng ở giữa, Khang vẽ lên đó trái tim, bao bọc chỗ máu thấm. Nhìn nhìn rồi đặt nhẹ lên đó nụ hôn, ngẩng lên nhìn An, cô tiếp tục bị đờ, nhìn Khang nở nụ cười dịu dàng tan chảy.

- Đau không em? Lần sau lỡ làm bể thì để anh hót cho, con gái có sẹo không đẹp.

- À, đẹp mà, quá đẹp.

An cứ nhìn anh hai ngây ngẩn, thốt ra lời khen mà không kịp suy nghĩ, sau đó tự bùm miệng không kịp. Khang cau mày nhìn An.

- Em nói bậy gì đó?

- Hihi, em giận thôi.

Khang tính nói gì đó, điện thoại Khang reo:

- Dạ, con nghe nè mẹ.

- Khang à, ba con....ba con bị đánh nhập viện rồi.

- Sao, mẹ, mẹ bình tĩnh nói con nghe, sao ba lại bị đánh?

- Con về Đà Lạt được không? Mẹ kể con nghe, nói qua điện thoại không tiện. Kêu con An về luôn. Ba con bị nặng lắm Khang à. Huhuhu.

- Mẹ đừng khóc, con với em về ngay mà. Mẹ phải bình tĩnh còn lo cho ba nữa. Giờ con cúp máy đi về ngay đây.

- Ủ, con đi cẩn thận nha con. Nhà mình trông cậy vô con, Khang à. Huhuhu

- Mẹ nín đi, gần sáng là con tới nơi rồi, mẹ khóc vậy sao con an tâm được.

- Ủ, mẹ nín. Con...con cẩn thận.

- Dạ.

Khang cúp máy, vội đi vô phòng soạn đồ bỏ vô ba lô. An đi theo sau hỏi:

- Có chuyện gì hả anh hai? Mẹ nói gì á?

- Em soạn đồ, mình về Đà Lạt, ba bị tai nạn.

- Há, ba...ba có sao không anh? Hic..hic

- Trời, nín đi. Chưa gì em khóc làm anh rối thêm. Giờ vô dọn đồ đi chứ còn đứng đó hỏi?

- Dạ. Em, em đi liền.

Cả hai anh em bắt xe đi Đà Lạt chuyến 12 giờ đêm. Trời đêm tháng 2 ở thành phố vẫn còn se lạnh, lên Đà Lạt chỉ còn 14 độ C. Ngồi trên xe, An căng thẳng và lo cho ba, Khang ngồi kế bên, kéo đầu em tựa vai mình, nắm bàn tay của An theo kiểu tay đan tay.

- Ngủ đi em, thức dậy là tới nơi rồi.

An dựa vào người Khang, mùi gỗ, mùi da thuộc hòa quyện ấm áp. Cô gật đầu cố nhắm mắt ngủ, vì An sợ bị say xe thì mệt lắm. Khi An đã ngủ say, Khang cúi nhìn cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa rồi thở dài.

Họ lên đến Đà Lạt hơn 4 giờ sáng, trời còn tối và ẩm sương. An dù quen với khí trời nơi đây cũng rùng mình. Khang mở valy của An, lấy ra áo phao mặc vào cho cô, nhìn áo phao, nhìn lại gương mặt đó, An lại giật mình, hoảng sợ nắm lấy tay Khang.

- Sao thế? Em còn say xe à?

- Em, em không thích áo này.

- Đây, không phải lúc nhõng nhẽo nhé. Mặt em tái mét còn che áo à?

Áo này em mua sao lại không thích?

- Bây giờ không thích, nó nổi quá.

Khang phì cười, dùng ngón tay dí vô trán của An

- Nổi mới không sợ lạc. Ráng mặc đi, ngày mai anh mua cái khác cho, nổi hơn. Hahaha

- Hừ

- Thôi, mặc lẹ còn về nhà, hay muốn đứng đây hoài? Hừm?

Họ đi về nhà, cửa nhà khóa im im, chắc mẹ ở trong bệnh viện chăm ba.

- Em cất đồ đi, anh điện thoại cho mẹ rồi mình vô bệnh viện.

- Dạ.

Sau khi hỏi số phòng ba nằm, Khang chở An vô bệnh viện, nhìn ông Thanh băng bó quanh người và cánh tay đang nằm trên giường bệnh, chân mày Khang nhíu chặt, còn An thì mếu máo chạy lại ôm ba.

- Ba! Ba bị sao vậy? Ba đau lắm không? Huhuhu

- Con gái, ba chỉ bị bong gân xiu thôi mà khóc ghê vậy. Con khóc xấu quá làm ba cười càng đau thêm đó. Hahaha

- Ba này...!!!

Ông Thanh xúc động vuốt tóc con gái, nờ nụ cười triu mến. Tại sao tai bay họa gửi liên tiếp ập tới. Chuyện đã 18 năm tự nhiên bị khui lại gây sóng gió. Hai đứa con của ông, thằng lớn chịu chưa đủ sao mà giờ còn bắt con bé chịu. Ông thở dài, nhìn ra ngoài thấy Khang đứng trầm ngâm, mặt lạnh như tiền, tỏa ra hàn khí u ám đáng sợ. Bất giác, ông nhìn con cũng lo sợ. Ông đẩy nhẹ An ra triu mến:

- Con ra xem mẹ đâu rồi, mua đồ ăn gì từ sáng đến giờ chưa thấy nữa.

- Dạ. Để con đi tìm mẹ.

An bước ra khỏi phòng, thì Khang đi vô phòng, đóng cửa, ngồi bên cạnh ba. Đây là phòng bệnh vip nên hiện tại chỉ có ông Thanh và Khang ở trong phòng. Ông nhìn Khang đau đầu nỗi niềm. Bàn tay già nua nắm lấy bàn tay to rộng, nổi rõ những khớp xương chai sần. Bất giác, ông gục khóc trên tay con.

- Tha lỗi cho ba! Con trai. Là ba không tròn trách nhiệm của người cha. Mọi tội lỗi hãy để ba gánh, dù là con hay em có chuyện, ba đều không sống nổi, con trai à. Huhuhu

- Ba! Sao ba nói vậy. Con...con nhận không nổi.

- Khang à! Chính vì con lương thiện và hiếu thảo quá, cứ nghĩ cho ba rồi bị dồn ép, Thiên Vũ mới có cơ hội....con có gì cứ nói thẳng với ba. Chúng ta là cha con mà.

- Không có đâu, có gì con sẽ nói với ba đầu tiên. À! Lần này ba biết ai làm không? Có phải Thiên Vũ???

- Yên tâm, không phải nó, là ông Cường, bạn tìm Trầm cùng ba năm xưa. Nó đến chất vấn ba vì hai người bạn ở Lào Cai bị đánh đập rất dã man, đến bán thân bắt toại, chỉ để hỏi địa chỉ của nó. Nó nói tự nó sẽ tới tìm ba.

- Ông ta đánh ba?

- Đàn em nó đuổi đánh, ba chạy trốn nên té xe. Khang à, chắc mình phải chuyển chỗ ở.

- Tại sao phải chuyển? Trốn tránh không phải là cách giải quyết. Bạn hấn bị bán thân bắt toại, hấn không sợ còn muốn chui vào rọ, thì cứ để hấn vào.

Khang gằn từng tiếng, mặt đan lại, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, tàn ác. Ông Thanh trở mặt nhìn con mình, không lẽ nó...

- Quý Khang? Phải con không?

Khang nhếch mép, đôi mắt tối đen nhìn ông Thanh, rồi đứng lên quay mặt ra cửa, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần.

- Ba mong là ai?

- ????????

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Em gái à! anh yêu em

Cả căn phòng chợt im lặng. Bên ngoài, bà Hiền mở cửa bước vô, trên tay bà đang bưng tô cháo thịt băm.

- Ông hỏi gì chứ? Tôi phải tới chỗ gần nhà mua cháo, chứ không dám mua ở căn tin, sợ không đủ chất, vậy mà cũng kêu con nhỏ chạy đi kiếm. Giờ rồi còn làm nũng con. Thiệt là.... Khang ăn gì chưa con, hai đứa đi ăn sáng đi, mẹ ở đây với ba được rồi.

- Bà không về thay đồ à? Có đàn ông ở đây vẫn hơn chứ. Bà với An đi ăn sáng đi.

Ông Thanh thấy thái độ của Khang nên bắt đầu e dè. Bà Hiền không hiểu nên cất ngang.

- Nó tuổi trẻ, vô thâm là được rồi. Tôi ở đây với ông tiện hơn. Lát có phát com từ thiện, tôi xin một phần là xong, ăn chay thanh lọc cơ thể. Nay, mai ông xuất viện rồi, không nhẽo với con chi vậy?

Bà quay qua nói với Khang và An:

- Ba tụi bây không sao, chỉ bị xây sát với tay bị bong gân, xương nứt xiu bó bột khoảng tuần lễ là hết. Tại hôm qua thấy máu nhiều nên mẹ hoảng quá, gọi đại cho con. Một đứa đi làm, một đứa đang đi học, tụi con sắp xếp về lại thành phố đi.

An: con không yên tâm mẹ à.

Mẹ: con không tin mẹ sao? Có chuyện gì mẹ gọi con liền. Con nhìn ông đi, vẫn tươi tỉnh đó thôi. Việc học của con quan trọng hơn, An à! Còn công việc của anh hai nữa.

An nhìn qua Khang, ý kêu anh nói gì để mình ở lại, ai ngờ Khang im ru, chỉ lẳng lặng ngồi ở bàn trà quan sát mọi người, gương mặt lạnh băng, không cảm xúc. An tự nhiên cũng nhụt chí, không dám mè nheo.

Mẹ: thôi, hai đứa về đi. Còn một thì nghỉ ngơi chút rồi về thành phố.

An: Nhưng..

Khang: dạ, mẹ!

An trở mắt nhìn anh hai, mặt phụng phịu. Khang không nói, chỉ liếc mắt An, ánh mắt lạnh nhạt làm An sồn da gà, quay mặt ra cửa. Khang gật đầu chào ba, mẹ rồi nắm tay An dắt đi. Ông Thanh quan sát, càng lo lắng hơn. Nhưng ông làm được gì? Chỉ cầu mong thằng Khang nó đủ mạnh mẽ bảo vệ em nó. Ra khỏi phòng bệnh, An dẫn tay Khang, nhưng không thể thoát khỏi tay gọng kiềng đó, Khang càng siết chặt, tưởng chừng bẻ gãy tay cô.

- Em đau quá, anh thả em ra.

Một tiếng nổ ầm trong đầu Khang, giọng nói này, từ này hình như anh đã từng nghe, nhưng không nhớ rõ, quay lại thấy mặt An nhăn nhó, cổ gờ tay mình, Khang vội buông tay em ra. An được thả ra, xoay xoay cổ tay của mình. Anh cầm tay An lên xem, nơi cô tay đã bầm một mảng hình dấu tay. Anh xoa xoa, thôi nhẹ nhẹ vào vết bầm, An quá ngạc nhiên trước thái độ thay đổi 180 độ của anh hai

- Đau không em? Anh xin lỗi, anh hơi mạnh tay.

- Anh á, bẻ gãy tay em rồi mà.

- Ủ, để anh đền nhè- nói rồi Khang lại thôi nhẹ nhẹ lên vết thương. An thấy ngại nên rút tay về, cười nhăn nhó

- Thôi, em hết đau rồi, giờ mình đi ăn sáng nha.

- Ủ.

An thờ phào, Khang lại là anh hai như trước kia, chứ khi nãy trông anh y hệt Thiên Vũ, làm An hoảng hồn, sợ mình dắt nhầm người về Đà Lạt. Tự nhiên xui khiến quen Thiên Vũ chi mà ngày nào An cũng như chơi đánh bài, đoán và nhớ giữa Vũ và Khang.

Họ đi ăn bánh hời lòng heo (đặc sản ở Đà Lạt). An chưa muốn về thành phố vì còn lo cho ba. Khang hiểu ý, nên ăn xong cũng không vội về mà chờ An tới đồi hoa hướng dương. Cả khu vườn rộng lớn, nhưng chẳng có ai cả, An thích thú hò reo. Khang nắm tay An đi vào trong, An cứ mãi miết ngắm những bông hoa rực rỡ, miệng lầm nhảm ca khúc "đôi hoa mặt trời". Giai điệu ngọt ngào của bài hát như rót mật vào tai Khang những lời yêu ngọt lịm. Ở giữa vườn là khoảng trống nhỏ, kì lạ khoảng trống này hình trái tim mới ghê. Khang móc trong túi ra tám trái, đủ chỗ cho hai người ngồi sát bên nhau. Khang nắm tay An ngồi xuống, đi vào lùm cây, từ trong bụi hoa hướng dương, cầm ra cây đàn ghi ta.

- Em hát lại bài hồi nãy đi, anh sẽ đệm đàn.

- Há? Anh nghe có một lần mà biết đàn sao?

- Bấm gam thì dễ lắm. Mốc điệu thì cần thuộc giai điệu. Mà em ca hay vậy, chỉ một lần là nằm trọn ở đây này.

Khang lại nắm tay An, đặt lên lồng ngực trái. An bối rối, rút tay lại, e hèm

- Anh đàn đi, em hát sai là tại anh nhè.

Khang nháy mắt tinh nghịch, nở nụ cười rạng rỡ, còn đẹp hơn những bông hoa nơi đây nữa. An mắc cỡ, không dám nhìn anh nên chỉ cúi đầu, nghịch đám cỏ, bắt đầu hát. Còn ai kia đã lên lấy điện thoại ra mở chế độ ghi âm, nhìn cô bé cúi đầu, miệng nhếch cười và bắt đầu đàn.

Giữa mênh mông hoa mặt trời trải dài cuối chân đồi phía xa

Ngồi bên anh mãi không rời bình yên nghe hương thơm có cây

Gió ơi gió đừng vội kéo mây kéo hạt mưa rớt qua nơi này

Để em ngắm nụ cười của anh cứ dịu dàng mà lại nồng say

Những nụ cười mình thơm trong nắng

Những ngọt ngào gửi vào cánh hoa

Những kỉ niệm lặng im trên mây để nơi này của riêng đôi ta

Để mai này dù xa hai hướng vẫn có người hằng ngày chờ anh

Đến một ngày mình gặp lại nhau giữ ngọn đời ngập tràn vàng tươi

Những bông hoa mặt trời.

- Em có chờ anh không? Thiên An?

- Có chứ, chờ 15 năm rồi đó.

- Em biết không, lúc trước, em là em gái bé nhỏ, nên anh tự nhủ phải hết lòng chiều chuộng và bảo vệ. Rồi theo thời gian, em gái trở thành cô gái, thì anh...

- Anh muốn dành tình cảm cho người khác phải không? Em...em hiểu mà. Anh còn hạnh phúc riêng của anh, em hiểu mà...

An vẫn biết anh hai lớn rồi, 30 rồi chứ nhỏ đâu, cô không thể suốt ngày quấn lấy rồi mè nheo với anh hoài được. Nhưng sao cô lại buồn, buồn lắm í. Có phải tại mình ích kỉ quá không, hic...hic...muốn khóc quá....sao mà tim mình đau như bị ai bóp nghẹt vậy....hic....hic....đau quá.

An ôm lấy trái tim mình, mặt cô đỏ bừng, thở khó nhọc. Khang hốt hoảng, bỏ cây đàn sang một bên, cúi xuống nhìn An lo lắng:

- Em sao vậy? Đau ở đâu?

- Em...em đau tim...em đau lắm

- Nghe anh, cố bình tĩnh, hít thở đều và sâu. 1,2,3 hít vào....từ từ thở ra...từ từ 1,2,3 hít vào...thở ra.

An đã khá hơn, không đau nhưng vẫn mệt. Khang ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mại, cảm giác lên đầu cô, giọng nói trầm ấm phát ra từ cuống họng:

- Em biết không, ở Canada, mỗi khi mình nhặt được lá Phong rơi xuống, thì mình sẽ có tình yêu với người bên cạnh. An à, em ngược lên xem.

Không biết từ đâu có lá phong rơi xuống, Khang chụp lấy, rồi đưa cho An. An trở mặt nhìn, rồi tìm xung quanh có cây Phong nào không.

Trong vườn hoa Hướng Dương có lá phong? An lại nhìn Khang nghi hoặc. Khang không nói chỉ cười, anh đang quỳ một chân, làm ghế cho An dựa lưng, và ôm cô. Khi An ngồi thẳng lên nhìn đáo dác, Khang vẫn trong tư thế "quỳ cầu hôn", trên tay là chiếc lá phong đỏ thắm.

- EM GÁI À! ANH YÊU EM.

An trở mặt, nhìn Khang, tim đập nhanh thình thịch, khiến cô khó thở hơn. Cô cố hít sâu một cách khó nhọc. Khang nhào tới, hai tay ôm lấy gương mặt An ngẩng lên và cúi xuống thổi ngạt cho cô. An bị đơ, mùi hơi thở nam tính trầm ấm, mùi gỗ quen thuộc xông thẳng vào buồng phổi, tiếp thêm oxy cho tim để thở hơn. Cảm xúc lâng lâng khó tả, An nhắm mắt, chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào. Khang thấy An đã bình tĩnh nhưng cũng không buông cô ra, mà càng tiến sâu, cạy răng buộc cô há miệng để nút lấy chiếc lưỡi của An. Còn An cứ để mặc anh làm càng, vì anh hôn rất nhẹ, nhưng đủ day dưa và sâu để cô gái mới lớn như An cảm thấy được nâng niu, yêu thương và chìm đắm. Cho đến khi cảm thấy bị bắt đường thở, An mới đẩy Khang ra để lấy không khí.

Trong lúc An đang thở hồn hộc, Khang nhếch mép cười, một tay nâng mặt An lên, tay kia vuốt ve gò má đang đỏ bừng vì thẹn. Dưới ánh nắng, thân thể tươi mát của thiếu nữ như mời gọi. An mặc đầm trắng, vì nụ hôn ban nãy mà ngời có xộc sệt, lộ ra khoảng da thịt trắng mịn nổi bật trên nền cỏ xanh. Ánh mắt Khang tối đi, miệng nhếch lên độ cong nhẹ, ta lần sờ xuống cánh tay, tới eo... An vội kéo đầm xuống che lại, đứng phắt lên.

- Anh hai, anh mượn em tập tỏ tình phải không? Anh thành công rồi đó. Nhưng lần sau có mượn em tập cũng không cần diễn sâu đến vậy.

- Ai nói anh diễn.

- Hừ! Không lẽ em diễn.

- Em thích không? Nói thật.

- Em...em... Mà nói chung nếu anh tỏ tình vậy là thành công rồi.

- Vậy à? Giờ đừng gọi anh là anh hai nữa.

- Sao chứ. Anh có bạn gái thôi mà có cần vứt bỏ em gái không hả?

- Cần, không bỏ em gái thì không thể có bạn gái được.

- Nhưng...nhưng tại sao chứ, không gọi anh hai thì gọi bằng gì. Huhuhu. Ghét anh quá.

- Ghét cũng không được gọi anh hai. Gọi anh thôi.

An méo máo khóc ầm ỹ, tức quá đi. Ai trên đời có bạn gái mà bỏ em gái không? Tự nhiên đang yêu chiều, quay ngoắc 180 độ à. Huhuhu

- Anh...anh...được chưa? Huhuhu.

- Ngoan! Yêu anh không? Hừm?

- Sao phải yêu anh chứ? Anh bỏ em rồi mà, không yêu, tại sao phải yêu anh? Huhuhu

- Bởi vì ANH YÊU EM! EM GÁI! ANH YÊU EM.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mang thai

Khang ôm An vào lòng, vỗ về.

- Trước khi về nước, trong lòng anh em vẫn là cô em gái nhỏ, chạy theo anh trên trời dưới đất. Khi gặp em ở sân bay, anh nhận ra em đã lớn, từ cô bé em thành một cô gái, tình cảm anh dành cho em không đơn thuần là che chở quan tâm, nó cứ lớn dần thành tình yêu, khắc sâu hình bóng em vào trái tim anh. Anh biết, anh sẽ phải yêu thương em cả đời này, An à. Anh yêu em, tình cảm nam với nữ, không phải anh trai, em hiểu không?

- Anh hai! Anh nói gì vậy? Sao có thể? Vậy là loạn luân. Không thể được.

- Nếu anh nói chúng ta không phải anh em, em có yêu anh không?

Khang vịn vai An, cúi nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt anh rất kiên định.

- Chúng ta không phải anh em?

- Là sao? Anh...anh nói em nghe đi. Vậy em không phải con ruột hay là anh?

- Thiên An! Em chỉ cần biết chúng ta không phải anh em ruột. Chúng ta yêu nhau không vi phạm luân thường đạo lý. Còn con ruột hay con nuôi thì sao? Ba mẹ thương em và anh như nhau, chúng ta vẫn như trước kia là một gia đình, điều thay đổi duy nhất chính là em không còn là em gái, mà sẽ thành vợ của anh. Em đồng ý không?

An ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Khang, gương mặt của Khang ôn nhu, ánh mắt tha thiết nhìn cô, trông đợi câu trả lời. Bất giác, cô cười, một giọt, rồi hai giọt nước mắt hạnh phúc rơi ra. "Thì ra, em được quyền yêu anh, em yêu anh, yêu rất nhiều. Em đã phải dằn lòng chúng ta là anh em, nhưng sao cứ bên anh tim em lại thổn thức. Anh nói đúng, chỉ cần chúng ta không phải là anh em, là đủ. Em tin anh, em tin vào trái tim mình."

Khang thấy em vừa cười vừa khóc, cau mày khó hiểu. Chợt An chồm lại ôm chầm lấy Khang, hít hà mùi hương gỗ thân quen đến nghiện. Khang mỉm cười, vuốt ve mái tóc dài tung bay trong nắng. Họ đang hưởng thụ khoảnh khắc hạnh phúc trước khi bão giông ủa đến.

Khang chở An về nhà, cửa hàng rào bị phá bung. Một nhóm thanh niên xăm trổ đứng ngồi lờ lững ngoài sân. Trong nhà, một ông già trung niên ngồi bất chéo chân rung đùi rít thuốc. Khang nắm tay An, đẩy ra sau lưng mình, từ từ tiến vô nhà. Mấy tên xăm trổ đi ra chặn lại, ông trong nhà, miệng ngâm thuốc lá, hắt mặt lên tiếng.

- Người ta là chủ nhà đó. Cho nó vào.

Mấy tên kia nhích người cho Khang đi vô. Một tên mặt mày bặm trợn nhìn An thèm khát, đưa tay tính sờ má cô, Khang nhanh chóng xoay người bắt lấy tay hắn. Tên kia chỉ to xác, còn Khang biết võ Karate nên chỉ dùng lực rất nhẹ, đã bẻ quắc bàn tay hắn ngược ra sau, khiến hắn la oai oái. Tên già trong nhà nhìn mấy tên đàn em, chúng lần lượt xông lên tấn công Khang. An đẩy An nép sau lưng mình, đánh trả bọn chúng. Do phải bảo vệ An, nên thỉnh thoảng Khang cũng bị đánh trúng vài cái vào người. An đứng bên lo sợ, cuối cùng cô hét lên:

- Dừng tay lại. Các người muốn gì?

- Oh! Cô gái bé tí mà là gan cũng lớn nhì? Dám hét trước mặt ông à?

- Các ông vô nhà tôi, còn đánh người, tôi không nói lớn, các ông có nghe không? Nếu hét, tôi đã hét lớn cho hàng xóm nghe báo công an rồi.

- Chà chà chà! Cô em mạnh miệng nhì, cũng gan góc đấy, không giống thằng cha nó, hèn nhát, tham lam, bán đứng bạn bè. Hahahaha

- Ông! Ông không được nói xấu ba tôi.

- Oh, con gái nào cũng thần tượng cha mình là đương nhiên, ta nói cho con nghe, bố của con là một thằng khốn, phản thầy hại bạn. Thấy con có chút khí phách, ta sẽ tha cho con một mạng. Chỉ cần, con về hầu hạ, làm âm giương cho ta. Hahaha!

- Ông im miệng! Muốn động tới em ấy, hỏi ý tôi chưa?

- Chắc! Chắc! Chắc. Thằng nhãi như mày???? Hahahaha. Thân mày lo chưa xong, còn muốn làm anh hùng rom? Tụi bây, cho nó cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân đi.

Tất cả bọn chúng lại lao lên, An hoảng sợ, chợt nhớ tới Thiên Vũ, vội móc điện thoại ra điện. Thằng già thấy An điện thoại, nhếch mép ra hiệu tên cận vệ đoạt điện thoại, nhưng Khang không phải dạng vừa, nên không tên nào đụng được vào cô cả. Dạ Long bắt máy:

- Alo, Thiên Vũ, cứu em!

Tên Thiên Vũ vừa thốt ra, tên già kia liền trừng mắt, mấy tên đàn em dừng tay, còn Khang khá thản nhiên, gương mặt đanh lại, ánh mắt tối đen, tỏa ra khí tức u ám, áp bức người khác. Mấy tên xăm trổ chỉ được to xác, về độ bền không đáng xách dép cho Khang. Cũng may, ông chủ kêu dừng kịp lúc, không là chúng cũng không biết ai thành cái mền trước nữa. Lão già lên tiếng:

- Mày vừa nhắc Thiên Vũ? Cái tên đánh bạn tao thừa sống thiếu chết.

- Cháu...cháu làm sao biết anh ấy có đánh bạn chú? Sao chú không hỏi trực tiếp Vũ, tới nhà cháu làm loạn?

- Biết nó ở đâu thì tao tới đây làm gì?

- Mày điện thoại cho nó, mày biết nó ở đâu? Mau nói.

Bên này, Dạ Long nghe hết cuộc nói chuyện, Thiên Vũ không biết đi đâu, anh đành giả làm Thiên Vũ, nói trong điện thoại.

- An, đưa điện thoại cho ông ta.

An nghe tiếng Dạ Long, lòng nghi hoặc sao Vũ không nghe điện thoại, nhưng Dạ Long ắt hẳn có lý do, nên cô đưa điện thoại cho ông già.

- Tôi là Thiên Vũ, ông muốn tìm tôi?

Lão nhìn trong màn hình, đúng là lưu tên Thiên Vũ, hắn ta nhếch mép, giọng nói sang sảng.

- Tao đi tìm mày cực quá. Hay là vậy đi, tao cho mày 6 tiếng phải có mặt ở đây, không là con bé này.....há há há, nó phải làm tao và đàn em tao sướng đó. Còn thằng nhãi anh nó, tao làm phân bón cây thông. Há há há

- Được, 6 tiếng tôi sẽ có mặt.

- Oh, làm gì lâu vậy? Tao quên đi máy bay có 45 phút à. Tao cho mày thời gian đi tè thêm 15 phút nữa là 1 tiếng. Để mặc công mày tới đây tè bậy thì kì lắm. Hahaha.

- Được, 1 tiếng thì 1 tiếng.

Dạ Long cúp máy, vội gọi cho cục trưởng Lâm, nhờ ứng cứu trước, anh chạy thẳng ra sân bay. Gấp quá. Thiên Vũ không biết đi đâu, mình không thể mua vé cho cả đoàn lên trên đó, đành phải nhờ tên Lâm vậy.

Lâm đón Dạ Long tại sân bay, nhanh chóng chạy tới nhà của ông Thanh.

- Long à, tình hình căng lắm chú à. Tôi đã điều anh em tới bao vây quanh nhà, bên trong đóng cửa nên không biết lực lượng địch bao nhiêu. Chờ chú lên xem thế nào. À, Vũ đâu?

- Anh ấy bận chút chuyện. Giờ tôi đến đó thay Thiên Vũ, ông đứng ngoài yểm trợ, có biến lập tức xông vào bảo vệ cô An. Tên cầm đầu là tên cướp khét tiếng năm xưa, nếu bắt được hẳn, cục trưởng chắc chắn lập được đại công, sự nghiệp tiến xa.

- Hahaha! Chú nói đúng, bảo vệ dân là nhiệm vụ nên làm thôi, hahaha.

Chiếc Camry đậu trước sân, Dạ Long bước vào trong, khí chất lạnh lùng không kém gì Thiên Vũ, anh ta quan sát, thấy Khang đang ngồi ôm Thiên An, thoáng giật mình, nhưng vẫn đủ bình tĩnh xem diễn biến sự việc.

- Ai muốn tìm tôi?

- Hahahah, đứng giờ lắm nhóc. Mày đi với ai, kêu thằng ngồi trên xe vô đây luôn đi.

- Hắn không liên quan, ông muốn gì cứ nói.

- Thằng này trẻ mà lão nhip. Mày đánh hai ông già đáng tuổi bố mày không ra hình dạng, biết nhục không hả? Chuyện dễ thôi, chỉ cần mày để hai tay, hai chân tại đây, quì xuống liếm giày cho tao, tao bỏ qua mạng chó mày một mạng. Còn con bé kia, phải làm ấm giường cho tao, và đàn em tao, trả thay phần bố nó. À, còn thằng kia nữa nhì, nhà tụi bây đông người quá cũng mệt. Thằng kia làm vệ sĩ được đó, nhìn tướng nó hầu hạ con em tao chắc được. Hahaha.

Dạ Long nghe mà mặt nổi gân xanh, tay nắm thành quyền, nếu Thiên Vũ ở đây, chắc chắn lão già kia không sống nổi. Anh nhìn qua Khang, chau mày có phần khó nghĩ. Khang cũng nhìn Dạ Long, chột đảm chiều. Hai người tuy xa lạ nhưng lại có thể hiểu nhau qua ánh mắt. Khang ra dấu báo tổng cộng có 8 tên, 3 tên ở ngoài, 4 tên ở trong và lão già nữa là 8, không ai có súng. Dạ Long gật đầu, ra hiệu ám chỉ xung quanh có người của ta, tôi sẽ tấn công 4 tên trong đây, anh đưa An ra ngoài sẽ có người tiếp cứu. Hai người gật đầu, Dạ Long tiến từng bước chậm chạp tới gần lão già (ông Cường), nhếch mép gần từng tiếng

- Muốn lấy tay chân của tôi. Hồi nó trước đây.

Rất nhanh, anh móc ra khẩu súng lục nặng nề lạnh ngắt, hướng thẳng về phía ông Cường. Mấy tên cận vệ xung quanh cũng móc vũ khí, nhưng chỉ toàn mã tấu dao dài, hướng về phía Dạ Long. Lão Cường rất bình tĩnh, giang hồ thứ thiệt có khác.

- Mày giết tao thì mày cũng không ra khỏi đây được. Không ngờ, tên nhãi như mày lại có súng, khá đấy. Nếu không phải mày đánh bạn tao, biết đâu tao nhận mày làm đàn em tao rồi. Hahaha. Mãnh hổ nan địch quần hồ. Một cây súng nhanh lắm giết được một người, nhưng phải nhắm cho chuẩn kia, nếu không, nó bị thương thì vẫn có thể cắt gân tay chân của mày. Đàn em của tao, mày xử được bao nhiêu thằng? trong bao lâu?

- Để tôi cho ông thấy, một cây súng làm được gì?

Nhanh như chớp, anh gạt đầu với Khang, nổ súng vào ông Cường, hai tên đàn em lao tới đỡ lão già, còn hai tên vung mã tấu lên chém Dạ Long. Khang lao lại, một cước đá tên kia rớt dao, quay qua xử tên còn lại. Dạ Long né được mã tấu, nhào tới bắn 2 tên cận vệ, muốn không chế lão già. Nhưng cận vệ cho lão không hẳn là bù nhìn, hẳn cũng né đạn và đánh trả Dạ Long. Bên ngoài, ông Lâm nghe súng nổ, biết có biến nên phát tay cho cơ động tấn công, không chế bọn bên ngoài, phá cửa lao vào trong.

- Công an đây! Tất cả giờ tay lên.

Bọn giang hồ vùng ngoài làm gì biết sợ, chúng tấn công cảnh sát, mở đường máu cho lão Cường trốn thoát. Khang và Long vì lo bảo vệ An, nên không thể toàn tâm đánh, cuối cùng để lão già kia trốn được. Ông Lâm cũng không truy đuổi, ông cũng không muốn kết thù với mấy tên xã hội đen cỡ bự này, cứu cô gái kia là được.

Khang dìu An đi ra ngoài, Dạ Long đi sau, bất chợt đặt tay lên vai Khang. Khang trùng mắt, bằng một cú xoay người, bắt trọn tay của Dạ Long bẻ quặt ra sau. Dạ Long lên tiếng:

- Tôi muốn nói cho anh biết, lão Cường này thế lực mạnh, có thể hắn sẽ làm khó cho ba mẹ anh.

Khang cau mày, thả tay Dạ Long, tiếp tục dìu em đi, không quên nói "cảm ơn". Dạ Long nhìn bóng dáng Khang, từ chiều thức, thần thái đều là của Thiên Vũ, nhưng tại sao....lại không nhận anh....sao có gì khác khác.

Khang An đến bệnh viện, thấy cả bệnh viện nhốn nháo. Hỏi ra mới biết có nhóm giang hồ tới quậy, vô phòng bệnh vip bắt đi 2 ông bà già. Giờ công an đang xử lý điều tra. Khang chạy tới phòng bệnh của ba, cả phòng tan hoang, có vài vết máu vương vãi. An hoảng sợ, chạy lại ngồi trên giường, sờ vào vết máu loang còn chưa khô, cô òa khóc. Khang đi tới, đứng ôm An, cũng chẳng biết nói gì. Khang đang rất khó chịu và đau đầu, có con người khác trong anh đang muốn trỗi dậy, anh cảm thấy bí bách, cố gồng mình kiềm chế người kia. Nhưng khi gặp chuyện, thì anh rất khó khống chế. An òa khóc, rồi nghĩ gì chạy ra ngoài, miệng lầm bầm

- Em phải tìm Thiên Vũ, chỉ có anh ấy mới giúp em cứu ba mẹ. Đứng rồi, Thiên Vũ, Thiên Vũ...

Thiên Vũ, cái tên An thốt ra làm Khang đau đầu cực hạn. Mặt anh đanh lại, ánh mắt tối sầm, cả người âm trầm tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, nhìn theo bóng cô gái vừa chạy ra, miệng không ngừng gọi Thiên Vũ. Miệng anh nhếch lên độ cong nhẹ, từng bước chậm chạp đi ra ngoài. Đứng ngay sảnh hành lang, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần đầy ngạo nghễ, nện trên nền gạch từng tiếng cộp cộp chắc nịch, tiếng nói trầm thấp, hữu lực vang lên:

- Thiên An! Anh đây!

An khựng lại, ngó quanh tìm kiếm. Anh đi tới, cúi nhìn cô. Ánh mắt nâu trầm lạnh lẽo không cảm xúc. An ngược lên nhìn anh, hình ảnh nhập nhòa, cả người cô căng thẳng. Anh hai,

không, Thiên Vũ, không Anh hai....cô ôm đầu la lên "a a ahh".

Người thanh niên không ôm cô vỗ về, ngược lại còn hừ, nhếch mép đầy vô tình. An lại ngước lên, thân ảnh cao ráo trước mắt cô mông lung, rồi tất cả tối xảm. An xụi lơ, ngã xuống. Anh vội đỡ cô, hốt hoảng kêu bác sĩ. Sau khi thăm khám, để an toàn, bác sĩ thử máu và thông báo với anh.

- Tạm thời cô ấy không đáng ngại, do mang thai thời kì đầu làm thay đổi nội tiết tố nên gây căng thẳng. Nghi ngơi, uống thuốc bổ sẽ không sao.

- Cô ấy mang thai?

Anh trừng mắt nhìn bác sĩ, miệng hơi như muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Có còn hận em!

Bác sĩ nhíu mày, đánh giá Vũ từ trên xuống dưới. Trong bệnh án, cô gái mới có mười tám tuổi, mà người đàn ông cao lớn trước mặt này nhìn qua khoảng 30 tuổi, chắc là vợ chồng nên mới sốt ruột và mất bình tĩnh.

- Anh theo tôi vào phòng riêng nói chuyện.

Trong phòng dành cho bác sĩ phụ sản, bác sĩ xem xét bệnh án, thờ dãi. Đối với kiểu đàn ông không chăm sóc tốt cho vợ, bà rất có thành kiến nên nói với Vũ một cách bực mình:

- Cô ấy còn quá nhỏ, sao lại dễ mang thai sớm như vậy chứ hả?

Lời nói sắc bén của bác sĩ lọt qua tai của Vũ, bất ngờ khó tiếp nhận. Đột nhiên Vũ đứng phắt dậy, thân hình cao to, cao hơn bác sĩ rất nhiều, âm điệu phát ra cũng cao hơn:

- Cái gì?

Vũ chồm tới, vịn hai tay bác sĩ vừa lắc vừa hỏi "cô ấy có thai thật?"

Bác sĩ bị bóp đau đến cau mày, Vũ mới thả ra "xin lỗi". Khí lực người này quá mạnh. Cũng may là mình chưa nói gì quá đáng, nếu không...hey ya.

- Anh ngồi đi, tôi có chuyện cần nói: muốn giữ hay không? Cô ấy còn quá trẻ, thai cũng được 5 tuần, chưa có tim thai nên dễ. Chứ để có tim thai rồi tội lắm.

- Con của tôi, ai dám bỏ, tôi sẽ bắt kẻ đó mạng đời mạng.

- Nay anh, đây là bệnh viện, ở đất nước có pháp luật, anh muốn dùng luật rừng ở đây à?

"Nhìn mặt đẹp trai sáng láng, mà tỏ ra mafia chỉ cho thiên hạ ghét. "

- Nếu yêu vợ thì nên đẻ có con trẻ một chút chứ. Nhưng anh muốn giữ, tôi sẽ tìm dinh dưỡng cho cô ấy. Vợ anh mang thai khi còn quá trẻ là chuyện lớn. Dù cho người đàn ông gia trưởng cũng không thể coi nhẹ sức khỏe của vợ mình? Hôm nay may mắn mà cô ấy xui ở đây, bằng không anh còn chẳng có cơ hội gặp vợ lần con, mà vợ anh sẽ trực tiếp được đưa vào phòng thủ thuật. Cô ấy thiếu máu, thêm căng thẳng quá độ nên ngất. Cần tránh cho cô ấy tiếp xúc khói thuốc, bia, rượu gây hại cho thai nhi.

Nữ bác sĩ nói một hơi, thấy anh cứ dờ ra, nên húng hắng, Vũ sực tỉnh, gật đầu cảm ơn. Nếu Dạ Long và thuộc hạ thấy bộ dáng nhún nhường này của anh, chắc phải nể vị bác sĩ kia vài phần.

Trong phòng bệnh, trên chiếc giường trắng là một cô gái đang nằm ngủ. Mặc bộ quần áo bệnh nhân, hai mắt nhắm nhưng thỉnh thoảng run run, đảo qua lại như gặp ác mộng. Bộ dạng nhỏ xiu, tro tro càng khiến người đàn ông kia đau lòng... bàn tay to lớn bao bọc bàn tay trắng bệch nhỏ bé. Thì ra, cảm giác làm cha là như thế này: Vui sướng, hưng phấn, hơn nữa có một chút khủng hoảng...

Vũ đi ra ngoài bệnh viện, móc trong túi ra điện thoại lạ, bấm gọi cho Dạ Long.

- Cậu đang ở đâu? Điện thoại cho lão Lâm đặt cho tôi phòng khách sạn ở Đà Lạt

- Tôi cũng đang ở Đà Lạt, anh ở đâu? Tôi qua đón!

- Cậu tới bệnh viện Đà Lạt đi, mang giúp tôi bộ đồ.

Dạ Long cúp máy, nhìn số điện thoại lạ hoặc, lòng đầy nghi hoặc, bệnh viện, chẳng phải là nơi hai anh em kia đã tới, không lẽ An không gặp Vũ. Sao Vũ lại ở bệnh viện Đà Lạt, thật khó hiểu. Nhưng anh nhanh chóng ghé shop mua vài bộ đồ đem tới cho Thiên Vũ.

Dạ Long gặp Thiên Vũ, cảm thấy bất ngờ vì giống Khang y đúc, giống luôn cả bộ đồ. Anh kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, trên đời có chuyện trùng hợp vậy sao. Nhất định lần này, anh phải về điều tra tên thanh niên tên Khang kia.

Chiếc BMW đã được gửi hòa tốc đến Đà Lạt, nhân viên của tập đoàn AK trên 2 xe du lịch 50 chỗ cũng đã tới nơi. Dạ Long chờ Thiên Vũ về khách sạn Lake View, cho anh tắm rửa thay đồ. Vũ ưa sạch sẽ, tốt nhất chờ anh thoải mái mới nói chuyện được. Vũ tắm xong, cảm thấy dễ chịu hơn. Ngoài phòng, Dạ Long vẫn ngồi ở ghế sofa chờ anh, hình như có gì muốn nói. Vũ vừa lau tóc, vừa hỏi:

- Cậu muốn nói gì với tôi...?

- Thiên Vũ, tôi trong mắt anh là gì?

- Là bạn, trong cuộc đời Thiên Vũ, người tôi tin tưởng chỉ có cậu. Sao hôm nay cậu hỏi vậy?

- Vũ, anh có gì giấu tôi không?

- Chúng ta làm bạn cũng 15 năm rồi, tôi giấu được cậu cái gì?

- Những lần tự nhiên anh mất tích, điện thoại cũng không được. Anh đi đâu?

- Tôi ngủ. Cậu biết tôi ngủ rất nhiều.

- Vũ! Không ai ngủ tận 3 ngày, 3 đêm. Ngủ ở thành phố, thức dậy ở Đà Lạt cả.

Thiên Vũ trầm ngâm, hai tay đút túi quần, đi ra cửa sổ sát đất ngắm hồ. Anh không biết nói sao cho Dạ Long hiểu, vì bản thân anh cũng không nhớ tại sao mình ở Đà Lạt. Anh chỉ nhớ đang ngủ, nghe tiếng An gọi, anh thức dậy và thấy cô ấy chạy đi, anh đi theo rồi An ngắt xi, cuối cùng biết một chuyện bất ngờ là An mang thai, con của anh, hai người đang ở bệnh viện. "Mình có nên nói cậu ấy biết về Khang hay không, nếu nói liệu cậu ấy có tin không?"

- Dạ Long, nếu tôi nói có một người nữa tồn tại trong tôi, cậu có tin không?

- Là Khang phải không?

- Hahahaha! Chỉ có cậu là hiểu tôi, nếu là người khác, họ sẽ nói tôi bị tâm thần phân liệt. 15 năm trước, chính ông Thanh và bà Hiền đã gán cho tôi bệnh tâm thần, đẩy tôi qua Canada để chữa trị. Ông ta muốn tôi là Quý Khang, con ruột của ông ấy. Nhưng tôi là Thiên Vũ, tôi không thể là Quý Khang được. Hahaha

Dạ Long nhìn Thiên Vũ, hay là cậu ấy bị tâm thần phân liệt. Không đúng, tâm thần là nhóm rối loạn não nghiêm trọng. Người mắc phải bệnh này thường gặp ảo giác, rối loạn cảm xúc cũng như hành vi và đặc biệt là trí nhớ không ổn định, thậm chí trầm cảm. Tâm thần phân liệt thường phân làm hai nửa, mạnh mẽ và yếu đuối và có khuynh hướng tự hành hạ bản thân. Còn Thiên Vũ suy nghĩ rất nhiều, trí nhớ tốt, và làm chủ được cảm xúc. Tên Khang làm tiến sĩ hóa học chứng tỏ IQ rất cao, hần cư xử rất chuẩn mực và bình thường, hai tính cách khác nhau trên cùng một người sao. Anh ấy bị đa nhân cách, nhưng tính cách nào mới là con người thật, Thiên Vũ hay Quý Khang?

- Vũ, vậy khi nào Khang xuất hiện?

- Khi tôi ngủ, hần sẽ thức.

Thì ra lúc trước Vũ thường ngủ ngày là vậy. Mình cứ nghĩ do "công việc", nên Vũ hay ngủ ngày. Có lẽ Quý Khang mới là nhân cách thật. Trước giờ vẫn luôn nghe về bệnh rối loạn nhân cách, nay bệnh nhân nặng nhất đang là bạn của mình. Hai người cùng tồn tại, và mạnh mẽ như nhau. Dạ Long xoa xoa mi tâm, không biết nên làm gì bây giờ. Nhưng Vũ đã nói ra bí mật lớn nhất của anh, có lẽ mình cứ như trước đây, rồi từ từ tìm cách trị bệnh cho Vũ.

- Anh và Khang có thể điều khiển sự xuất hiện theo ý mình?

- Hừ. Hần có thể sao? Chỉ có tôi mới có quyền quyết định khi nào mình xuất hiện.

- Vậy là anh mạnh hơn hần, anh nên triệt hần đi, chứ anh mất tích hoài, tôi mệt lắm.

Thiên Vũ quay người, đi tới đặt tay lên vai Dạ Long, vỗ vỗ:

- Yên tâm, hần sẽ biến mất vĩnh viễn, tôi cần thời gian.

- uhm! Tôi tin anh làm được.

- Vũ! Lúc nãy anh bị thương, có cần mời bác sĩ không?

- Không cần, tên Khang này yếu bầy đặt ra gió, hại tôi bị thương.

- Hần chẳng qua lo bảo vệ Thiên An nên mới...

- Cậu bệnh hần....

- Không! Tôi khách quan mà nhận xét thôi.

- Lão già đó, tôi chưa tìm mà lão tự mở tới gây chuyện. Dạ Long! Cậu sắp xếp đi, thù mới nợ cũ, tính một lần.

- Vâng! Thưa anh.

Thiên Vũ tự lái chiếc BMW đi vô bệnh viện thăm An. Cô chưa tỉnh, vẫn ngủ rất say, có lẽ mấy bà bầu thường mê ngủ. Vũ đặt thổ cháo lên bàn, lặng lẽ ngồi bên giường. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng dừng trên bụng An. Nơi này, con của hần đang từng ngày lớn lên, đứa con nối dõi của hần. Về điều này, hần chưa từng nghĩ qua. Cô gái nhỏ này, luôn luôn đơn thuần như một tờ giấy trắng vậy. Cho tới bây giờ cũng không biết dùng biện pháp tránh thai nào, nhưng đàn ông từng trải như hần dư sức biết. Đôi con người màu nâu co rút, hần khề thờ dài. Bắt đầu từ khi nào thì cô dần dần vây quanh hần? Từ khi nào cô ảnh hưởng đến suy nghĩ cùng quyết định của hần? Đơn giản là vì cô ấy là con gái của ông Thanh sao? Hay vì mạng của cô được đổi bằng mạng sống của em gái hần? Mà hần, không một chút cổ kị nào để cô mang thai như vậy, rốt cuộc mục đích là gì? Hần thậm chí bắt đầu hoài nghi... Từ trong giây phút đầu tiên hần muốn cô, hần đối với cô có phải hay không chỉ đơn giản là trả thù?

Có tiếng gõ cửa phòng bệnh. Kì lạ là người canh gác như Thiên Vũ lại không nghe tiếng bước chân, Dạ Long phải gõ cửa tận hai lần, anh mới nghe trả lời "vào đi".

- Thưa anh! Lão Cường đang ở căn nhà ma trên đồi Pren.

- Được! Nhà ma nên dành cho ma ở.

Thiên Vũ gần từng tiếng, miệng

nhếch lên, mặt không cảm xúc đi ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đi, còn ngoái lại nhìn người con gái đang ngủ kia, ánh mắt chột nhu hòa, nở nụ cười nhẹ, rồi đóng cửa ra ngoài.

- Cậu phân phó anh em canh chừng chỗ này 24/24.

- Yên tâm, tôi sẽ toàn lực bảo vệ Thiên An an toàn.

- Tôi muốn đứa bé bình yên.
- Anh chỉ muốn đứa bé?
- Con tôi, tất nhiên tôi muốn.
- Nhưng Thiên An là mẹ nó.

Thiên Vũ nở nụ cười, khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo, đủ để có thể đóng băng bất cứ thứ gì, chỉ nói một câu ngắn gọn, xúc tích:

- Dạ Long! Đứa bé là người thân duy nhất của tôi.

Dạ Long hiểu chứ, con Thiên Vũ, nhưng trong thân xác của Quý Khang, chẳng phải loạn luân hay sao. Nhưng phải giải thích sao với cậu ấy đây. Tội nghiệp cho An và đứa bé. Hi vọng Khang là nhân cách thứ 2 của Vũ. Nếu ngược lại thì thật quá cay nghiệt với Thiên An rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Trả thù

Chiếc xe du lịch 50 chỗ dừng bên vệ đường, một tốp người áo đen tủa ra bao vây căn nhà. Trên xe, một thân người bước xuống, mặt lạnh nhạt, quan sát xung quanh. Theo sau đó, nhân vật chính chậm chạp rời xe, Thiên Vũ mặc quần tây và áo sơ mi tay dài sẵn tới khụy tay màu đen u ám. Trời Đà Lạt đêm tháng 2 khá lạnh, nhưng anh không hề mặc áo khoác. Cả người toát ra khí tức âm u, còn lạnh hơn khí trời đêm ấy. Dạ Long đi trước, trong tay cầm khẩu súng lục lên đạn sẵn, nhét lưng quần, tiến vào căn nhà ma. Lên tới cửa, hai tên xâm trở đưa tay chắn ngang, hất hàm nhìn Dạ Long.

- Mày còn dám tới đây? Lần trước không có công an là mày toi rồi. Há...há...há. Làm chuột sao không an phận, còn dám bén mảng tới nộp mạng?

Dạ Long không nói không rằng, móc dao bấm một phát rạch một đường dài trên mặt tên kia. Vết rạch kéo dài từ khóe miệng tới mang tai. Hắn ôm mặt, hét lên đau đớn, trừng mắt nhìn Dạ Long, rồi chạy vô trong cầu cứu lão Cường. Bên ngoài, tên còn lại lao lên tấn công Dạ Long, anh nhanh chóng móc súng chia thẳng trán hắn, hắn đành đứng yên, nhưng gương mặt vẫn không có gì là sợ sệt. Giang hồ miền ngoài có khác.

Dạ Long mặt vẫn không biến sắc, khom người nhanh chóng luồn ra sau lưng, cầm dao bấm cửa hai nhát vào khủy chân tên đó, cắt đứt cả 2 gân chân. Hắn sụp xuống đất, ôm chân la hét đau đớn. Trong nhà, mười mấy, hai mươi tên xâm trở tủa ra. Tên nào cũng cầm mã tấu dài, sáng quắc trong đêm, bao quanh Dạ Long. Lão Cường được một tên đàn em dìu ra, lão đang bị thương bởi phát súng trúng bả vai của Dạ Long. Lão nhìn Dạ Long bằng ánh mắt căm thù. Một tên thuộc hạ xách ghế dựa bằng gỗ cho lão ngồi. Lão dựa ghế, chân bắt chéo, tay lấy ra điều thuốc ngậm, tên đàn em hiểu ý liền lấy hộp quẹt mỗi thuốc cho lão. Lão rít có một hơi, đã ho liên tục một tràng. Phát súng của Dạ Long chỉ cần lệch 2cm đã lấy mạng già của lão, cũng may lão né kịp, nên chỉ bị lung phối. Lão ghiền thuốc, mà giờ rít một hơi cũng chịu không nổi. Lão tức giận quăng điều thuốc, chửi thề:

- Mả bố nó, thuốc trong đây không đúng gu tao, ở đây không có thuốc cuốn tay à?

- Thưa bác! Tụi em lùng hết cái chợ rồi không có bác ạ. Bác dùng đồ thuốc quán máy đi ạ.

Lão Cường lườm tên vừa nói, lão bị quê trước mặt Dạ Long nên nói vậy thôi, chứ tim ra chưa chắc lão hút nổi. Lão đang ngồi ghế, hai tay vịn cây ba - ton chống xuống đất, hất mặt nhìn Dạ Long:

- Mày dám tới đây một mình à? Tìm ra tao nhanh như vậy cũng đáng nể thật. Nếu mày chịu theo tao, tao sẽ cho mày làm cận vệ, cai quản tụi này, dưới 1 người, trên vạn người, chịu không?

- Hahaha! Ông đã hỏi ý tôi chưa?

Trong đêm tối, Thiên Vũ cất tiếng cười lạnh lạnh, hoang dại. Thân ảnh trắng tấp, cao ngạo ngược ánh sáng đèn đường bước lên triền đồi thật ma mị. Cả đám giang hồ nhìn nhau, rồi nhìn bóng người kia như ma vương xuất hiện. Lão Cường neho mắt nhìn, khi đã trông rõ mặt, lão nhếch mép cười, quay chỗ khác nói chuyện mà không thèm ngó đối phương:

- Tương ai, hơ ra là con thằng Thanh? Lần trước bị tấn chưa sợ sao còn dám lên tiếng ở đây? Tụi bây, thằng này nó kêu hỏi nó kia, sao còn không "hỏi" đi!

Cả đám giang hồ bẻ tay rôm rốp, đầu lắc qua lắc lại khỏi động chuẩn bị nhào tới Vũ. Vũ đứng đó, mặt không biến sắc, ánh mắt nâu trầm tối đen như ác quỷ, toát ra cái nhìn rét lạnh đủ giết người. Hai tay đang rút túi quần, nhàn nhai quan sát xung quanh một lượt, môi nhếch lên độ cong nhẹ. Đám xâm trở tay lăm le mã tấu cũng đang hùng hục muốn tiến lên, chợt sau gáy bị khối sắt nhỏ chạm vào da thịt lạnh ngắt. Bọn chúng vội bỏ vũ khí xuống, đưa hai tay cao khỏi đầu. Dạ Long lúc này phát nhẹ ngón tay, một nhóm người mặc đồ đen ào lên, bao quanh lão Cường. Lão nhìn tình thế, chợt cười ha hả như đang xem chuyện vui:

- Khang à! Ta đang giữ bố mẹ cháu, nhớ không? Làm gì căng thế? Hahaha

- Họ đâu?

- Mày nói chuyện với chú bác mà không có chủ ngữ vậy con? Bố mẹ mày dạy mày tệ quá.

Vũ không nói, nhìn Long. Long gật đầu, tiến lên cầm con dao kẻ vô cô lão.

- Đừng để anh ấy hỏi lần thứ 2. Ông không có đủ mạng để trả lời đâu.

- Hahaha! Mày làm đàn em cho nó à? Nó ngoài giò võ ra chẳng có gì cả. Mày theo tao phải hơn không?

Thiên Vũ xoa xoa mi tâm, dường như đã hết kiên nhẫn, Dạ Long hiểu ý nhìn tên đàn em, hắn đưa cho Dạ Long cây kiếm, anh ngay lập tức bóp miệng Lão Cường, nhổ đi một cái răng. Lão trừng mắt hét lên đau đớn, phun ra ngụm máu. Mấy tên đàn em của lão cũng bắt đầu nhỏ mồ hôi hột vì độ tàn ác của nhóm người áo đen. Một người áo đen trong nhà đi ra, nói nhỏ với Dạ Long điều gì đó, anh đi lại nói vào tai Vũ. Vũ liếc nhìn lão già, hai tay rút túi quần đi vào trong nhà.

Ông Thanh, bà Hiền bị trói hai tay ra sau, đang ngồi dựa tường. Ông Thanh có vẻ khá mệt. Vũ ngồi trên ghế gỗ, chân bắt chéo nhìn hai người già đang ngồi dưới đất.

- Chào bác Thanh! Chào mẹ!

Cả hai ông bà mở mắt, nhìn người trước mặt. Bà Hiền vừa mừng, vừa sợ, khỏe mắt già nua đang đầy lệ. Còn ông Thanh, có lẽ đã đoán ra là ai nên rất bình thản, nhìn Thiên Vũ:

- Thiên Vũ! Lâu rồi không gặp.

Mặt Vũ lạnh nhạt, tiến lại gần ông, nắm cầm ông ngẩng lên, bắt ông nhìn thẳng vào mắt mình.

- Nhìn tôi!

Ông Thanh nhìn Vũ bằng cặp mắt nhu hòa của người cha dành cho con trai. Ông biết, chính sự hèn nhát, ích kỉ của ông đã cướp đi của ông 3 người thân, và cậu con trai duy nhất lại biến thành con người khác. Dù đau lòng, nhưng quả báo này ông đáng nhận. Thiên Vũ cứ nghĩ sẽ hận người đàn ông này lắm, nhưng sao nhìn sâu vào đôi mắt già nua kia, anh chỉ thấy bóng hình của Khang trong đó, tim anh như bị ai bóp nghẹt đến đau lòng. Anh vội buông cầm của ông Thanh, đứng lên đi lại ghé ngồi, lão Cường được đẩy vào. Cả ông Thanh và bà Hiền nhìn ông Cường đều hốt hoảng, miệng ông đầy máu, lão đang ôm miệng đau đớn, lại nhìn qua Vũ, sắc mặt lạnh tanh. Họ không ngờ Vũ lại tàn ác như vậy, họ chỉ cầu mong cho Khang xuất hiện, nếu không, căn nhà này đêm nay sẽ son bằng máu mất. Chợt Vũ lên tiếng

- Bác Thanh! Năm xưa bạn chí cốt của bác chỉ vì một khúc trầm mà sẵn sàng giết người, phóng hỏa, ngay cả đứa trẻ sơ sinh cũng không tha. Bác nghĩ, người này phải trả giá thế nào?

Thanh: Người này không liên quan đến ta nữa, con xử sao tùy con.

Cường: mày!! Thăng khôn, thăng hèn, đồ phản bạn. Bao nhiêu năm trôi qua mày vẫn hèn vậy à? Tại sao con trai mày lại gọi mày bằng bác? Hay tại mày hèn quá, nó không dám nhận người cha như mày hả Thanh. Hahaha

Thiên Vũ lại xoa xoa trán, Dạ Long lại gần, tiếp tục nhỏ thêm một cái răng của ông Cường. Mặt ông ấy bị nhổ hai cái răng, sưng to đến biến dạng. Ông vừa tỉnh hết đã bị băng keo dán miệng, chỉ có thể rên ư ừ trong miệng. Máu miệng trào lên phải có nuốt xuống.

Vũ: ông lấy đi của tôi một người cha và một đứa em gái, tôi sẽ lấy lại của ông một đứa con trai và đứa cháu. Ông muốn cháu nội hay cháu ngoại?

Lão Cường quắc mắt, nói ư ừ trong miệng. Lão cố đứng dậy, nhào tới Vũ, nhưng bị Dạ Long ngăn lại. Vũ nhìn Long, ra hiệu mở băng keo cho lão nói chuyện.

Cường: Thiên Vũ, tại sao mày lại làm tay sai cho thằng này? Mày là ai?

Long: đây mới là Thiên Vũ.

Cường: Sao, mày là Khang, con của thằng Thanh cơ mà.

Vũ: ông nói nhiều quá rồi, chọn đi cháu nội hay cháu ngoại.

Cường: Vũ, tao không biết mày trong đây mạnh cỡ nào. Nhưng ngoài đó, đàn em tao không có nghìn cũng vài trăm, hôm nay mày xử tao, ngày mai anh em tao cũng xử lại mày. Nếu mày không có quan hệ với chúng nó, day vào làm gì? Nếu hôm nay mày để tao đi, coi như chúng ta không quen, cũng không nợ nhau.

Vũ: ông ta?... Tôi sẽ tính sau. Bây giờ ông không chọn thì tôi chọn.

Vũ nhìn Dạ Long, anh đưa ipad cho lão xem. Trong ảnh là đứa bé trai trắng trẻo bị bấm, đang được người mặc đồ đen ầm, chỉ chỉ tay vào camera kêu bé nhìn, sau lưng là thanh niên đang bị hai người áo đen khống chế. Ông Cường nhận ra là con trai và cháu nội lão. Tại sao hắn lại khống chế được con lão dễ vậy chứ, đàn em lão đông lắm cơ mà, lão quay nhìn Thiên Vũ, tên nhóc này thật sự là ai? Hai người kia đã cảnh báo mình, cứ nghĩ nó là Việt Kiều làm thế nào cũng không thể mạnh bằng cạp ở rừng nhà, sao có thể? Lão quắc mắt nhìn Vũ:

- Ai làm người đó chịu, mày muốn trả thù cứ tìm tao, con và cháu tao vô can.

- Vậy ba tôi và em tôi cũng vô can, sao ông cũng giết? Há?

- Ba mày là ai?

- Người giúp việc cho bác Thanh đây, ông giết người nhiều quá nên quên à?

- Thằng người làm đó...là ba mày....thảo nào mày giỏi võ thế. Hahaha! Được chết trong tay con trai nó, tao cũng không uổng kiếp làm đại ca. Thằng đó tuy làm công, nhưng tao nể hơn thằng Thanh. Nó gan dạ và có chính nghĩa, đặc biệt giỏi võ và trung thành. Nó thà chết cũng bảo vệ thằng bé con chủ và gia đình thằng kia, hi sinh luôn cả vợ con. Hahaha! Mày nên hận thằng Thanh, nếu nó không hèn, ba mày không chết. Ba mày chết vì nó, để con cho nó sai, vợ cho nó xài. Hahaha!

- Ôn ào quá! Ông muốn trả thế nào?

- Mày muốn sao? Miễn đừng đụng tới gia đình tao.

- Giao địa bàn của ông cho tôi, toàn bộ...

- Mày!!!!Mồm mày cũng to lắm, nuốt trôi không?

- Ông giao hay không thì nó cũng sẽ thuộc về tôi.

Vũ liếc lão ta, rồi nhìn Dạ Long. Long gật đầu gọi điện thoại cho ai đó, trong Ipad, người thanh niên áo đen đeo tai nghe bluetooth, giơ súng bắn vào chân con trai lão, hắn khụy xuống, đang cố lết lại chỗ tên áo đen khác đang ẵm đứa bé trai. Lão xanh mặt, hốt hoảng:

- Tao giao, đưa cho mày hết toàn bộ khu vực tao quản lý.

- Đó chỉ là lãi thôi, còn phần gốc nữa. Vay gì trả đó. Ông lấy ba tôi, em tôi 2 mạng người, và một người phụ nữ hiền lương vì không kịp đưa đi bệnh viện mà chết, tổng cộng 3 mạng người. Ông trả sao? Hừm?

- Mày muốn sao nữa?

- Căn nhà này luôn bị đồn là có ma, tôi muốn nó không chỉ là lời đồn.

- Muốn giết tao?

- Không! Ông phải tự xử. Tôi không muốn bẩn tay.

- Đã lấy địa bàn của tao, còn muốn mạng tao? Thiên Vũ, tao làm ma cũng không tha cho mày. Thiên Vũ!!!! á.....á.....á.....ahhhhh

Lão gào thét điên loạn, một gã giang hồ tung hoành ngang dọc như gã, lại bị thua thảm hại trong tay thằng nhãi này. Tại sao nó biết nhà lão, nó không chế được con và cháu lão, tại sao nó có thể.... Lão quắc mắt nhìn Vũ.

- Trước khi chết, tao muốn biết tại sao mày điều tra được nhà tao, còn không chế được gia đình tao?

Thiên Vũ nhìn Dạ Long, Long gật đầu, móc ra vé máy bay của ông Cường, ông đi máy bay nên chỉ cần hack trang web của hãng hàng không là sẽ tra ra thông tin của khách. Còn đàn em của ông, loan tin ông đang bị thương, cần chúng vào nam ứng cứu. Tên đầu đàn tin ngay, xua quân đi, chỉ đề vài tên canh gác, không chế nhà ông đầu có khó khăn. Ông tự chui đầu vô rọ dây chữ. Ông Cường nghe Dạ Long nói, thần thờ, rồi lại cười trằng cười như điên dại. Dạ Long quảng cho ông bộ đồ để ông thay. Họ quay clip thông báo ông nhường toàn bộ địa bàn cho Thiên Vũ, kí văn bản hẳn hoi. Ông già rồi, muốn đi du chu thế giới. Thiên Vũ cũng hứa là đối xử tốt với anh em của ông. Sau khi kí giấy tờ, quay clip xong, mọi người rút lui, mang theo ông Thanh và bà Hiền. Ông Cường và mấy tên xâm trở ở lại, ông nhìn đàn em của mình bằng đôi mắt mờ đục, vô vai nhìn từng người chào lần cuối. Một tên lên tiếng:

- Ông chủ! Hắn đi rồi, hay là ông trốn đi. Tôi sẽ ra đón cậu chủ rồi hội ngộ với ông.

- Chú nghĩ đơn giản quá! Nó dám đề tôi ở đây một mình, chẳng lẽ nó không phòng bị tôi trốn? Nói không chừng, tôi vừa rời khỏi thì con cháu tôi đã sang thế giới bên kia rồi. Tôi thấy thằng này giỏi, đủ lạnh lùng và tàn nhẫn giải quyết vấn đề, mấy chú theo nó sẽ không bị thua thiệt. Tôi già rồi, đây là cái giá tôi phải trả, đừng vì tôi mà chống đối nó, chỉ gây thiệt vào thân. Nó cho tôi tự chọn cái chết đã là nhân từ rồi. Nói xong, ông gục khóc. Lần đầu tiên trong đời, đại ca giang hồ khóc, không phải vì sợ, mà vì không gặp được con cháu trước khi sang thế giới bên kia. Ông nhớ một tên xâm trở quay cho ông đoạn clip từ biệt con cháu. Dặn rằng ông bị sóc ma tủy nên qua đời, để trong mắt gia đình, ông vẫn mãi là người ông, người cha tốt. Khi mọi người rút ra ngoài, trong nhà hoang, ông cầm ống chích ma tủy liều cao, tự chích vào cánh tay. Ông co giật, miệng sùi bọt mép, mắt trợn trừng, tay chân quắp lại, chấm dứt cuộc đời oanh liệt, tàn khốc của tên trùm giang hồ miền ngoài. Mấy tên đàn em chờ ông tắt thở, vuốt mắt đem thi thể về quê an táng.

Trên chiếc xe 50 chỗ, Vũ đang nhìn qua màn hình Tivi gắn trên xe, hình ảnh ông Cường vật vã, chết trong đau đớn, mặt anh không hề biến sắc, miệng nhếch lên độ cong hài lòng. Ông Thanh, bà Hiền nhìn Vũ như một hung thần, mồ hôi đổ ròng ròng. Rồi anh sẽ làm gì với hai người đây. Anh giết ông, vậy thì Khang sẽ phạm trọng tội đại nghịch bất đạo. Hay là ông giống ông Cường tự tử, để con trai duy nhất của ông không bị nhuộm vào tội ác trời đất bất dung.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nợ cũ

An thức dậy khi trời đã sáng hẳn, ngó quanh mới biết mình đang nằm viện. Cô hốt hoảng, ba mẹ đã bị ông Cường bắt đi. Còn anh hai vì cứu mình cũng bị thương, vậy anh hai đâu? Hay là đi cứu ba mẹ rồi. Không được, mình phải báo công an, chậm trễ là không kịp. An vén mền, đưa chân xuống giường.

- Em tính đi đâu?

Bên cửa sổ, giọng nói trầm thấp quen thuộc của người đàn ông vang lên, vẫn lạnh lẽo, nhưng trong đó dường như mang theo một chút mềm mại, quan tâm. An theo hướng tiếng nói nhìn lại...

Ánh nắng mặt trời soi sáng trên người Thiên Vũ, tôn lên gương mặt hoàn mỹ, lạnh lùng. Đôi mắt màu nâu sâu trầm như biển dưới ánh nắng hơi hơi nheo lại, đang nhìn cô, đáng vẻ cao ngạo đó chỉ có thể là Thiên Vũ. An không thể không thừa nhận, giờ khắc này, người đàn ông kia thực sự khiến cho cô rung động.

Vũ đứng bên cửa sổ với dáng vẻ cao cao tại thượng. Gương mặt hờ hững nhưng nét cười bên môi lại khiến vẻ mặt hần dụ dàng đi rất nhiều. Thiên An bỗng giật mình vì cảm giác rung động này. Loại cảm giác đó khiến cô khó chịu, và nó rất nguy hiểm...mấy ngày gần gũi không gặp, dường như cô cũng nhớ... hay do sự ỷ lại của cô với hắn quá lớn, mỗi khi xảy ra chuyện gì, cô đều nghĩ đến hắn đầu tiên. Cô đã gọi tên hắn trong hoảng loạn, vô tình giúp hắn thức tỉnh, phản nhân cách mà anh hai cô đang cố giam giữ, mà cô không hề biết hai người vốn dĩ là một.

An tự hỏi tại sao lại có thể như vậy? Người cô yêu là Khang kia mà. Nghĩ đến đây, An kéo mạnh mền ra, xuống giường. Cô phải rời khỏi nơi này, hoặc ít nhất, cô không muốn bị chìm đắm trong mơ tình cảm phức tạp của mình.

Không ngờ, chân vừa đặt trên sàn lại không có sức lực, thân mình lao đảo. Liên sau đó, cánh tay rắn chắc của người đàn ông vươn ra, ôm cô lại. Mùi hương bạc hà dễ chịu bao vây lấy cô, khiến tâm hồn An co rút, thật sự khó thở...

- Anh buông ra! Em phải đi báo công an.

Sự hờ hững, muốn trốn tránh của cô khiến Thiên Vũ phì cười...

- Em có sức mà đi không?

An ngạc nhiên vì hắn đang cười! Cười rất tươi và dịu dàng.

Cô vừa mới nhìn lầm sao? Thiên Vũ mà lại nở nụ cười, với cô? Cảm giác dịu dàng như vậy, có gì đó sai sai. Thấy An ngây người. Vũ nghĩ do cô vẫn còn mệt, nên nhếch môi nói tiếp:

- Tuy em đã ngủ cả ngày, nhưng em lại chưa ăn gì cả. Anh sẽ không để em đi đâu.

- Anh! Anh cười sao?...

An hơn một lúc mới hoàn hồn, ngón tay nhỏ chỉ vào hắn, đôi mắt to đẹp mờ lớn, đầy kinh ngạc. Cô thậm chí quên hỏi mình vì sao lại nằm ở đây?

Vũ hơi ngán người, một lúc lâu chưa biết trả lời thế nào.

- Là người thì đều phải cười!

- Nhưng anh là mafia luôn lạnh lùng, có phần tàn ác....

An thốt ra theo bản năng, lại ý thức được mình lỡ lời, liền vội vàng im miệng. Cứ tưởng Vũ sẽ nổi điên lên, nhưng hắn chỉ ngưng trọng trong giây lát, rồi lại từ từ dịu xuống, ánh mắt trở nên nhẹ nhàng hơn. Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, tuy nhỏ nhẹ nhưng rất hữu lực:

- Vì đứa bé, tôi tha thứ cho lần lỡ miệng này của em! Nhớ! Không có lần sau.

Nói xong, Vũ ôm lấy thân thể bé nhỏ của cô, nhẹ nhàng ấn cô xuống giường, xoay người đi lấy thổ cháo để trên bàn. Đôi con ngươi của An trùng lớn, vì quá ngạc nhiên, nhìn Vũ.

- Em rất yếu. Từ giờ trở đi, không được đi đâu!

Vũ cầm tô cháo ngồi xuống bên cạnh cô, giọng nói bình tĩnh mà lại như ra lệnh. An hoảng hốt, rốt cuộc cũng mở được miệng:

- Đứa bé?

Khóe môi của Thiên Vũ nhẹ nhàng cong lên, trong ánh mắt tản ra vẻ thoải mái

- Con của tôi!

Vũ để cháo lên bàn đầu giường. Bàn tay lớn của hắn chậm rãi đặt lên bụng của Thiên An. Hắn ngẩng mặt, nhìn cô:

- Em đã làm mẹ của con tôi.

Thiên An đột ngột trở nên tái nhợt:

- Anh! Anh nói gì?

Thiên Vũ nhìn cô, đôi mắt nâu trầm không hề chớp, đối diện với đôi mắt đẹp đầy kinh ngạc, từng tiếng lặp lại:

- Em, thực sự đã có con, con của Thiên Vũ tôi.

- Không...

An cảm thấy máu trong người chảy ngược, như thể bị một chậu nước lạnh đột ngột dội xuống mình, ngón tay không ý thức được mà run rẩy...

- Không!

An đột nhiên đứng phắt dậy, dùng hết sức đẩy Thiên Vũ ra, rồi cố nén cơn xây xẩm, chạy tới cửa phòng bệnh, vừa muốn mở ra..."Rầm!"

Bàn tay lớn phía sau cô đột nhiên vươn tới, đóng mạnh cửa lại.

- Muốn làm gì? - Giọng nói rõ ràng là không vui của Thiên Vũ.

Hồ hấp của An trở nên dồn dập, làn mi cong run run, cúi đầu, không dám xoay người nhìn Vũ.

- Không có khả năng này, chỉ là duy nhất có 1 lần, làm sao có thể mang thai? Em, em muốn tìm bác sĩ, chắc nhầm lẫn rồi.

Bàn tay anh phủ trên vai An, xoay người cô lại. Thấy dáng vẻ yếu ớt của cô, Vũ phải đè nén cơn nóng giận, cúi nhìn An:

- Chúng ta đều đã trưởng thành, từ lúc phát sinh quan hệ cho tới bây giờ không có áp dụng biện pháp phòng tránh, em mang thai là chuyện bình thường.

Nói tới đây, trong lòng Vũ chợt có áy náy. An mới 18 tuổi đầu, khoảnh khắc hắn không kiêng dè mà chiếm lấy thân thể cô, khiến cô trở thành người phụ nữ của hắn, giờ lại mang thai con hắn khi còn quá trẻ, cũng khiến hắn hơi đau lòng. Nhưng có thể do số phận, hắn tốt số nên một lần đã được làm cha.

Thiên An hoàn toàn xụi lơ, tựa cửa. Ánh mắt cô trở nên mong lung, môi cô run run, thật lâu sau đó, mới tuyệt vọng nói:

- Đứa trẻ này...không thể được. Em không thể có đứa trẻ này được...

- Em nói cái gì?

Thiên Vũ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt dần dần trở nên trầm xuống lạnh nhạt. Gương mặt anh tuấn cau lại, bàn tay nắm chặt hơn, dường như muốn bóp nát cô. Giọng nói cũng chuyển tông cao hơn...

- Em dám không cần con tôi?

Thiên An hoảng sợ nhìn hắn. Cô như cánh hoa mong manh rơi xuống, mất đi hết sức lực.

- Anh điên rồi sao? Anh làm sao có thể muốn đứa trẻ này? Làm sao có thể.

Bàn tay bé nhỏ tóm chặt lấy áo sơ mi của hắn, trong ánh mắt An tràn ngập vẻ oán hận.

- Tôi và anh chỉ là hợp đồng, anh không thích phụ nữ, tôi không yêu anh, sao anh có thể ép tôi mang thai con của anh được?

An nói câu cuối như là hét lên, hai hàng nước mắt chảy xuống. Cõi lòng cô giờ tan nát, vỡ vụn ra rồi...

Mắt Thiên Vũ ngày càng trở nên lạnh lẽo, hàn ý dường như có thể đóng băng người khác. Hắn nghiến răng nói "Em tốt nhất nên sinh ra đứa bé khỏe mạnh cho tôi!". An ngược ngược đôi mắt xáo rỗng nhìn Vũ:

- Tại sao phải là tôi?

- Vì sinh mạng của em được đổi bằng mạng sống của em gái tôi. Chỉ có em mới có thể trả món nợ mà ba mẹ em thiếu.

- Nợ?

- Phải.

Giờ em phải ăn sáng, tôi lo thủ tục xuất viện cho em. Ở bên tôi, em mới trả nợ thay họ. Nếu không? Họ sẽ phải tự trả, mức độ tàn khốc thế nào, có lẽ em sẽ không chịu đựng nổi đâu.

Tâm Thiên An hoàn toàn tuyệt vọng, nhìn hần thật lâu, thật lâu sau đó, đột nhiên cô cười lạnh, cười hoang dại:

- Đây là cách anh trả thù ba mẹ tôi. Gia đình tôi thiếu anh những gì mà anh lại tàn nhẫn như vậy? Anh để tôi mang thai con anh. Anh muốn tôi dùng cả cuộc đời mình để trả món nợ mà tôi không thiếu, ba mẹ tôi sống trong day dứt, dằn vặt khi phải chứng kiến con mình vì mình đau khổ nhưng không thể cứu giúp. Có đôi khi, sống còn không bằng chết. Tại sao anh lại tàn tận lương tâm như vậy? Anh sẽ gặp quả báo.

- Em nói đúng, tôi không phải người tốt, nên tôi cũng không cần lương tâm, lại càng không sợ quả báo. Làm người tốt thì sao, chết đi để vợ cho thằng khác xài, con cho thằng khác sai. Tôi không tốt được như vậy. Nếu tôi không tàn ác, tôi không mạnh mẽ, làm sao cứu được em hết lần này đến lần khác hửm?

Gương mặt Thiên Vũ trầm xuống, ngay cả giọng điệu cũng trở nên rét lạnh, gằn từng tiếng uy hiếp:

- Em! tốt nhất là nghe lời.

- Nếu không?

Thiên An quát mắt, lạnh lùng chống lại đôi mắt của Thiên Vũ, trong lòng đau đớn, bi phẫn đến cùng cực.

- Nếu em dám bỏ đi con tôi...

Gương mặt Thiên Vũ đanh lại, lộ ra một áp lực rất lớn, xuyên thấu tâm can của cô. Đôi con ngươi thâm thúy co rút trong cặp mắt đang nheo lại:

- Chính tay tôi sẽ giết ba mẹ em... trước mặt em, thay mạng cho đứa bé. Tôi vẫn có cách làm em mang thai lần nữa, cho tới khi em sinh được thì thôi.

Toàn thân Thiên An run lên, đầu óc hoàn toàn chấn động cả kinh:

- Anh! Đến cả giết người cũng dám?

Ánh mắt Thiên Vũ càng trở nên lạnh

như băng, nhìn cô. An cứ tưởng hần sẽ sát, thậm chí bóp cổ cô đến chết. Nhưng, hần đột ngột thở dài rồi ôm cô vào lòng, một lần nữa đặt cô xuống giường:

- Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, chỉ cần em ngoan ngoãn, ba mẹ em sẽ an toàn.

Cuối cùng, hần ngẩng đầu lên nhìn cô:

- Bên trường học tôi đã sai người xin nghỉ, bảo lưu kết quả học tập cho em. Tôi mời thầy về dạy em tại nhà, em chỉ cần đi thi thôi, khỏi phải tới trường.

Đáy lòng Thiên An hoàn toàn trống rỗng, sự tuyệt vọng chưa từng có hoàn toàn vây bọc lấy cô... Nếu đổi lại là Khang, người đàn ông cô yêu tha thiết, giờ khắc này cô tin rằng, bản thân mình sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc. Nhưng là, hiện tại cô đang mang thai đứa trẻ của tên trùm xã hội đen, là đứa con của người đàn ông đã bắt cô để trả thù ba mẹ. Cô phải tiếp nhận sự thật này bằng cách nào? Phải như thế nào mới yên tâm, mới bình ổn mà nhìn đứa trẻ này ra đời? An rất thích trẻ con, lại là đứa con của chính mình thì sao có thể không thương mà hủy hoại nó chứ? Cô rất muốn chứng kiến nó ra đời và lớn lên? Có điều, hiện tại...

- Anh có đảm bảo ba mẹ tôi an toàn?

- Điều đó tùy vào em.

- Họ đang bị một gang hồ miền ngoài bắt đi, anh có thể cứu họ không? Cho tôi nói chuyện để từ biệt họ, rồi tôi sẽ theo anh.

- Được. Em ăn sáng đi, tôi đưa em đi gặp họ.

- Anh! Anh biết ba mẹ tôi ở đâu sao?

- Có ăn sáng không? Hửm?

- Ăn! Tôi ăn liền đây. Anh đi làm thủ tục đi, tôi muốn xuất viện sớm.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thiên vũ - Thiên an

Vũ chở An về nhà, chờ cô vào trong rồi quay xe về khách sạn. Bà Hiền thấy cô mừng rỡ:

- Sao con chưa về thành phố? Mẹ không thấy con ở nhà, tưởng con về rồi.

An nhìn mẹ, cảm thấy xúc động, sà vào lòng bà nức nở. Bà Hiền ngạc nhiên, sao con bé kì vậy cà, hay nó biết mình bị bắt cóc?

- Con bị sao? Ai ăn hiếp con gái của mẹ?

- Con không sao, con nhớ ba, nhớ mẹ thôi.

- An! Con biết gì rồi đúng không?

An nhìn bà Hiền, không biết anh hai có nói gì chưa? Ủa, anh hai đâu ta? Sao mình không thấy nhỉ.

- Mẹ! Anh hai đâu mẹ?

Bà Hiền nhìn cô, mặt khó xử, không biết phải nói sao về Vũ. Bà chỉ thờ dài, kéo cô vô nhà. An ngồi xuống ghế, ông Thanh từ trong đi ra, tay vẫn đang băng bó. Cả hai ông bà nhìn nhau, áo nào rồi thờ dài, chưa nói sao cho An hiểu.

Hiền: An à, anh hai con, nó...nó...

Thanh: à, nó báo đi công tác ở đâu đó, ba quên rồi. Công ty nó điện lên đi gấp lắm.

Hiền: ờ, ờ. Thằng này kì, gấp quá nên không kịp chờ đưa con bé về.

An: anh hai đi công tác?

Hú hồn, vậy mà cô cứ sợ anh hai bị ông già đó thù tiêu rồi. Chợt, cô nhớ ra, quay sang nhìn ba mẹ:

An: ba mẹ, hôm trước con với anh hai về nhà, có một ông bác cùng với mấy thanh niên xăm trổ bao vây nhà mình, đòi bắt con để trả nợ gì đó của ba. Ba! Nhà mình thiếu nợ người ta nhiều lắm à. Hay ba bán căn chung cư ở Thành phố đi, lấy tiền trả nợ.

Ông Thanh, bà Hiền ngạc nhiên, trợn mắt nhìn nhau. Rồi ông Thanh nhìn con gái:

- Yên tâm, ba trả hết rồi, tại lâu quá ba quên thôi. Mà họ có làm gì con không?

- Dạ không, anh hai cứu con đó ba. Anh hai á, giỏi vô lẫn cơ, soái ca hết chỗ chê luôn. Híhíhí. Ai làm vợ anh, thiệt sướng.

Nói tới đây, bất giác An chùng xuống, lại chực trào muốn khóc. Cô cúi xuống, vờ về tà áo, rồi lại lảng sang chuyện khác:

- À, lúc con vô bệnh viện, nghe nói ba mẹ bị tốp giang hồ bắt đi. Là ai cứu ba mẹ? Phải nhóm người mặc áo đen không?

Bà Hiền nhìn An nghi hoặc, sao cô biết nhóm người mặc áo đen. Chẳng lẽ, cô đã gặp Thiên Vũ? Riêng ông Thanh do đã nghe Khang nói Vũ đang tiếp cận An, nên cũng không quá bất ngờ, nhưng trả lời cũng đại khái, tránh cho quá khứ bị đào bới, Vũ càng kích động thì Khang không thể quay về.

- À, nhóm của ông Cường, ông ấy hiểu lắm thôi. Đúng lúc có nhóm người áo đen đi tới, nhóm xăm trổ sợ, tưởng công an nên bỏ chạy, mấy thanh niên là dân du lịch theo đoàn, mặc đồng phục đen, đã đưa ba mẹ về nhà.

An gật gù, anh ta cứu ba mẹ cô thật. Ba mẹ bình yên là được rồi. Họ làm lủ cả đời chăm sóc cho cô, cũng đến lúc cô trả hiếu. Cô nhớ tới số nợ, liền hỏi:

- Ba mẹ! Ba mẹ có biết Thiên Vũ không?

- Thiên Vũ???? Cả hai cùng đồng thanh hỏi lại.

An gật gật, nhìn thái độ của ba mẹ, có lẽ biết anh ta.

- Nó tìm con sao? Nó có làm gì con không?

An lắc lắc đầu, làm sao cô dám nói, hiện tại bây giờ, cô rất muốn biết món nợ kia là nợ gì? Sao Vũ lại hận gia đình cô như thế.

- Anh ta không làm gì con hết.

Nhưng anh ta nói ba mẹ thiếu anh ta món nợ. Ba mẹ khi xưa chắc khó khăn nhiều, nên nhiều người tới đòi nợ quá. Con, tại nuôi con tốn kém quá phải không? Hic....hic...

Ông Thanh trầm ngâm, nhìn đứa con gái hiền lành, ngây thơ của ông mà đau lòng. Nó cứ nghĩ nợ tiền, nếu nó biết là nợ đó sinh mệnh, nợ máu thì nó sẽ ra sao? Có sốc quá hóa điên, hay coi rẻ người cha này, vì hèn nhất đã hại cha ruột nó chết thảm, rồi cướp luôn mẹ của nó. Ông thờ dài, nhìn ra cửa.

Bà Hiền nhìn con gái, nhìn chồng cũng đau lòng. Sự việc xảy ra đâu ai muốn. Con người mà, ai cũng tham sống, sao lại đổ mọi tội lỗi lên ông ấy. Ông ấy đã nuôi con bé, dành mọi yêu thương cho nó, chưa đủ bù đắp hay sao. Bà chậm nước mắt, ngồi xuống bên An, nắm lấy tay cô.

Hiền: Thiên Vũ là con của chú Tư, khi trước làm công cho ba Thanh.

Thanh: phải, chú Tư hiền lành, chân chất, rất giỏi võ công. Nhưng 18 năm trước, nhà mình bị cướp, chú Tư bị cướp bắn chết, có lẽ vì vậy mà Vũ hận nhà mình. Nhưng không sao đâu con, Vũ nó...nó không hại con đâu, nếu nó làm gì con, con hãy nói con với nó là anh em. Nó sẽ không hại con.

- Sao? Anh em?????

An chấn động, miệng lắp bắp hỏi lại ba. Thì ra, thì ra người được nhận nuôi là cô, hèn chi Khang lại nói họ không phải anh em ruột. Nhưng...cô đang mang thai, con hán. Vậy...là loạn luân, đứa bé này... An suy sụp, trong đầu là mớ bòng bòng không thể gỡ. Cô không còn nghe ông Thanh bà Hiền nói gì nữa, trong đầu cứ ong ong tiếng của ông thanh "con với nó là anh em...." Hán muốn dùng cô làm công cụ trả thù, chẳng ngờ, cô lại là em gái hán. Cô ngược cặp mắt mờ đục nhìn ba mẹ, môi run rẩy:

- Con! Con không phải con ruột của ba mẹ sao?

Thanh: An! Con nghe ba nói. Con là con gái của chú Tư và mẹ con. Năm đó, chú Tư vắng số, để lại mẹ quá con côi. Còn ba cũng mất đi đứa con gái ruột vừa chào đời và vợ mình. Hai nửa khuyết quyết định nương tựa vào nhau. Để tránh tiếng đời, nên ba mẹ đã di cư đến Đà Lạt sống. Nhưng An à, bao nhiêu năm qua, ba luôn yêu thương con, còn hơn cả con ruột. Con biết và con hiểu mà, phải không con? Tên con là Thiên An, em gái của Thiên Vũ.

An ngồi phịch xuống ghế, như kẻ thất thần. Cô biết ba vẫn luôn yêu thương và chiều cô hết mực, nay biết mình dù không phải con ruột, nhưng công dưỡng hơn công sanh, cô luôn biết. Cô làm sao đây? Làm gì với bào thai oan nghiệt? Với kẻ thù cũng là ân nhân và anh trai mình.

Ông bà Thanh thấy An thất thần, nghĩ cô bị sốc khi biết mình không phải con ruột. Chỉ mong với thân phận của Vũ, biết An là em mình sẽ tha cho con bé. Nếu là Khang thì không cần phải lo rồi. Họ đâu biết, An đang bị dần vật vì tội loạn luân, thương cho đứa bé sắp chào đời, sẽ không được bình thường vì cận huyết. Nếu cô biết Vũ chính là Khang, thì sự việc đâu đến nỗi thành bị kịch.

- Vũ không biết con là em gái anh ấy sao ba?

- Nó không biết. Thiên Vũ là con riêng của ba ruột con với vợ cũ. Mẹ con chỉ là vợ sau. Nó nghĩ mẹ con ngoại tình với ta sinh ra con. Nhưng mẹ con luôn tròn đạo làm vợ, không bao giờ làm gì có lỗi với ba ruột của con. Ta dám lấy danh dự cả đời ta cam đoan điều đó. Nếu con gặp Vũ, đừng làm nó kích động, tìm cách nói cho nó hiểu con là em gái nó. Phải làm nó bình tâm thì thằng Khang mới...

- Anh hai! Anh hai sao ba?

- À, thì nó bớt lo cho con chứ sao nữa.

An gượng cười! Biết trách ai đây? Trách số phận, hay do con người. Chính lòng tham tạo ra thù hận, cô và con cô đã phải gánh lấy nghiệt oan này. An vô phòng soạn đồ, chào ba mẹ, cô muốn lên thành phố sớm cho kịp lịch học. Ba mẹ cũng muốn An không phải suy nghĩ nhiều, có lẽ học vậy mà đầu óc nhẹ nhàng hơn. An ra ngoác taxi, đi thẳng ra bờ hồ Xuân Hương, cô cứ đứng đó cho đến khi thành phố lên đèn. Xa xa, chiếc BMW vẫn luôn theo sau từ lúc cô rời nhà. Vũ đứng trên dãi thông bên kia đường quan sát An, thân ảnh An cô độc, mong manh bên mặt hồ lấp lánh, như sương, như mai chực chờ tan vỡ. Cô đứng thất thần một lúc lâu, sau lại gục trên tay mình khóc nức nở. Một chiếc áo khoác da choàng lên vai cô, hương bạc hà cùng mùi da thuộc bao bọc xung quanh An. Cô đứng lên, quệt nước mắt, cũng không thêm quay lại nói:

- Mình đi thôi.

Vũ chờ An về khách sạn, sáng ngày mai đi máy bay về thành phố. Đêm đó, cô trầm ngâm không nói, thỉnh thoảng nhìn Vũ, đôi mắt ưu sầu, đau thương. Cô không biết nói thế nào về quan hệ giữa cô với anh và con của họ. Nhưng rồi, cô lấy hết can đảm, kéo anh ngồi xuống đối diện mình, hít một hơi thật sâu để nói chuyện. Không có gì phải sợ, đây là anh hai, anh ruột của mình, An tự nói với lòng như vậy để xua tan nỗi sợ và thù ghét Vũ.

- Thiên Vũ! em tên là Thiên An. Anh thấy có trùng hợp không?

- An! Em muốn nói gì? Cứ nói thẳng.

- Trước khi nói, em muốn biết anh và gia đình em có quan hệ như thế nào?

Vũ im bất, trầm ngâm nhìn An một lúc lâu mới trả lời:

- Tại sao em muốn biết?

- Em có quyền được biết em dùng cả đời em trả món nợ gì?

- Được! Anh sẽ cho em biết.

- Khi trước, ba của anh làm công cho ông Thanh (ba của em). Ông Thanh là dân sân Trầm Hương nên thường xuyên qua Cam, Lào, Thái để tìm hàng. Lần cuối cùng, ông mang về hai khúc trầm, một khúc bán, một khúc bị dính máu, chắc do bán không được nên ông để thờ. Từ đó có vón, ông buồn bán gỗ, không tìm Trầm nữa. Trong thời gian ông vắng nhà, ba anh đứng ra quản lý mọi việc thay ông. Khi ông ta về, mang theo nhiều tiền bạc, nên mẹ anh đã thay đổi, phản bội ba.

- Thiên Vũ! Mẹ không phản bội ba. Em...em là con gái của ba mẹ, em gái của anh. Hic...hic...hic. Vũ! Em là em gái anh, Thiên An.

- Không phải!

Thiên Vũ đứng phắt dậy, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần nhìn ra ban công. Anh khá bức mình, đang tự kiểm chế để không gây hại cho An.

- Họ kêu em nói với anh như vậy để anh không tổn thương em đúng không?

- Anh hai! Đó là sự thật. Em với anh là sai lầm. Đứa bé này không thể...nó không thể gánh chịu tội lỗi do ba mẹ nó gây ra anh à.

Chỉ hai từ "Anh hai", phần nhân tính kia của Vũ như bùng tỉnh. Thì ra cô gái này là người có thể gọi cả hai nhân cách trong anh. Vũ rất khó chịu, anh không thể thua, lúc này, anh cần nói rõ. Con anh phải được sinh ra đời, họ không loạn luân. Cô em gái này, anh nhận không nổi.

Đầu Vũ căng thẳng, mắt anh long lên sòng sọc. Anh ngồi xuống ôm đầu.

- Không! Muốn ra, không dễ đâu. Không...

- Anh hai! Anh bình tĩnh đi. Anh hiểu lầm ba Thanh và mẹ Hiền rồi. Anh hai!

- Em im! Im đi cho tôi. Em còn kêu anh hai nữa. Tôi sẽ bóp chết em.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Em phải ngoan

Thiên Vũ đứng phắt dậy, đến tủ lạnh lấy ra lọ dung dịch trong suốt, nhanh chóng uống một hơi. An ngạc nhiên, không biết anh đang uống gì? Sau khi uống xong, Vũ ngồi phịch xuống sàn nhà, tựa lưng vào chân ghế sofa, một chân duỗi thẳng, một chân co lên đỡ cánh tay đang buông thõng, đầu cúi xuống nên không thấy rõ gương mặt anh. An cảm thấy lo sợ: " người trong giới xã hội đen, có khi nào anh ấy lên con nghiện, vừa rồi là uống ma túy hay không? Uống nhanh quá bị sốc thuốc? An từ từ tiến lại gần, khom người muốn nhìn mặt Vũ. Bất chợt, Vũ ngẩng mặt lên, An giật mình lùi ra sau, thờ hồn hèn.

Vũ nhìn thấy An như vậy, phì cười, nụ cười nhẹ, có vài phần trêu chọc cô. Miệng anh nhếch lên, gương mặt bất cần đứng dậy. Vũ duỗi một tay thẳng ra sau lưng cho An nắm đứng lên. An đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, anh ta vừa giận dỗi muốn bóp chết mình, giờ lại tốt bụng đỡ mình dậy, thật khó hiểu. Ai bảo con gái lúc nắng lúc mưa nhỉ, đàn ông như hán còn thất thường hơn thời tiết nữa. Nghĩ vậy nhưng An cũng nắm lấy tay Vũ đứng lên.

Miệng Vũ lại nhếch lên độ cong hài lòng. Anh quay lại, híp mắt nhìn An, trong lòng An cảm thấy lo sợ, thật lười, người kia cứ chậm chạp sản tới, cho tới khi lưng cô chạm vào bức tường cứng ngắt. Tay cô run rẩy vỗ tà áo, miệng cắn vào môi rướm máu. Vũ dùng một tay nắm cằm nâng mặt cô lên, nhìn đôi môi bị An dầy vò đã rịn ra ít máu đỏ chói. Anh liền cúi xuống, ngậm lại cánh anh đào ướt át giá lạnh, hút lấy chất lỏng tanh nồng. Nụ hôn này thật dịu dàng say lòng người, lại bá đạo khủng khiếp. Anh triển miên nhắm nháp, như muốn hút đi tất cả không khí trong miệng cô, khiến đầu óc cô choáng váng, mơ màng. Sự trống rỗng này khiến cô không tự chủ được mà chìm đắm trong đó, chìm đắm trong sự dịu dàng này. Đột ngột, An đẩy anh ra, tròn mắt nhìn Vũ cả kinh.

- Chúng ta không thể sai càng thêm sai. Anh...

Chưa kịp nói "hai", Vũ lại cúi xuống, chặn lại lời nói anh không muốn nghe. Đây là một nụ hôn kịch liệt, không hề ôn nhu. Đầu lưỡi của người đàn ông nhanh chóng xâm nhập, quấn chặt lấy cái lưỡi của cô gái, gât gao quần quýt, không muốn có khe hở. Hai bàn tay to lớn giữ chặt gương mặt đã đầm nước mắt của An. Cô cố gắng chống cự nhưng vô ích, đành buông xuôi. Thấy An đứng yên, Vũ mới từ từ buông cô ra, cúi nhìn cô:

- Nhìn tôi. An! Em phải nhìn cho rõ tôi là Thiên Vũ, không phải anh hai của em. Tôi không biết họ gieo vào đầu em những gì, hôm nay, để an toàn cho con tôi, tôi sẽ kể em nghe sự thật. Nhưng trước khi kể, tôi muốn em đặt tay lên trái tim mình tự hỏi: em thật sự mong tôi là anh ruột của em sao?

- Em...em...

- Thiên An! Đôi mắt em rất trong sáng và đẹp. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, và tôi thấy em đang sợ tôi? Từ lúc nào lại sợ ý lại của em biến thành nỗi sợ rồi? Hửm?

- Không... chúng ta không nên.... không thể....

- Thiên An! Em không nên sợ tôi, tôi không tổn hại em, trước không, sau này cũng không. Vì em là của tôi, là mẹ của con tôi. Em nên ngoan ngoãn, và nghe tôi hiểu không?

Vũ dùng lời nói ôn nhu nhất có thể, trầm ấm hữu lực để nói với cô, anh không muốn cô căng thẳng, và mình bị kích động.

- 30 năm trước, ba tôi là một võ sư nổi tiếng, võ sư Vũ An. Do đó, rất nhiều người tìm tới thách đấu. Mẹ lo cho ba muốn ba thoái ẩn, chỉ nhận học trò dạy võ công. Khi mẹ mang thai, ba mới đồng ý qí ẩn. Nhưng một tên giang hồ tàn ác, chuyên thu phí bảo kê của dân thương buôn, đã tìm tới ba thách đấu. Ba không đồng ý, hấn bảo ba khinh thường hấn, nên hấn âm mưu giết cả nhà. Vì ba còn sống, hấn không thể làm ăn được. Đêm đó, hấn đốt nhà. Cả nhà tôi bỏ đi trong đêm, muốn nhân cơ hội này mai danh ẩn tích, để không vương họa sát thân. Nào ngờ, mẹ trở dạ sanh non, khi sanh ra tôi, chỉ kịp nhìn tôi một lần rồi trút hơi thở cuối cùng, khi chúng tôi ở giữa rừng. Ông Thanh khi ấy đi tìm Trầm, thấy tôi ba nên cuu mang, cho tiền chôn mẹ, còn mang chúng tôi về chăm sóc nhà cửa, ba tôi làm quản gia trong nhà.

Vợ chồng ông Thanh không có con, dù lấy vợ đã lâu, thấy cha con tôi thương cảm nên nhận tôi làm con nuôi.

Bẵng đi 10 năm, ông tìm được trầm quý, làm ăn khấm khá, nên ở nhà nhiều hơn. Ba tôi thì quen biết bà Hiền, cũng làm trong nhà ông Thanh. Năm sau, bà Hiền và bà chủ cùng mang thai, thai bà chủ nhỏ hơn 2 tháng. Năm đó, tôi qúi bà Hiền nên kêu bà bằng mẹ. Thật nực cười, trong đầu đứa nhóc 11 tuổi, hể ai làm vợ ba nó, nó đều nghĩ là mẹ nó.

Khi bà Hiền sanh em tôi được 2 ngày, nhà ông Thanh bị băng cướp rừng xanh tấn công. Họ tranh cãi rất lớn về vụ tìm trầm, muốn ông Thanh đưa tiền. Nhưng ông ta thì thương tiền, nhất quyết không đưa. Họ lập mưu xin ngủ nhờ một đêm, sáng mai đi. Đêm đó, chúng xông thuốc mê, cho cả nhà ngủ say dễ trộm. Nhưng ba tôi đã phát hiện nên xảy ra dân co. Chúng từng quân chạy hết ra sân rồi phóng hỏa, yêu cầu ông Thanh ra mặt đưa tiền. Lúc xảy ra sự việc, ba vội vào phòng đưa tôi và bà chủ qua phòng mẹ, vì bà chủ lên con chuyển dạ. Mà bên ngoài bọn cướp bao vây. Còn ba qua phòng cứu ông Thanh, cùng quay về phòng bà chủ. Ba nghỉ với sức 2 người đàn ông thì cứu 2 người phụ nữ dễ hơn. Khi đó, bà chủ mang thai được 7 tháng, cũng như mẹ tôi, vì hoảng loạn nên sinh non. Chính mắt tôi thấy, bà Hiền trao em với em gái của tôi. Bên ngoài nhà cháy đỏ rực. Bà Hiền mở cửa sổ, kêu tôi trèo ra ngoài thoát thân. Tôi trèo qua cây mận bên hông nhà, lên vào khu rừng cây chui xuống căn hầm trước nhà. Ông Thanh xây hầm để giấu gỗ và trầm, với tiền, phía trên chỉ là u hình vuông hơi nhô cao trên mặt đất, nhìn như nắp cống. Từ trong hầm, tôi có thể quan sát thấy nhà đang cháy. Cứ nghĩ ông ấy cùng ba tôi cứu hai người phụ nữ, nhưng tên nhát gan, ham sống sợ chết đã núp sẵn ở đó. Một lúc sau, ba và bà Hiền, trên tay đang bồng em cũng ra tới nơi. Ba tôi lại quay vô nhà cứu bà chủ. Và lần này, ba đã không thể quay lại. Bà chủ tay đang ẵm em gái tôi, hoảng loạn chạy ra ngoài, bọn cướp đã giật đứa trẻ, đưa lên cao ép ông Thanh ra mặt. Ông ấy chỉ biết sợ hãi, ngồi nhìn không may, có lẽ ông biết đó không phải con mình. Ba tôi thương xót đứa bé, nên chạy tới giành lại, cuối cùng đứa bé bị rơi xuống đất.... và không cựa quậy.

Nói tới đây, mặt Vũ đan lại, hết đỏ lại trắng, tay nắm thành quyền, các đốt ngón tay trắng bệch, cho thấy hấn đang rất nhẫn nhịn vì những kí ức đau thương ủa về. Ba hấn vì bảo vệ cho gia đình của người đàn ông hèn kia mà hi sinh cả mạng sống. Còn ông ta, chứng kiến cảnh đứa trẻ sơ sinh bị ném chết, ngay cả vợ ông ta sốc quá bị đột quỵ mà ông cũng không dám ra mặt. Đến cuối cùng, bọn cướp điên lên giết luôn ông Vũ An....bằng rất nhiều lỗ đạn AK. Nhớ tới cảnh ông Cường chết vì sốc thuốc như vậy còn quá nhe.

- Sao, hai người kia cho rằng tôi hiểu lầm em là con riêng của họ à? Họ già rồi mà áu trí quá nhì. Đó là những gì người đời đàm tiếu, họ nghĩ tôi ngu xuẩn, không biết suy xét hay sao? Nếu không tận mắt chứng kiến bà ta đối con với bà chủ, tôi đã không dám khẳng định chúng ta không phải là anh em.

- Nhưng! Tại sao mẹ lại tráo con?

- Bà ta muốn con mình được giàu sang, sung sướng. Tham thì thâm, bọn cướp đã bắt đứa bé trên tay bà chủ làm con tin. Còn bà ta và nhân tình thì giương mắt ngó, dù bà ta thừa biết đứa bé đó là con ruột của mình.

Lần này, An thật sự suy sụp. Nếu mẹ tráo con, tại sao khi ba nói Vũ là anh mình, mẹ lại không phản đối? Có lẽ, mẹ vì thương mình, cũng lo mình bị Vũ bắt nạt, chỉ có làm em ruột, Vũ mới buông tha cho mình. Vậy cuối cùng, mình vẫn là con của ba Thanh, em ruột của anh hai. Còn mẹ ruột, vì chứng kiến cảnh con mình bị ném chết, lên máu sân hậu mà mất đi. An khóc, khóc thật thê lương. Thế mà bao năm qua, cô chưa gặp, thấp cho mẹ nén nhang nào cả. Còn ba Thanh, vì sao phải giấu cô? Hay ba thật sự không biết cô đã bị tráo? Đúng, nhất định là vậy nên anh hai mới nói họ không phải anh em ruột. An lại cười, trề trề đầu thương, cười trong nước mắt. Người cô yêu lại là anh cô, người không phải anh cô thì cô lại không yêu. Hic...hic...hic...

- Em có muốn biết tôi đã trải qua ngày tháng thế nào, để có được sức mạnh thực thi luật nhân quả hay không? còn cứu em hết lần này đến lần khác nữa chứ. Trong mắt em, tôi tàn nhẫn vô tâm. Nhưng mà....những kẻ giết người cướp của kia vẫn nhòn nhơ, biết đâu, chúng đã gây thêm nhiều vụ như thế? Nếu không đủ lạnh lùng và mạnh mẽ, tôi làm sao bắt chúng đền tội?

Nói rồi không đợi An trả lời, Vũ kéo An vào phòng tắm, đóng cửa lại. Anh xoay người cô, cho An nhìn thẳng vô gương, còn mình đứng phía sau cô. Đôi tay nhàn nhả tháo từng nút áo sơ mi, lộ ra vòm ngực săn chắc. Bất giác, tìm An lại đập thình thịch, mặt đỏ bừng. Cô không dám nhìn, dù qua gương, chỉ có thể cúi mặt xuống.

- Ngẩng lên, nhìn cho kĩ. Em phải biết rõ về tôi, thì mới sống chung với tôi được.

Vũ vịn eo của An, xoay người cô lại, đối diện anh, cảm bàn tay đang run rẩy của cô đặt lên vai, từ từ trượt xuống phía lưng. An mở to mắt thẳng thốt, trái ngược với cơ ngực vạm vỡ, trơn láng, lưng của Vũ chỉ chít vết sẹo gồ ghề.

- Năm đó, tôi 15 tuổi một mình sống nơi đất khách quê người, chỉ vì ông ta sợ tôi sẽ làm hại em. Nếu em thật sự là em gái tôi, tại sao họ lại sợ tôi hại em, chẳng phải quá mâu thuẫn hay sao. Tôi đã dùng võ công mà ba dạy tôi, tấn công bọn mafia bên đó. Muốn bắt rắn phải tấn công phần đầu, tôi đăng kí thi đấu võ đài chui, nhằm thu hút sự chú ý của bọn mafia. Đến khi lọt võ ô, tôi hạ tên cầm đầu, lên làm thủ lĩnh.

Vừa nói, anh cầm tay An lướt xuống lưng, nơi có rất nhiều vết sẹo bị chém. Tay An càng run rẩy hơn, nước mắt không tự chủ dâng đầy trong mắt. Một đứa trẻ 15 tuổi, sống trong sự bảo bọc của gia đình, sao phải chịu nỗi đau khủng khiếp như vậy? Tay còn lại, An chỉ biết đưa lên bịt miệng mình để không òa khóc. Tay của Vũ lại đưa tay cô lên trước ngực, hơi nhếch phía bên trái là dấu sẹo tròn tròn, phải nhìn kĩ mới để ý.

- Đây là vết đạn mà lão Cường đã tặng tôi, ông ta bắn đại, không ngờ trúng tôi. Ông Thanh đã bịt miệng, không cho tôi la. Ba tôi lao lên giằng lại cây súng dù đã bị thương rất nặng, lão ta càng điên hơn và bắn chết ba tôi tại chỗ. Ba nằm đè lên nắp hòm, nhìn tôi trần trụi, miệng cô nhép kêu tôi "con phải mạnh mẽ, con là Thiên Vũ của ba, con phải sống". Tôi tự thề với lòng, tôi phải sống và mạnh mẽ, càng mạnh thì trả thù càng dễ. Bọn cướp sau khi giết người rồi đi, ông Thanh đưa tôi đi bệnh viện.

Nếu ông trời đã cho tôi cơ hội sống, tôi không tận dụng chẳng phải phí của trời sao? Tôi ngày đêm luyện võ, thu thập thể lực ở Việt Nam, thì lão Thanh đẩy tôi sang Canada. Chẳng sao, ở đâu cũng được, chỉ khác nhau tên gọi giang hồ và mafia mà thôi. Sau khi thu thập tổ chức đầu tiên, tôi lên kế hoạch với nhiều nhóm khác, và tôi gặp Dạ Long. Cậu ta cũng như tôi, người Việt có thể bị ần hiếp nơi đất khách. Chúng tôi trong 1 tháng đã gom hết địa bàn ở Vancouver về tay mình.

AK, cây súng lão Cường dùng để cướp mạng sống của ba tôi, tặng tôi viên đạn cách tim tôi chỉ 2cm.

- Tên công ty của anh....????

- Em khá thông minh đó.

Vũ cời hần áo, vút lên bồn rửa tay, đi tới ép sát An, hai tay chống lên bệ nhót cô ở giữa. Miệng anh nhếch lên, đưa tay chấm giọt nước mắt của An, từ tốn đưa lên miệng nếm. Mặt anh nghiêng nghiêng, vẻ bất cần. Rồi anh cúi xuống, đặt nụ hôn dịu dàng lên đôi mắt mộng nước, trượt dần theo vệt nước mắt xuống gò má ửng hồng, cúi cùng dừng lại nơi cánh môi đỏ mộng. Thân hình nửa trần càng dán sát người cô. Vũ dang hai tay của An vòng lên vai mình, một tay anh đỡ gáy, một tay vịn eo của cô, cứ thế triền miên theo nụ hôn ngọt ngào. Đến lúc An nghe được nhịp tim trầm ổn trong cơ thể ấm nóng của ai đó làm bùng tình, cô vừa mở mắt ra đã cảm nhận được vật cứng nóng cọ vào đùi mình, An vội vàng đẩy Vũ ra, mở cửa phòng tắm chạy ra ngoài. Vũ đứng yên, thâm lắc đầu cười khổ.

30 tuổi đầu, đã thử qua bao nhiêu vị trong cuộc đời, thế mà chỉ có con khô chưa phát triển đầy đủ kia khiêu khích, khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất. Anh nghĩ chắc gu thẩm mỹ của anh có vấn đề. Vì em đang mang thai, tôi tha cho đấy nhé. Vũ nhanh chóng đóng cửa, vô bồn tắm đứng xả nước.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hôn tạm biệt

Vũ và An đi máy bay về thành phố. Anh chờ cô về thẳng biệt thự ven sông Sài Gòn. An giã vầy:

- Em muốn về nhà em

- Nhà đây.

- Nhà chung cư em ở á.

- Nhà này em ở cũng được.

- Lạ chỗ em ngủ không được.

Vũ nhìn An, nghe cái giọng mè nheo của cô phì cười. Không biết cô có còn sợ anh không nữa, chứ anh bắt đầu sợ rồi đó, mẹ trẻ con đã vậy, mai một con sinh ra chắc nhõng nhẽo gấp mười. Vũ cười, xoa xoa mi tâm, nắm tay An dặt vô căn phòng ngủ lúc trước, ấn cô ngồi trên giường.

- Em đã từng ở đây, sao coi là lạ? Hửm?

- Anh thích làm khó em...

- Trễ rồi, em tranh thủ tắm, rồi anh chờ em đi ăn. Ngoan!

- Hử!

Làm như người ta là con nít vậy, suốt ngày cứ ngoan, ngoan. Bực mình quá đi. Ở đây thì nói sao với anh hai đây? Anh đi công tác về không thấy mình, chắc chắc phiền tới ba mẹ. Mình làm sao bây giờ....? Thiên Vũ! Cầu cho anh bị đau bụng, bị tào tháo rượt đi không nổi luôn. Á.....aaaaaa, bực quá đi.

Trên này, Vũ hất xi liên tục, anh nhìn qua màn hình camera, thoáng cau mày rồi phì cười vì tính trẻ con của An. " Anh hai, anh hai của em sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. "

Họ ăn tối trên nhà hàng nổi ở bến Bạch Đằng. Chiếc tàu chở du khách dạo một vòng trên sông. Lần đầu tiên được ngồi trên thuyền lớn, dưới bầu trời đầy sao, trên dòng sông lấp lánh, đối diện là anh chàng đẹp trai cao ngạo, An cứ bay bổng như lạc vào cổ tích vậy. Cô lặng lẽ nhìn ra sông đến thừ người. Người đàn ông trước mặt cô tuy lạnh lùng, tàn ác, nhưng hẳn đúng là chưa bao giờ xấu với cô cả. Giờ cô đã có con, có phải cũng nên mở lòng thử chấp nhận hẳn, còn anh hai, có lẽ chỉ nên là hoài niệm. An xoay lại nhìn Vũ, phải chỉ hấn dùng mang gương mặt kia, thì hay biết lắm.

- Ngắm trai đẹp cũng no được à?

- Há?!!!! Trai đẹp? Hahahah

- Chịu cười rồi. Ăn nhanh còn về. Thức khuya không tốt cho thai phụ.

- Hứ! Cũng may chưa ngủ mà nằm mơ rồi. Hey ya....

- Em nói ai nằm mơ?

- Ở đây có 2 người, bản thân người hỏi có vấn đề về ngôn ngữ không đó?

- Em.....! Thôi được, tôi là đàn ông khỏe mạnh nên nhu cầu cao lắm, rất hay nằm mơ....chuyện kia. Trong khung cảnh này, chỉ có một nam, một nữ, lý tưởng....quá lý tưởng.

Vũ đứng lên, nét mặt âm trầm, đi qua phía đối diện, chống hai tay lên mạn thuyền, nhót An ở giữa, gương mặt không lộ cảm xúc. An lo sợ, biết mình gồm hơi quá trớn nên co tay, thủ trước ngực. "Không phải lên con thú linh làm bậy ở đây chứ?" An cười hề hề.

- Em biết lỗi rồi, em mơ, em mộng du. Hề hề. Trăng thanh gió mát quá nên em mộng du á. Hihi.

Vũ không nói, đưa tay vén lại lọn tóc đang bị gió thổi tung, chột cùi xuống, kê mặt thật sát mặt của An. Cứ tưởng anh lại hôn cô, nhưng không, anh chỉ chồm tới, bóc một con cuốn chiếu đang bỏ trên vai An, đưa tới trước mặt cô. An đang nhắm mắt, chuẩn bị nhận nụ hôn, thấy im ắng quá liền hí mắt. Một con cuốn chiếu đang ngo ngoe gần sát mắt của cô. An thảng thốt la thất thanh. Vũ đưa ngón tay trở lên miệng cô "suyt"

- Đùng làm lơ mộng đẹp.

- Hihi, dậy rồi, hết mơ rồi. Hihi

- Tốt! Vậy ăn được chưa?

- Được! Ăn liền. Mà sao anh không ăn?

- Em ăn no, anh ăn em.

- Há?????!!!!

Đêm đó, dù nói vậy nhưng Vũ không làm gì An, cô vừa vô phòng vội chốt cửa, lấy cái ghế chèn thêm vì chắc chắn hẳn có chìa khóa. Nằm trên giường cứ thấp thòm ngó ra cửa, tay thì cầm chai xà bông thủ thế, vì trong căn phòng này, chẳng có vật gì có thể cầm để thủ, cuối cùng mệt mỏi quá cũng thiếp đi. Nhìn cô gái đã ngủ say qua cam. Vũ đi xuống mở cửa phòng, đẩy nhẹ là cái ghế lui ra sau. An khá mệt mỏi nên không hề nghe tiếng ghế gỗ ma sát với sàn, vẫn ngủ thẳng cánh, miệng còn nhóp nhép gì đó. Vũ ngồi xuống bên giường. Trên chiếc giường thoải mái, An nhẹ nhàng nhắm hai mắt. Có lẽ do giường quá lớn nên cô nằm trên đó trông lại càng nhỏ bé hơn. Ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, có phần nhọt nhọt, khiến người ta không khỏi thương tiếc.

Vũ lấy chai xà bông đem cất, đắp lại mền cho cô, ánh mắt ôn nhu, không nhếch cười như mọi khi, mà lại ẩn chứa gì đó xa xăm. Anh hôn nhẹ lên trán cô, lặng lẽ ra ngoài, đóng cửa.

Sáng sớm, An giật mình tỉnh giấc, ngó ra cửa đã thấy cái ghế đặt lại vị trí cũ, còn chai xà bông cũng mất tiêu. "Há, vậy là hẳn đã vô đây". Vội vàng mở mền xem người mình, vẫn mặc đồ nghiêm chỉnh, làm cô hú hồn. Làm vệ sinh cá nhân xong, mở cửa ra ngoài đã thấy dì Năm đứng ngay cửa, trên tay là bộ đồ nữ mới tinh.

- Chào cô! Đồ của cô đây!

An nhìn dì Năm, thờ dài, cầm bộ đồ quay vô trong thay. Thật sự cô không quen cảnh cả chậu chim lồng, thấy ngột ngạt và áp bức quá. Nếu anh hai về không thấy mình thì sao đây. Nghĩ nghĩ tự nhiên An nhớ ra gì đó. "Vũ nói được ba nhận nuôi từ nhỏ, vì ba không có con. Ủa, vậy còn anh hai thì sao? Kì vậy ta? Không được, phải gặp anh hai hỏi cho rõ mới được". An đi ra ngoài, Vũ đã ngồi sẵn bên bàn ăn, nhàn nhã nhắm nháp cà phê. An ngồi xuống ghế, thấy hai phần bún bò, phần của anh ta còn y nguyên. Hẳn không ăn, ngồi đó nhâm nhi cà phê, An bực mình nhìn Vũ:

- Anh không ăn sáng mà uống cà phê, muốn đau bao tử há? Thấy mình giàu có, mạnh mẽ quá rồi phung phí sức khỏe cho con bệnh phải không? Người gì già rồi mà còn....

Ai kia đang uống cà phê xém sặc, liếc mắt nhìn An. Cô nàng đang mải mê lột rau, giá, cho vô tô, miệng lải nhải có thèm nhìn gương mặt lạnh lùng kia đâu, nên không biết mình đang bị liếc. Xong xuôi, An tự nhiên đôi tô bún đã được bỏ rau của mình với tô của Vũ, tiếp tục nhặt rau bỏ vô. Vũ nhìn người kia chắc uống sảng dầu nhiều quá, gương mặt phụng phịu, làn da trắng dưới nắng sáng ửng hồng, môi chúm chím lúc mở đúng đúng, thiệt muốn cắn cho phát. Miệng lải nhải như hôn dỗi mà không thèm ngó tới anh. Vũ e hèm:

- Em thích ăn ớt?

- Em không ăn cay.

- Anh thấy tô của em nhiều ớt lắm đó.

Lúc này An mới nhìn lại, cả hai tô đều có một đồng ớt, ớt bằm, ớt cắt, ớt Sa tế, ớt khô, trong đĩa rau có gì đều nằm trong tô. An nhăn mặt, cười hề hề...

- À, ăn ớt giải cảm

- Chứ không phải ý mình còn trẻ rồi phung phí sức khỏe cho con bệnh à? Em phải nghĩ tới con mình chứ, bé sẽ bị nóng.

- Hớ....

Trong phòng, đám cận vệ nhìn nhau, rất muốn cười vì thủ lĩnh của họ đang đôi co với cô vợ trẻ con....chưa ai dám to tiếng với Vũ, lại còn chê anh già, thế mà cô bé này dám. Thủ lĩnh lại không giận chứng tỏ vị trí cô ấy trong lòng thủ lĩnh không chỉ là người đề thuê.

An biết không thể đôi co với tên này, nên nhịn là xong, cô cùi xuống, hớt ớt ra. Chột Vũ nắm tay An, dắt đứng lên đi ra sân, nhét cô vô chiếc BMW chạy đi.

- Đây, mình chưa ăn sáng mà.

- Em trộn như cá heo, ai ăn được?

- Bún đó ở nhà anh, cái gì cá heo chứ.

Vũ không thèm nói nữa, chăm chú lái xe, họ đi vào nhà hàng Món Huế ăn sáng. An lăm bằm "ở nhà có không ăn, vô đây ăn. Đúng là nhà giàu rùng mỡ". Vũ nghe An lăm bằm, mặt anh cau lại, nhưng vẫn không nói, nắm tay An dắt vô nhà hàng. Sau khi đã yên vị, anh mới nhân nhạ mở miệng:

- Thiên An! Miệng em xinh, chỉ nên nói lời hay đẹp, đừng làm bẩn miệng mình, hiểu không? Em bực gì cứ nói, đừng giận cá chém thớt. Anh dung túng em vì con chúng ta, không có nghĩa là em đúng.

- Em...em xin lỗi, em biết rồi.

- Ngoan! Ăn đi.

Vũ đưa đôi đũa và muỗng đã được anh lau sạch sẽ cho An. Cô cúi đầu cảm cảm thấy ái ngại. Anh ta là dân xã hội đen, nhưng là dân có học, mỗi lời nói ra không hề chột búa, nhưng vẫn khiến người khác rết run. Mà công nhận, cô cũng hơi quá đáng, có lẽ được anh dung túng quá nên cái miệng "hư". Minh, thua cả tên giang hồ sao. An ăn, thỉnh thoảng lên nhìn Vũ, trong tim có cảm giác ấm áp. Anh ấy không phải anh hai mình, có lẽ vậy mà hay...

Ăn xong, An muốn tới trường, suy nghĩ một hồi quyết định dùng thể mạnh của con gái là mè nheo.

- Anh Vũ!

- Uhm

- Em muốn đi học, nhân lúc bụng chưa lớn, anh cho em đi học đi. Em hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh.

Vũ mỉm cười vì thái độ giả tạo của cô, một tay cầm vô lăng, một tay gác lên cửa xe rờ rờ trán như đang suy nghĩ, thực ra đang muốn nhịn cười thôi. Tới đèn đỏ, anh quay qua nhìn An.

- Ví dụ làm người vợ ngoan thử.

- Há???? Là làm sao???

- Hôn anh....trước khi đi vô học.

- Há....à,...em...em đâu phải vợ anh.

- Em là mẹ của con anh. Mẹ hôn ba trước khi đi học. Em còn có 5 giây

Vũ nhìn lên đèn giao thông đang nhảy số lùi, miệng nhếch lên độ cong nhẹ. An cũng nhìn lên, không được, phải tận dụng cơ hội. Hắn đổi ý là xong. Hôn thôi mà, hắn nói đúng, coi như mẹ em bé hôn ba em bé đi. An nhắm mắt, chu mỏ quay qua tính hôn lên má Vũ. Mặt Vũ đậm ý cười gian xảo, nhanh chóng xoay mặt lại, nụ hôn in hằn lên môi. An mở mắt to chữ A, tính lùi người lại thì ai kia đã nhanh chóng vịn vào gáy cô, trao nụ hôn sâu. Môi anh mềm mại, mon trớn, ngậm cánh môi anh đào của cô, ngậm mút nhẹ nhàng. Ở khoảng cách gần, lại không nhắm mắt, An có thể nhìn rõ ngũ quan của anh, hết sức đẹp trai, nụ hôn quá dịu dàng, từ từ An cũng chìm đắm.

Tiếng còi xe phía sau "tín tín" làm An giật mình, Vũ buông cô ra, lười anh đánh vòng lên miệng, nhìn cô, rồi lái xe đi. Nhưng xe không chạy tới trường như An nghĩ, mà chạy tới bãi đất trống gần đó. Vũ thắng xe, An chưa kịp định thần hỏi thì anh đã chồm qua, một tay gạt cản cho ghế ngã ra sau, tiếp tục nụ hôn khi này, Mùi hương bạc hà xông thẳng vô buồng phổi, thân thể người đàn ông dán chặt. Lần đầu tiên gần gũi ở tư thế quá ư ám dục, lúc trời sáng, trong xe...một tiếng nổ ầm trong đầu An, An cố sức đẩy Vũ ra.

- Anh Vũ! Đây là trong xe đó.

- Hay em muốn về nhà.

- Em không muốn về nhà, em muốn đi học. Anh đã hứa rồi.

Vũ vẫn tư thế nằm, một tay chống lên ghế, một tay đang vuốt ve gương mặt đỏ bừng của An, nhếch môi cười, xong về lại phía tay lái.

- Lần sau, chỉ cho phép hôn tạm biệt trong phòng, trước khi ra khỏi nhà.

An chỉ dám hứ trong miệng, nhịn, phải nhịn để được đi học. Hóa ra, hắn cũng dễ dụ và nghe lời. Được, vậy thì cô sẽ dụ tiếp để về nhà với anh hai.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lỗi tại bạn thân

Vũ chờ An tới trường, cô chỉ dám kêu anh đậu từ xa, rồi đi bộ tới, sợ bạn chọc. Vừa tới cổng trường, Khánh Đình đã huyt An.

- Bà già! Trốn học mấy bữa nay đi đâu há?

- Xuyt! Bà nhỏ tiếng thôi, làm gì là bài hải vậy.

- Hahaha! Làm gì mờ ám đúng không?

An kéo Khánh Đình ra một góc, ngồi xuống băng ghế đá thờ dài.

- Bà Đình! Nếu anh Khang nói thương tui, bà có buồn, có giận tui hông?

- Hahahaha! Bà giỡn vui quá ha. Anh hai thương em gái sao tui buồn?

- Tui nói thiệt, anh Khang nói yêu tui, tui với anh không phải là anh em ruột.

Khánh Đình xem sắc mẩy hột trần châu trong trà sữa, mắt chữ A, miệng chữ O nhìn An.

- Bà nói thiệt hả? Còn ông Thiên Vũ, ông giống anh hai bà đó, ông chịu tha bà dễ vậy á?

An chỉ biết thờ dài, ảo não, hai tay cứ vãn về, vò với nhau:

- Tui cũng không biết nói sao nữa, hần chắc chắn không tha cho tui. Mà tui chưa gặp anh Khang đề hỏi một số chuyện nữa.

- Bà An! Vụ bữa trước bà mua que thử chưa? Hình như cũng hơn tháng rồi á.

- Tui! Tui...tui bị dính thiệt rồi...

- Hà.....dính.....là có bầu hả?????

- Nhỏ tiếng thôi, muốn cả trường biết hả?

- Bà tính sao? Anh Khang đã ngó lời, bà nên nói thật coi ảnh giải quyết sao. Còn tình cảm của bà, có thương anh Khang không?

An không trả lời mà cúi mặt gật đầu. Khánh Đình nhìn bạn, ngoài mặt vẫn an ủi, nhưng trong lòng thâm đồ kị, ghen ghét. Vì sao có hai người đàn ông ưu tú lại nhào hết vô nó, nó có gì hơn cô chứ. Cô đường đường cũng là con của cục trưởng, thế mà lần đầu yêu đã bị đơn phương. Còn nó, ngoài mặt kêu làm mai cho mình, thật ra âm thầm câu dẫn Khang, đã có Khang, được luôn cả Thiên Vũ, ông trùm siêu khủng trong giới hắc đạo. Khánh Đình nín thở, đánh mắt nhìn cô gái đang cúi đầu, sau lại giả là:

- Thiên An, nếu bà chọn Khang, bà phải phá thai, vá lại màng trinh. Vì không thằng con trai nào muốn đồ vô. Còn nếu bà chọn Vũ, vì đứa con, bà phải dứt khoát với Khang đi.

- Tui, tui rồi lắm, tui còn có chuyện muốn hỏi anh hai, mà anh đang đi công tác, nên chưa gặp được.

- Tưởng gì! Tối công ty anh hỏi thăm là biết anh ở đâu thôi.

Khánh Đình kéo An ra khỏi cổng trường, ngoắc taxi chạy thẳng tới công ty dược Phamar. An quay qua nhìn bạn.

- Làm gì gấp vậy bà? Chờ anh về có sao đâu? Bà nôn nóng hơn tui nữa.

- Không cho anh biết sớm, tui không cam tâm.

- Không cam tâm???? Khánh Đình à, không ai vỗ tay bằng một bàn tay cả.

- Chối, tui lộn. Tui lo bụng bà lộ thôi, nói sớm để anh giải quyết, mình thân vậy, anh không yêu tui thôi, có người khác, chứ mắc mớ gì. À, lần trước, tui cho bà sim 4G, bà cho tui mượn lại chút được không, tui có chuyện cần.

An không suy nghĩ, liền đưa điện thoại cho Đình. Mặt Khánh Đình thoáng đánh lại, nhếch mép nở nụ cười giả hoạt. Cô chỉ cần thông tin của Vũ, chứ cô cần sim 4G làm gì. Khánh Đình trả điện thoại cho An.

- Thôi! Để lát tui ghé TGDĐ mua, chứ tháo sim mà không có que chốt sim mắc công quá.

- Mà tui không mang nhiều tiền, sợ không đủ trả taxi.

- Còn tui chỉ? Lo xa quá!

Họ tới công ty Phamar, hỏi ra mới biết Khang tuy là trưởng phòng, nhưng thường xuyên nghỉ làm không phép, nên đã bị đuổi việc từ cả tháng trước.

Cả hai thất thểu ra về, quay lại trường học. Khánh Đình hậm hực, "nhân lúc nó chịu nói thì anh không có mặt, lỡ mai mốt anh về nó chối thì sao." Ngồi trên taxi, An thì thất thểu không biết anh hai ở đâu, rõ ràng ba mẹ bảo đi công tác, hóa ra bị đuổi việc. Còn Khánh Đình, liếc nhìn An, nhếch mép "Thiên An, thứ cướp bỏ bạn, mày không xứng với cả 2 người đó, mày phải trả giá vì dám cướp đi người yêu của tao."

Họ tới trường, thấy bảng tin có sinh viên bu rất đông, chen người vô xem thì ra đài truyền hình tuyển diễn viên casting phim. Đình nở nụ cười vui vẻ.

- Tui với và thử không? Biết đâu mình trở nên nổi tiếng.

- Thôi! Tui không ham đâu.

Đình kéo An ra ngoài, nói nhỏ:

- Bà không tranh thủ kiếm ít tiền, phòng khi sanh em bé, không lẽ trông chờ ba nó trợ cấp, hay muốn báo cha báo mẹ? Há?

An nhìn Khánh Đình, lời bạn nói làm lòng cô chua xót, nhưng cô ấy nói đúng. Mình phải tự lực cánh sinh, không thể sống bám ba mẹ, anh hai mãi được. Mắt An rơm rớm nghĩ tới đứa con trong bụng, mẹ sẽ lo cho con đang hoảng, chắc chắn thế.

- Ủ! Bà nói đúng, vậy tui với bà đi thử.

- Phải vậy chứ, giờ học xong, tối 7g gặp nhau ở sảnh chính, mình đi bộ qua đài truyền hình luôn.

- Ngày mai đi, tui...hôm nay tui bận rồi.

- Bận gì? Anh hai đâu có ở nhà. Đầu phải nấu cơm.

- À, bài tập. Tui nghỉ học mấy ngày. Bài nhiều lắm.

- Ồ há! Quên là bà nghỉ học. Vậy mai cũng được. 7 giờ tối nha.

- Ok!

An vô lớp học, người cứ thần thờ và buồn ngủ. Kết quả của chuỗi ngày bầu và bí môn học. An ngủ trong lớp ngon lành. Giáo viên bộ môn phải đánh thức mấy lần, cuối cùng họ đành để cô ngủ trong lớp, vì trông An rất xanh xao mặt mũi.

Khánh Đình không vô học, cô đi mua sim bùng 4G gắn vô điện thoại, tạo ngay nick zalo "người nói điều thật", nhắn tin cho Thiên Vũ.

- Chào anh! Tôi biết Thiên An đang là người yêu của anh, vậy anh có biết gì về cô ấy không? Cô ấy vô trường, khoe khoang khắp nơi đang làm người yêu của Thiên Vũ, còn hào phóng cho số điện thoại bất cứ cô gái nào không tin, cứ điện thoại hỏi trực tiếp anh, nên tôi mới có số của anh. Anh có muốn biết cô gái đó là hạng người thế nào hay không?

Thiên Vũ đang ở nhà, nhận được tin nhắn zalo. Số điện thoại riêng của anh rất ít người biết, đa số quan trọng, nên Vũ mở lên xem. Anh cau mày, sau một hồi suy nghĩ, quyết định nhắn lại:

- Aí????

Khánh Đình nhếch môi cười, con tôm hùm mắc câu khá dễ, để xem mày có hạnh phúc không Thiên An?

- Tôi là người nói điều thật, người anh yêu không thánh thiện như bề ngoài anh thấy. Cô ta chơi bời từ nhỏ, bệnh hoạn đến nỗi yêu anh hai của mình. Cô ta bỏ thuốc kích dục để xảy ra quan hệ loạn luân với anh hai cô ta. Lại còn huênh hoang nói anh đang theo đuổi cô ấy. Tất cả của anh sau này đều là của Thiên An, nên cô ta muốn gì cũng được.

Vũ đọc những dòng tin nhắn, mặt hết xanh lại trắng, anh giận, rất giận. Không hiểu người này từ đâu chui lên dám chọc tới Thiên Vũ anh. Thiên An à Thiên An, em làm gì để họ biết bí mật của em, giờ phản cắn lại em. Được, người nói điều thật. Tôi sẽ cho em biết thế nào là điều thật. Thâm kếp nhỏ nhen này, chỉ có phụ nữ với nhau. Tôi sẽ bắt đầu từ cô bạn thân nhất của em. Vì chỉ có thân thiết, em mới moi ruột gan ra dối dãi, dối lại, họ lại dùng nó để tổn thương em. Yên tâm, ngoài tôi ra, không ai được tổn thương em, dù là nhỏ nhất. Anh nhắn lại:

- Em hiểu rõ An nhì. Tôi muốn biết An đã nói gì về tôi?

- Được! Hôm sau tôi sẽ cho biết.

Khánh Đình out khỏi zalo, à cười đắc thắng. Tiếp tục dùng sim mới nhắn tin cho Khang.

- Chào anh! Tôi muốn báo anh một tin. Em gái anh đàn đúm, giật chồng người khác, giờ đang mang thai. Anh lo mà dạy dỗ lại em gái mình. Cô ta đã cho tôi số điện thoại của anh, thách thức tôi nói anh. Nếu anh không dạy được nó sống tử tế, thì đời sẽ dạy nó thôi. Anh không tin, cứ đưa nó đi khám là biết nó có bầu hay không? Nhìn cũng xinh, nhà cũng khá mà sao rề thối thế kia. Cho thiên hạ "chơi" không, còn thách thức dư luận, khối thằng vừa được chơi, vừa được chửi thật đẹp mặt.

Bên này, điện thoại của Khang đang ở chỗ Vũ, nên tin nhắn tới anh cũng nhận luôn. Mặt Vũ đanh lại, tay nắm thành quyền, anh lập tức gọi Dạ Long:

- Cậu lập tức điều tra cho tôi địa chỉ Ip này ở đâu?

- Vâng! Thưa anh!

Dạ Long cầm điện thoại của Khang, khó hiểu, nhưng khi xem dòng tin nhắn, anh không nói nhiều, lập tức sai những hacker gọi tra ngay địa chỉ IP. Chỉ 15 phút sau, IP được đưa tới cho Vũ.

- Đây là IP mạng 4G, không phải wifi nên không có địa chỉ cố định. Nhưng nếu lần sau, truy cập ngay lúc nó gửi tin, có thể dựa vào sóng di động để định vị nó đang ở đâu.

- Được! Để tôi xem nó là mèo hay hổ.

Vũ sai bác ra ngoài, lái xe đi đón Thiên An. Sau khi ngủ đã đời trong lớp, An ngáp ngắn ngáp dài đi xuống sảnh chung, lấy điện thoại bắt Grapbike. Chợt có tin nhắn tới:

- Em ra cổng đi.

An ngó ngó ra cửa thì thấy chiếc BMW đang đậu, cô chỉ biết thờ dài, đi ra, mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, không thèm đeo dây an toàn. Thấy An ngồi khá mệt mỏi, Vũ chồm qua đeo dây cho An, cô giật mình, thủ thế tay trước ngực. Vũ đang bực mình vì những tin nhắn kia, nhìn thấy An như vậy cũng phì cười, tiếp tục kéo dây gắn vô khớp, rồi ngồi lại phía ghế tài xế, lái xe đi.

- Tôi là còp sao em đề phòng ghế thế?

- Tại em hết hồn thôi.

- Ủ!!!!!... Em nên đề phòng người khác, người càng thân càng nguy hiểm.

- Anh nói gì lạ vậy. Đã thân thì không nên đề phòng mới đúng.

- Em thân, nhưng họ có thân lại không? Trong cuộc sống này, ganh ghét đố kỵ sẽ làm thay đổi mọi mối quan hệ, và làm biến chất một con người. Mà em đang là trung tâm mọi sự đố kỵ.

- Sao lại là em, em làm gì đâu?

- Em là phụ nữ của Thiên Vũ.

- Xời, có ai biết đâu.

- Em chắc không?

- Chắc!

- Hôm nay tôi nhận được tin nhắn tố cáo em. Rằng em vô trường khoe khoang tôi yêu em, cho số điện thoại của tôi khắp nơi, thách mọi người hỏi tôi, có không? Hừm?

- Há???

Vừa lúc Vũ thắng xe, dừng đèn đỏ, An mắt dờ, nhào tới trước. Cũng may cô có thắt dây an toàn. An xoay qua nhìn Vũ, mặt anh bình thản, chăm chú nhìn đường, không thèm nhìn cô. Trước mọi đợt sóng thần, biển rất lặng. Vũ có lẽ đang như thế, bất giác An rùng mình, cố nhớ xem mình có lỡ cho số điện thoại của Vũ cho ai không. Cô nhăn trán suy nghĩ, nghĩ mãi chẳng ra. Vũ cầm điện thoại đưa cho An.

- Em mở zalo lên xem, coi số đó có quen không?

An cầm điện thoại, mở màn hình bằng mắt mũi. Cô không dám hỏi, chỉ dám liếc nhẹ Vũ, anh cũng hiểu ý, đọc ra dãy số, là sinh nhật cô. An ngạc nhiên, nhưng nghĩ chắc do trùng hợp, nên không quan tâm. Cái chủ yếu xem ai đã nhắn tin gì cho Vũ.

Sau khi xem tin nhắn, mặt An giận tím người, tay cô bấu chặt điện thoại. Cô chưa bao giờ để ai si nhục mình như vậy, số điện thoại lạ hoắc, lại biết số của Vũ, hiểu rõ chuyện của cô và anh chỉ có một người, nhưng người đó làm sao có số của Vũ? Hay anh ta dựng chuyện? Cũng không phải, anh ta đâu có rành chơi ném đá giấu tay, hey ya, thiệt đau đầu. An tựa vô kính cửa xe, xoa xoa mi tâm. Cô không dám khẳng định, nhưng 80% là Khánh Đình, Đình mượn điện thoại cô để lấy số của Vũ, và chỉ có Đình mới rành về An như thế, nhưng thân nhau mấy năm trời, không lẽ đúng như Vũ nói, lòng ganh tị làm biến chất con người.

Vũ thấy An giận xong, tự nhiên ỉu xiu im lặng, anh liền hỏi:

- Em biết ai không?

- Không, số điện thoại lạ quá.

- Ừ.

An biết nếu nói cho Vũ, Khánh Đình sẽ gặp chuyện. Cô không muốn mất đi người bạn này. Để cô hỏi cho ra lẽ thì vẫn hơn. Sao bao nhiêu chuyện cứ dồn dập, An thật sự quá mệt mỏi. Tự nhiên mang thai, phải dính tới tên trùm xã hội đen, anh hai thì mất tích, còn bạn thân thì...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhập vai

Qua hôm sau, An gặp Khánh Đình đi thi casting phim EM GÁI À! ANH YÊU EM.

Nội dung kể về đôi trai gái sống chung với nhau từ nhỏ, cả hai đều yêu nhau, nhưng giấu kín trong lòng, vì họ luôn nghĩ đối phương coi mình là anh/em gái. Cho đến khi cô gái phải đi lấy chồng để trốn tránh tình cảm, thì người anh trai đã tỏ tình. An và Đình phải diễn nội tâm của người em khi nghe tỏ tình. Tùy ứng biến của diễn viên.

Khánh Đình thi diễn người em vui mừng, ôm chăm lấy anh người yêu cười rạng rỡ, còn rú anh bỏ trốn. Nếu không cô cũng sẽ từ hôn để hai người đến được với nhau. Dù anh đã nói còn gia đình, ba mẹ nữa. Dẫm đạp lên đau khổ của người khác sẽ không tìm được hạnh phúc.

- Anh hai! Hạnh phúc là được sống với người mình yêu thương. Ba mẹ buồn một thời gian rồi cũng nguôi. Nếu ba mẹ thương chúng ta, họ sẽ chúc phúc cho mình anh à.

- Anh yêu em là thật, anh chỉ tiếc nói ra quá trễ để mất em. Nhưng anh không thể.... Ba mẹ đã cực khổ nuôi ta, mình không thể ích kỉ làm họ buồn, sống trong xấu hổ vào chuỗi ngày cuối đời. Vợ chồng có hạnh phúc không? Khi gia đình phải mang tiếng nhờ đến suốt đời.

- Vậy kêu ba mẹ từ em là xong. Em là con gái theo chồng là hết, lấy ai đối với ba mẹ cũng như nhau mà thôi. Quan trọng là em hạnh phúc.

Diễn viên nam chưa kịp thoại đối đáp, đạo diễn đã hô "cắt". Ông nhìn Khánh Đình gật đầu, khá hài lòng vì cô ấy diễn rất tự nhiên và thật. Tuy cách giải quyết có vẻ cứng và quyết đoán, nhưng có lý mà không có tình, đạo làm người chữ Hiếu đúng đầu, giải quyết như vậy thì....ông thở dài, trong xã hội rất nhiều cô gái cá tính, tự tin như vậy không phải không có.

Tới lượt An, cô diễn vừa hạnh phúc vì anh ấy cũng yêu mình, vừa đau khổ vì phải lấy người không yêu. Cô tưởng tượng tới cảnh Khang tỏ tình với mình, bất giác, An vừa cười, vừa khóc, cô lấy tay che miệng để không bật ra tiếng, nhưng trong mắt đã đọng đầy lệ. An nhào tới ôm anh diễn viên nam chính:

- Em cảm ơn vì tình cảm anh dành cho em, em cũng yêu anh...nhưng...hic....hic...tất cả đã quá muộn. Chúng ta không thể.....em xin lỗi....huhuhu.

Nói xong, An gục xuống, ôm mặt khóc rung rức. Anh nam chính cũng bất ngờ, anh cũng quì xuống, vịn vào bờ vai đang run lên của cô. Đột nhiên, anh cảm thấy cô thật bé nhỏ, đáng thương, nên ôm cô vào lòng, vỗ về, quên luôn mình đang diễn.

- Nín đi em, đừng khóc làm anh đau lòng. Hay mình bỏ trốn cùng nhau?

- Anh hai, không có em, anh có thể yêu người khác. Nhưng ba mẹ trên đời là duy nhất. Anh hai, em sẽ tìm niềm vui trong hạnh phúc của anh, dù người ấy không phải là em. Đừng quên em, hãy để em một góc trong tim, giống như cô em gái bé nhỏ trước đây anh đã từng. Em cũng sẽ cắt anh trong tim, để không phải có lỗi với người bên cạnh. Thỉnh thoảng, hãy cho phép em mở ra, nhớ về anh dù một chút thôi, để biết rằng, em đã được anh yêu thương, em sẽ cắt tình yêu ấy nơi đáy tim, cho tới ngày trái tim em ngừng đập. Huhuhu.

Nam chính thoáng rung động, gương mặt An trắng xanh, nhạt nhòa nước mắt, anh cũng chưa biết nói sao để tiếp lời thoại, chỉ biết dùng tay gạt nước mắt, rồi ôm siết chặt An trong vòng tay, hận mình bất lực vì không thể giữ được người mình yêu. Cả hội trường như nín thở xem diễn xuất quá thật, cách cư xử của An rất nhân văn, nên rất được lòng đạo diễn lẫn biên kịch. Họ đang muốn xem diễn viên nam chính sẽ làm gì thuyết phục cô theo mình, thì nam chính sau khi siết chặt An, anh lại đẩy An ra, khẽ khàng lau nước mắt, rồi đặt nhẹ lên môi cô nụ hôn đau khổ. An bất ngờ tròn mắt, nhưng vì đang diễn nên cũng không đẩy anh ta ra, chỉ đơ như cây còi.

- Anh sẽ cắt em trong tim, cho tới ngày nó ngừng đập. Nếu có kiếp sau, anh nguyện vẫn mang theo trái tim đã in đậm hình bóng ấy.

Cả hội trường đứng dậy vỗ tay bôm bốp tán thưởng. Lần đầu tiên trong lúc casting, diễn viên chính lại đi theo lối của người diễn thử, mà đó lại là cô gái. Hạo Nam cũng bùng tình, thoát khỏi vai diễn, cúi nhìn Thiên An.

- Anh xin lỗi, nín đi cô bé!

- "Dạ, không sao....hìhì". An nở nụ cười gượng.

Trong khi Khánh Đình không thể thuyết phục Hạo Nam, tại sao Thiên An chỉ nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu thì anh lại xuôi theo. Cô tức giận, tay nắm thành quyền. "Tình yêu mà yếu đuối, ủy mị thì hóa ra nhận thiệt thòi về mình à. Cả một lũ "bóng" mới hứa theo con gà tạo đó. Khánh Đình cũng già là, chúc mừng bạn.

- Chúc mừng bà! Thấy chưa, tui nói mà, cứ thử sức biết đầu ăn may. Lần này nhờ tui đó nha.

- Ủ!!! Nhờ bà. Thôi mình về, tui mệt quá.

- "Ủ. Bà đang có bầu mà." Khánh Đình cố tình nói lớn.

An cau mày "xuyt", nói nhỏ thôi. Đình rụt vai, cười hí hí. Xong họ cũng ra về. An thấy bạn vẫn vô tư, nên cũng không muốn nghĩ nhiều, "chắc do ai đó ghét rồi chơi xỏ thôi, làm sao là Khánh Đình được, bà đó lo cho mình vậy mà, sợ mình ăn bám, rù mình đi casting, ai ngờ may mắn. Đòi có được mấy người bạn thật lòng vậy chứ".

An bắt gặp về khu chung cư. Hôm nay, cô nói dối Vũ ở lại lớp ôn tập nên về trễ. Thử vai xong, thấy còn sớm nên cô ghé về nhà. Căn nhà vẫn trống không, và lạnh lẽo. An ngồi trên ghế sofa, thần thờ nhớ tới Khang. Cô lấy điện thoại gọi cho anh, cô muốn biết anh đã đi đâu? Sao không về nhà? Hay anh đã biết chuyện cô và Vũ nên tránh mặt. Điện thoại được kết nối, tự nhiên An hồi hộp lạ, Vũ nhìn hình trái tim trên màn hình cùng dãy số quen thuộc, môi anh mím chặt, bấm nghe nhưng không lên tiếng.

- Anh hai! Anh ở đâu? Sao không về nhà? Em làm chuyện gì khiến Anh giận phải không? Anh hai! Anh về đi, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh. Em mệt mỏi quá, em gục ngã rồi. Anh hai...huhuhu. Em cô đơn lắm, lẻ loi trong chính ngôi nhà của chúng ta. Mọi góc ngách in đầy hình bóng anh, nhưng anh lại không ở đây. Anh hai! Anh đi đâu, anh hai! Về đi anh, em đợi.

An nói huyền thuyên, khóc mỗi một, con buồn ngủ ập tới, thế là cô nằm trên sofa, ôm điện thoại trong ngực ngủ. Đầu dây bên kia, Khang bừng tỉnh theo tiếng kêu của An, anh nhìn màn hình điện thoại, lúc này mới alo! Alo, nhưng không ai trả lời. Lo sợ An gặp chuyện, nên tức tốc lao ra ngoài. Khang nhìn xung quanh phòng, có màn hình chia đều khung hình camera khắp nhà, đầu đầu cũng có vệ sĩ, nên Khang quyết định treo tường, xuống khoảng sân nhỏ chỗ phòng của An tầng dưới, men theo bờ rào qua bãi đất trống ra ngoài. Bật điện thoại đặt Grap, lúc đang người thấy có bóp tiền, mở ra xem thì đập ngay vào mắt Khang là ảnh của An đang đứng lẫn trong đám cỏ lau, dưới ánh nắng, thật đẹp mỏng manh. Khang cau mày, rút trong bóp ra tờ 500k trả tiền, rồi đi vô chung cư.

Mở cửa nhà, quan sát một hồi mới thấy An đang nằm co người ngủ trên ghế. Lúc này, gương mặt anh mới giãn ra, nhẹ nhàng đóng cửa, anh mở màn cho ánh đèn đường rọi vào nhà, vì sợ mờ đèn An sẽ thức. Do có đèn lập tự động ngay thêm cửa, nên Khang mới thấy An ngủ dù chưa mở đèn nhà. Anh lặng lẽ vô phòng An, thay grap nệm, sợ lâu ngày không ở bị bụi, lấy cây lau nhà lau phòng, mở đèn xông tinh dầu Lavender, xong xuôi lại rón rén đi ra, nhìn cô đang ngủ thật an tĩnh, mà mỉm cười.

Khang lấy điện thoại An đang ôm, để trên bàn, rồi nhẹ nhàng bồng cô và phòng ngủ. Được nằm trên chiếc giường quen thuộc, An mới nở nụ cười, quay qua ôm gối, vùi đầu ngủ tiếp. Khang ngồi bên giường, nhìn An trụi mền," cô bé ham ngủ quá, nhưng ngủ được là tốt. Chúc em ngủ ngon, vợ của anh!". Anh đặt nụ hôn yêu thương lên trán của An, rồi đi ra ngoài, đóng cửa.

Lúc này, Khang đi lại mở tủ lạnh, lấy ra 2 lọ dung dịch trong suốt, trộn lại với nhau, uống sạch, giống như Vũ đã uống lúc bị kích động. Xong nhìn đồng hồ, đếm từng giây. 60s trôi qua, cơn đau đầu đã giảm, và Khang cảm thấy dễ chịu hơn. Anh khẽ mỉm cười "muốn nhốt tôi vĩnh viễn, rất tiếc, anh không phải tiến sĩ hóa".

Sau khi uống hóa chất xong, Khang vô phòng thay ngay bộ đồ đen thui anh đang mặc, ném vào góc phòng, rồi mới nhàn nhả mở điện thoại lên xem. Tin nhắn của Khánh Đình vẫn còn, đọc tin nhắn, mặt Khang chuyển xanh, trắng. Anh ngửa cổ, nhắm mắt cố lấy bình tĩnh. Khang lại đi qua phòng An, đứng nhìn cô đang ngủ từ trên cao, hai tay đút túi quần.

- Em có thai, hèn chi ham ngủ như thế. Cô vợ ngốc! Em không biết lựa bạn quen, để bạn chơi xỏ vậy à. Em yên tâm, sẽ chẳng ai lung lay được tình cảm của anh dành cho em. Ai làm tổn thương em, anh sẽ không tha thứ, dù đó là người bạn thân duy nhất của em, vợ yêu!

Sáng sớm, An thức giấc, đang mơ màng tính ngủ tiếp thì hoảng hốt. "Hà, đây là phòng mình, chết, hôm qua ngủ quên, có khi nào tên đó nổi điên không. Không được, phải đi, đi gấp".

An làm vệ sinh cá nhân, mở cửa ra phòng ngoài, đã ngủ thấy mùi thơm của cháo thịt bò thơm phức, nhìn qua bếp là thân ảnh quen thuộc. Khang mặc áo thun tay dài màu kem, quần ka ki màu trắng đang khuấy nồi cháo. An lại mừng rỡ, chạy lại ôm chầm phía sau anh, thút thít.

- Anh hai! Anh về rồi.

- Uhm, em sao vậy, sáng sớm đã mê neho anh.

- Không! Em mừng quá. Anh đi đâu lâu vậy? Em tưởng anh giận bỏ mặc em rồi.

Khang tắt bếp, xoay người, nắm vai An, đẩy cô đi tới bàn ăn, ấn An ngồi xuống ghế.

- Anh sẽ bỏ em khi anh không còn nữa.

- Anh nói gì ghê vậy? Em không thích đâu.

Khang đập trứng vô nồi, rưới cháo lên, cho trứng chín, rồi múc vô tô đưa tới cho An, một tay anh vịn lên lưng ghế, một tay chống lên bàn, nhốt An ở giữa. Mùi gỗ mộc thoang thoang làm tim An đập thập thịch, gò má ửng hồng, cô thẹn thùng cúi mặt.

- Em ăn cháo đi, ngoan anh thương! Em không thích, thì đừng bao giờ nghĩ anh sẽ bỏ em, hiểu không?

Khang xoa xoa đầu An, lời nói từ tốn nhẹ nhàng như dỗ dành đứa trẻ, An bắt gặp mỉm cười, ngẩng mặt lên, mũi vô tình lướt qua cánh môi của Khang, gò má cô bắt gặp đỏ hơn, còn đôi môi mỏng của ai kia khẽ nhếch lên. Để tránh xấu hổ, Khang xoay người, múc cho mình tô cháo, ngồi đối diện An, và ăn.

- Em ăn đi, lát anh đưa em đến trường.

- Dạ! À mà anh hai nè! Sao anh không đi làm?

Khang thoáng cau mặt khi An vẫn gọi anh là anh hai. Nhưng rồi lại nghĩ có lẽ cô nhất thời chưa sửa được. Và cũng nhờ hai từ "anh hai", mà anh mới thoát ra được, thôi kệ đi. Để khi nào thuốc điều chế thành công, để cô ấy sửa sau cũng được. Khang vừa ăn cháo, vừa trả lời, cũng không ngược nhìn An:

- Anh nghỉ việc rồi. Hiện tại anh đang nghiên cứu công trình riêng anh, không đi làm nữa.

- Vậy hả? Ủ, vậy em để tiền ở nhà, trong tủ em í, anh có cần cứ vô đó lấy.

- Dù không đi làm, anh cũng có thể nuôi em. Ai lại ăn bám phụ nữ. Em lại lên anh đi làm thêm?

- Không có, tiền của anh lúc trước đưa cho em á, em không xài hết, nên để dành. Em không có đi làm, thiệt đó.

- Ủ! Ăn đi, bỏ đóng mỡ không ngon.

- Dạ!

Hôm nay anh hai lạ quá, cứ lăm li giống tên kia, làm hết hồn. Chắc do bị đuổi việc nên áp lực quá. Tội nghiệp anh hai. Cũng may là được đóng phim, lần này có thể phụ được anh rồi. An vừa múc cháo đưa vào miệng, con buồn nôn ập tới, cô cố nuốt nhưng nuốt không nổi, phải chạy ào vô toilet nôn khan một trận, nôn đến xây xẩm. Khang đi theo phía sau, vỗ vỗ vuốt vuốt lưng cho cô.

- Ăn không được vậy anh nấu món khác nhé. Em muốn ăn gì?

- Em không sao, chắc bị bao tử hành thôi. Em ới chút là khỏe à. Hìhì

Khang cốc yêu An, rồi quay ra ngoài. Trong đây, An rửa mặt, rửa miệng rồi cũng đi ra. Khang không có bên ngoài, trên bàn là ly trà gừng pha mật ong, bên cạnh là ly sữa, dần trên tờ giấy.

- Em uống trà gừng cho thông cổ, rồi uống sữa. Lát anh chờ em đi học.

An mỉm cười, mân mê tờ giấy, cầm ly trà nhấp nháp, mùi gừng lan tỏa, vị ngọt dịu của mật ong, hòa cùng vị cay của gừng, đúng là đỡ mệt hẳn. Sau khi nhấp xong trà, cô uống sữa, tuy cũng có lợm lợm, nhưng do cũng còn mùi gừng, nên dần xuống được. An cố bật mũi, tu hết ly sữa rồi thở dốc, uống thêm chút trà gừng còn lại mới đỡ hơn. Xong xuôi, cô vui vẻ xuống lầu đi học. Chợt nhớ "chết, mình phải gọi tên kia, đúng là của nợ hắc ám".

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lão đại

An đi vô thang máy, điện thoại cho Vũ, nhưng không ai nghe máy. "Quái lạ, sao hán không nghe máy, là tại anh không nghe máy, chứ không phải em không nói nhé". An hí hửng cất điện thoại rồi đi ra sân chung cư.

Khang từ tầng hầm cũng vừa chạy xe lên, cô nở nụ cười tươi rói, rồi leo lên xe cho anh chờ tới trường. Dù ở bên anh hai vui thật, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an về Vũ.

Tới trường, Khánh Đình vẫn như mọi khi hồ hởi bá vai An:

- Hìhì, vui nhé, sắp làm diễn viên rồi nhé.

- Chỉ là tạm thời thôi, nghề này bạc lắm, tui không ham

- Ủa. Bạc cũng được, miễn có tiền. Mà bà với ông kia sao rồi? Có tính lâu dài không? Còn anh Khang nữa?

- Tui chưa biết, đang chán nản đây!

- À, mà anh Thiên Vũ ấy có tốt như anh Khang không? Tổng giám đốc vậy chắc giàu lắm ha. Mà mấy anh đại gia thường xem trọng sex lắm í, không biết anh í có không? Hí hí....

An cảm thấy bức bối, vì bạn thân không hỏi thăm mình, cứ điều tra về "bạn trai" của bạn. Ngay cả chuyện tế nhị cũng hỏi. An bắt đầu nghi ngờ về mục đích của Khánh Đình. Ngoài lúc gặp nhau ở sân trường, Khánh Đình thường xuyên nhắn tin hỏi thăm, nhưng toàn hỏi về Vũ. Cô chưa kịp trả lời liền bị trách móc, làm An mỗi ngày càng bức bối hơn.

Tuy An ở chung cư, nhưng mỗi ngày đều điện thoại cho Vũ, tất cả cuộc gọi đều không ai nghe máy, làm cô cứ thấp thỏm bất an. Còn Khang không biết làm gì về rất trẻ. Ngoài việc sáng chờ cô đi học, hiếm khi hai anh em nói chuyện với nhau, nên cô vẫn chưa thể nói chuyện về Vũ.

Khánh Đình thấy nhắn tin mà bạn mình vẫn hạnh phúc, cô ta tức giận khủng bố tin nhắn cho Khang và Vũ nhiều hơn. Khang rất bức, nên quyết định sẽ nói chuyện với An.

- Thiên An! Anh nghĩ em nên nói bạn em đừng khủng điên nữa. Người điên họ muốn tình, sao bạn em lại muốn điên?

- Anh nói vậy là sao? Bạn em?

Khang đưa điện thoại cho An xem, cô cả kinh, không ngờ Khánh Đình còn dám nhắn tin cả cho Khang.

- Anh tin không? Sao anh biết bạn em?

- Nếu anh tin lời một người điên. Vậy chứng tỏ anh không được bình thường. Ngoài bạn em ra, sẽ không ai có thể biết số của anh. Nói em cho càng không thể.... vì em không điên.

Khang vừa nói vừa nhìn An, ánh mắt thâm sâu khó lường, phảng phất nét lạnh nhạt của Thiên Vũ, bất giác An rùng mình.

- Vậy bạn em là ai mới được?

- Khánh Đình.

- Anh khẳng định?

- Uh.

- Em sẽ chứng minh không phải cô ấy.

An mua một sim điện thoại, gán giống số của Khang, nhắn tin lại cho Khánh Đình, để xem bạn thân này tung chiêu gì? Khánh Đình trông Khang thật, mề neho kẻ xấu An đủ thứ, cuối cùng là tỏ tình thẳng.

- Anh đâu biết trong lúc anh vui về với cô ấy, thì trong bóng tối có người âm thầm đau khổ.

- Bạn ở trong bóng tối, đấm sau lưng tôi thì hay ho gì? Có giỏi ra mặt đi. Người chuyên nói xấu người khác thì vị trí của họ mãi ở sau lưng. Dù bạn có ra mặt chỉ vào tôi, thì 4 ngón tay còn lại cũng hướng về bạn đấy.

- Không phải Khang. Bạn lấy số giống già anh ấy chat với tôi? Sao sợ anh ấy biết bí mật kinh tởm của bạn à?

- Tôi chẳng có gì phải sợ, anh ấy yêu tôi là thật. Bạn nên nhớ, bạn ném phân vào người khác, tay bạn sẽ bị bẩn trước. Đây là tin nhắn cuối cùng, tôi không muốn đôi co nhiều, nếu còn chút tự trọng nên thôi trò trẻ con đi. Còn không, hậu quả bạn gánh không nổi đâu.

An bực mình rút sim điện thoại, ngồi phịch ra ghế. Khánh Đình tức tối, nhấn tin vào số cũ của Khang.

- Em gái anh già mọ anh, vừa nhắn cho tôi, nó bảo anh yêu nó, anh rất nghe lời nó, hóa ra hai người loạn luân à? Đàn ông lại để đứa con gái xò mũi ư, cũng nhục mặt quá.

Khang nhìn điện thoại, mặt âm trầm, cô gái này vượt quá giới hạn rồi, lấy tư cách gì dám nhắn tin kiểu ngang hàng thế kia. Khang nhếch mép, liếc nhìn về phía An, anh lắc đầu, cất điện thoại, rồi từ tốn đi về phía cô.

- Anh cảm em không được liên lạc với hạng người ấy nữa, nếu em cứ dùng tình bạn để bao biện cho người bạn đều, em đang cổ vũ cho sự đổ kị lên ngôi. Em mất đi người làm em tổn thương, cô ta mất đi người bạn chân thành. Anh có thêm lý do để yêu và bảo vệ em.

- Em không nói là Khánh Đình mà, không phải cô ấy đâu.

An ù rù, cô đang nhớ về khoảng thời gian còn đi học, hai người thân đến nỗi ai cũng nghĩ là bị les, nhưng Khánh Đình có người yêu trước, dù cô nói để ý Khang. Đình từng nói, còn trẻ cứ việc lựa chọn, nhưng nếu Khang chấp nhận, cô sẽ không làm anh của bạn mình đau khổ. Sao tự nhiên lại thay đổi nhanh vậy, nhưng quả thật, An cũng không biết bệnh bạn thế nào?

Khang thấy An như vậy, cũng cảm thấy xót cho cô, ôm An vào lòng vỗ về, cũng không nói gì thêm. Mới được một lúc, thấy cô càng ngày càng lỏng, nhìn lại ai kia đã ngủ ngon lành, anh chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, rồi bỏ An vô phòng ngủ. Xong ra nhấn tin trả lời Đình:

- Em không đủ tư cách nói chuyện với tôi, hãy tận hưởng tháng ngày tình tảo ít ỏi còn lại đi.

Xong, anh cũng bỏ sim. Do đã nghĩ làm, không có bạn bè nên đôi sim cũng chẳng sao. Sau khi bẻ đôi sim, mặt Khang âm trầm, ánh mắt tối đen, lạnh hơn bao giờ hết "Thiên Vũ, tôi đành phải mượn thể lực chứ". Khang vô phòng, lấy bộ đồ đen hôm trước, mặc vô rồi ra tủ lạnh, lấy ra lọ dung dịch màu đỏ như máu, nhếch mép cười. Anh đặt Grap chờ lại căn nhà đã trốn đi.

Tối căn biệt thự ven sông Sài Gòn, men theo lối cũ trèo vô phòng, Khang lục tìm điện thoại của Thiên Vũ, chọt đèn phòng bật sáng "ai?". Khang chỉ còn cách đứng yên. Sau khi thấy Khang, Dạ Long thờ dãi, đi đến trước mặt Khang, đưa điện thoại của Vũ.

- Anh tìm cái này?

Khang nhìn thấy điện thoại, đưa tay tính chụp, nhưng rất nhanh Dạ Long cất điện thoại lại, xoay người nên Khang bị hụt. Hai người vờn nhau một hồi, cuối cùng, cả hai khóa tay nhau, nhìn trực diện đối phương.

- Anh không phải Thiên Vũ, lấy điện thoại cậu ấy làm gì?

Sao anh biết tôi không phải?

- Ở bên cạnh Vũ 15 năm, không nhận ra Vũ, tôi không phải là Dạ Long.

Khang nhếch mép cười, thả tay Dạ Long ra, xoay người, hai tay đút túi quần, nhìn ra cửa sổ sát đất.

- Vì tôi cần xử lý một người.

- Ai?

- Bạn của Thiên An, Khánh Đình!

Dạ Long khá bất ngờ, cô gái này thật sự chán sống, đùng tới Vũ, giờ chọc tới Khang, thiệt không biết nói sao?

- Anh muốn xử bạn của An? Là bạn thân nhất của An?

- Phải, cô ta quá phiền.

- Anh mượn thể lực của Vũ, chỉ để xử bạn của em gái mình? Giết gà mà dùng tới dao mổ voi à?

- Đây là đất nước có pháp luật, tôi muốn nhanh gọn, không muốn An biết. Bà cô ta là cục trưởng Lâm, nếu tôi đích thân ra tay sẽ gặp rắc rối.

- Anh muốn xử lý sao?

Khang lấy trong túi ra lọ dung dịch, đưa cho Dạ Long.

- Đưa vào cơ thể cô ta, tiêm hay uống đều được. Tôi nghĩ Vũ cũng đang muốn xử lý cô gái này, chẳng qua, tôi không thể để anh ta ra mặt thôi.

- Sao anh biết Vũ muốn?

- Đôi khi, tôi cảm được sự bực bội của hắn khi đọc tin nhắn của Khánh Đình gửi cho tôi.

Không đợi Dạ Long đồng ý, Khang mở cửa ban công, tính trèo qua.

- Khoan! Lên vô rồi lên ra? Tính làm gì sao không làm đi?

Khang ngưng lại động tác, quay đầu nhìn Dạ Long, hắn cũng nhìn anh, nhếch mép cười. Họ cùng đi xuống lầu, thì ra ban hội đang họp mặt. Do Thiên Vũ mất tích, mấy tên giang hồ khu khác tới chiếm địa bàn, khu ma túy, mại dâm bị công an hốt, dù có Dạ Long ra mặt, nhưng đại ca mấy khu kia vẫn muốn gặp Vũ bàn đối sách, Vũ không ra mặt khiến họ nghĩ Vũ bỏ

của chạy lấy người, không lo cho địa bàn của mình. Thấy Khang cùng Dạ Long từ trên lầu đi xuống, mặt ai cũng hồ hởi.

Đàn em: Lão đại! Địa bàn có biến, sao bây giờ anh mới xuất hiện?

Dạ Long: ở đây chừng nào đến việc mày lên tiếng?

Đại ca ma túy: thế tao lên tiếng được không? Mày chỉ là con chó bám đuôi, cũng không đủ quyền nói chuyện ở đây. Lão đại tự nhiên mất tích trong lúc dầu sôi lửa bỏng, tao có quyền nghi ngờ nó mê chơi, hoặc là sợ quá bỏ của chạy lấy người. Nhìn nó yếu đuối thế kia, nếu không trụ nổi nói anh một tiếng, anh giải quyết cho. Hahahaha!

Tên đại ca khu ma túy lên tiếng, hần vừa nói, vừa đi vòng vòng nhìn đại ca ma túy nhóm khác khiêu khích. Hần xưa giờ không ưa Vũ, vì Vũ còn trẻ đã làm thủ lĩnh, nên luôn tìm cách chơi khăm hạ bệ anh. Bất chợt, cánh tay bị bẻ quặt ra sau, đầu bị ấn lên bàn tròn giữa nhà, lực tác động mạnh đến nỗi tầm kính trên mặt bàn có dấu rạn, máu trên mặt tên đại ca bắt đầu chảy ra. Đại ca mấy khu khác đứng lên nhìn màn này ngạc nhiên.

Hội đồng: Lão Đại!

Khang: xúc phạm đến Dạ Long, Thiên Vũ này sẽ không tha, dù có là ai đi nữa.

Vũ quét mắt nhìn một lượt đại ca các khu kia, đôi mắt nâu tỏa ra cái nhìn rét lạnh, rồi nhìn lại tên đại ca ma túy đang bị đè trên bàn, Khang nở nụ cười tà ác, nhanh chóng móc ra lọ dung dịch, mở nắp, rồi giương cổ bóp miệng tên đại ca đổ ào hết vào họng hần, ấn vào yết hầu, ép hần nuốt. Sau khi thấy hần đã nuốt, Khang thả hần ra, lùi ra sau, đứng khoanh tay nhìn tên kia ho sặc sụa, mấy tên đại ca khác trở mắt nhìn không biết lão đại muốn làm gì. Tên đại ca ma túy sau khi ho, xoay người nhìn Khang, ánh mắt đỏ ngầu, hần lên tia dữ tợn, hần chỉ tay, nhào tới Khang, rất nhanh và nhẹ nhàng, Khang lách người né qua một bên, vẫn với tư thế hai tay khoanh trước ngực, mặt cười chế giễu, miệng lầm bầm đếm 5, 4, 3, 2, 1...mỗi lần né là lùi một số đếm. Một vừa dứt, tên đại ca ma túy như hóa điên, không đuổi đánh Khang nữa mà hần nằm ra, lăn lộn, la hét, tự cào cấu mặt mình đến rướm máu. Chưa xong, hần thấy con dao gọt trái cây trên bàn, vội nhào tới, cầm dao rạch vào mặt mình, lột ra một mảng da thịt nhầy nhụa. Mấy người chứng kiến bị một phen thất kinh nhìn lão đại, chỉ thấy anh nhếch mép cười, thong thả ngồi lại trên ghế, bắt chéo chân chờ ngủ nói:

- Nếu ông xin lỗi Dạ Long, tôi sẽ đưa thuốc giải chất ma túy kia.

Cả Dạ Long và đại ca ma túy ngạc nhiên nhìn lão đại. Dạ Long thì nghĩ điên thôi mà, có cần quá lộ vậy không? Công nhận giống thật. Anh thật sự làm tôi cảm kích đấy, Quý Khang! Tên đại ca đang cảm thấy đau đớn, như có ngàn con sâu đang bò trong mặt lão, nghe thế không chần chừ, quì đi lại nắm lấy ống quần của Dạ Long, gập đầu "xin lỗi", hần cũng gần 50 rồi, ma túy nào chưa thử, nhưng thử thuốc vừa rồi vừa có ảo giác, vừa có cảm giác đau rất thật, lần đầu tiên trong đời, hần bán ma túy, nhưng phải sợ cái thử hần bán. Do tay tên đại ca dính đầy máu, nên Dạ Long lùi ra sau tránh bị bắn, hần cứ lết tới. Khang lên tiếng:

- Đủ rồi. Cho ông ta liều ma túy đã đi. Ông ta vẫn bị ảo giác, nhưng sẽ không còn cảm giác thực nữa. Nhốt hần lại nếu không muốn hần tự hại bản thân.

Mấy tên đàn em nghe vậy liền lấy ra gói bột cho đại ca hít, rồi xách nách lão lôi đi. Không khí xung quanh đông đặc đến âm độ, ai cũng toát mồ hôi hột. Dạ Long lên tiếng:

- Ai muốn gì nói nhanh đề lão đại nghỉ ngơi.

Đại ca mấy khu khác bắt đầu thất kinh, làm sao dám lên tiếng. Nhưng nghĩ tới việc làm ăn thất thoát quá nhiều, đành phải nói đề tìm giải pháp, nhưng nói với giọng rất nhỏ nhẹ.

Đại ca vũ trường: lão đại à, địa bàn mình đang bị thu hẹp bởi mấy tên giang hồ mới nổi, tuy mới lên nhưng chúng đông lắm, cả trăm tên.

Dạ Long: thấy đông quá sợ?

Khang: xã đoàn làm gì? Sao không giúp đỡ nhau?

Dạ Long đặng hắng, ăn nói văn chương, dài dòng không phải phong cách của Thiên Vũ, phải giải quyết nhanh nếu không lộ hết, anh cúi xuống nói nhỏ vào tai Khang, Khang cau mày nhìn Dạ Long, bực bội thờ hắt ra, rồi nhìn tên đại ca vũ trường, không nói nữa, đề Dạ Long lên tiếng:

- Bắt rắn đánh ngay đầu. Ông bắt thủ lĩnh của chúng là xong.

- Nói thì dễ, tôi làm sao biết thủ lĩnh nó ở đâu chứ?

Dạ Long thấy cũng đúng, đang suy nghĩ chợt Khang lên tiếng:

- Bắt tên đàn em, cho hần phê ma túy tổng hợp, hỏi gì lại không khai?

Tên đại ca vũ trường vỗ đùi cái đét, chuyện đơn giản sao hần không nghĩ ra nhỉ, mặt hần rạng rỡ nhìn Khang, thấy lão đại khàng khác, nhưng không biết khác ở đâu. Nhưng thôi, hần phải về giải quyết chuyện làm ăn trước, cách này thật thụ, mặt mày quá nhiều rồi. Đại ca vũ trường cáo từ ra về, sẵn qua khu ma túy lấy ma túy tổng hợp. Riêng mấy khu kia, Khang cũng dùng cách tương tự, tuy cũng là cách hay, nhưng dự mấy tháng con ông cháu cha nghiệp ma túy coi bộ hơi khó. Nhưng họ thật sự bị một màn kia làm sợ hãi, nên cũng không dám phản đối, chỉ đồng ý lấy lệ rồi đánh bài chuẩn. Sau khi tất cả ra về, Khang mới thờ phào, xoa xoa mi tâm, nói với Dạ Long:

- Tôi sẽ đưa anh lọ dung dịch khác, lọ vừa rồi mạnh quá.

- Ủ! Yên tâm, cô ta sẽ không quấy rầy An được nữa.

- Ủ.

Khang đứng lên, đi ra mở cửa. Dạ Long lên tiếng:

- Để tôi chờ anh về, lão đại!

Khang đứng lại, nhìn bên ngoài đàn em rất đông, hiểu ý nên gật đầu. Dạ Long bước lên trước, ra mở cửa ghế sau chiếc BMW chờ, Khang đi ra sân, ngồi vào, Dạ Long vòng lên ghế lái, lái xe đi.

Khánh Đình không nhắn tin được cho Khang và An liền tức tối, ả điện thoại cho ông Lâm

- Ba! Con muốn Thiên An không xuất hiện ở thành phố nữa.

- Sao! Nó lại chọc gì con gái cưng à? Lần trước kêu ba bắt nó làm quà cho Thiên Vũ, lần này lại muốn nó đi đâu?

- Đó là sai lầm của con, không ngờ Thiên Vũ lại là một soái ca, mà còn yêu thương nó. Con hận...
- Cục cưng của ba đừng giận, ngày mai con bé kia sẽ biến mất, chịu chưa?
- Ba đừng giết nó, mắc công bị tội, đưa nó bán qua biên giới, còn có được chút đỉnh.
- Ba tưởng con muốn nó về Đà Lạt thôi. Bán đi sao? Nó từng là bạn con đấy.
- Đã từng thôi, ba cứ nghe con đi, ba không thương con gái sao?
- Thôi được, thôi được rồi, bán thì bán. Việc đó để ba lo, còn con phải học hành cho từ tốn, đừng phụ lòng ba mẹ đó, nghe không?
- Dạ, con biết mà. Yêu ba nhất.

Khánh Đình cúp máy, môi mím chặt, mặt gian ác. Cô ta cứ nghĩ trừ khử Thiên An là đẹp được cái gai trong mắt, không biết rằng tương lai tàn khốc đang chờ mình. Áu trong cuộc đời đều có nhân có quả.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Người anh em

Sáng hôm sau, An đi học, tâm trạng khá nặng nề, cô không biết đối xử sao với Khánh Đình, nói thẳng hay cứ giả vờ không biết. Như thường ngày, Khang chở em tới trường, chờ em vô trong mới chạy xe đi. Khánh Đình biết hôm nay ba sẽ hành động nên cũng tránh gặp An. An vô trường, không thấy Khánh Đình đón mình như mọi khi, vừa buồn, vừa mừng, ít ra cũng không phải khó xử. Chợt điện thoại có tin nhắn:

- Bà An! Tui bị bê bánh xe ở số A, đường X, mà quên mang theo tiền, bà ra cho tui mượn được không?

An nhìn tin nhắn thờ dài, cắt điện thoại vô giờ, đi bộ ra cổng trường, tới địa chỉ trong tin nhắn. Đứng phía xa quan sát, thấy con mồi đang tới chỗ bẫy, miệng của người con gái nhếch lên vẻ danh ác. Sau lưng ả, hai chiếc xe máy trời tới, một chiếc vô tình va vào ả, khiến ả bực mình quay lại cự cãi. Hai người trên chiếc còn lại, một người tay cầm ống tiêm, mặt đàng đàng sát khí đi tới ngang sau lưng của Khánh Đình, nhanh chóng đâm vào vai cô, bơm toàn bộ chất lỏng màu đỏ vào Khánh Đình. Cô theo phản xạ quay lại tính rút kim, thì tên còn lại tiếp tục tiêm thêm một phát ngay cổ. Cô chỉ kịp hét lên đau đớn, tròng mắt tức giận nhìn hai tên biến thái vừa chích mình, giữa ban ngày. 5 giây sau, đầu cô choáng váng, mắt tối xảm và ngã lộn trên lề đường. Bốn tên áo đen nhìn nhau, nhếch mép cười lên xe phóng đi. Đang chạy trên con đường An đi bộ, vô tình chúng thấy cô bị hai thanh niên túm lên chiếc xe 16 chỗ. Bọn chúng nhớ là hình như lão đại rất mến cô gái này, nên âm thầm đuôi theo, và điện thoại báo cho Vũ, nhưng điện thoại chẳng ai nghe máy. Họ bị kẹt đèn đỏ, nên mất dấu, đành điện cho Dạ Long, thông báo tình hình. Dạ Long giận dữ, bao nhiêu chuyện xảy ra toàn lúc không có Thiên Vũ. Thật là bực mình. Hệ thống truy xuất camera chỉ mình Vũ biết pass, giờ làm sao đây?

- Có tìm cho ra đi, không là đừng về gặp lão đại nữa.

Dạ Long điện thoại cho Khang, không biết từ bao giờ, anh xem trọng Khang như đối với Thiên Vũ, nên khi xảy ra chuyện, anh không ngần ngại nhờ Khang đóng giả Vũ giúp đỡ. Sự việc hôm nay, phải cần tới Thiên Vũ thật rồi.

- Khang! Thiên An bị bắt cóc.

- Sao????

- Người của tôi trong lúc xử Khánh Đình đã vô tình trông thấy, nhưng họ bị mất dấu rồi, đang truy tìm. Anh phải đến gấp tôi gấp.

- Được.

15 phút sau, Khang có mặt ở căn biệt thự ven sông Sài Gòn, anh vô thẳng bên trong nhà, Dạ Long thấy Khang tới mừng rỡ, trong ánh mắt có vài tia áy náy. Họ cùng lên phòng của Thiên Vũ, Dạ Long đi lại chỗ bàn làm việc, dùng vân tay mở ngăn tủ, trong ngăn tủ lấy ra chìa khóa bé xíu, thiết kế dạng tròn, rất tinh xảo, ngoáy vào lỗ khóa nhỏ trên mặt bàn. Mặt bàn lập tức chuyển động, trôi lên một màn hình vi tính, Khang cau mày, đứng nhìn. Sau một vài thao tác trên màn hình cảm ứng, Long nhìn Khang:

- Anh xem đi.

Khang đi tới, nhìn vào màn hình là hệ thống chữ số đang chạy, khoảng 15 giây thì hiện lên hình scan dấu vân tay.

- Anh để ngón trỏ tay phải scan đi.

Khang ngờ ngờ nhưng vẫn làm theo, bất ngờ, trên màn hình lại chạy, rồi hiện lên màn hình 9 số và một vài kí tự. Khang quay qua nhìn Long thắc mắc:

- Đây là hệ thống truy cập camera toàn cầu thông qua vệ tinh. Qua đây, có thể xem từng m2 mọi nơi trên trái đất, nhưng để xem được, phải cần có vân tay và mặt khẩu, mà....chỉ có Thiên Vũ mới biết. Anh nhìn nó có ấn tượng gì không?

Khang chăm chú quan sát, anh biết đây là hệ thống định vị tối tân của Mỹ sáng lập, thông qua vệ tinh tìm ra Bin Laden, không ngờ Thiên Vũ lại có nó. Nhưng nếu bây giờ anh cho hắn xuất hiện thì...hắn biết anh đã tìm ra thuốc không chế hắn, nên thời gian trước anh không thể ra mặt. Nhưng mình làm gì để cứu Thiên An? Khang cảm thấy giận, giận sự bất lực không thể bảo vệ người mình yêu. Tay anh nắm thành quyền, mặt bùng bùng đỏ. Dạ Long nghe điện thoại xong, cúp máy, nhìn Khang cũng đành thờ dài. Anh đi tới, vỗ vỗ vai Khang an ủi, không biết nói gì.

- Chúng tôi mất dấu chiếc xe rồi. Bọn chúng qua hầm Thủ Thiêm, chạy về hướng cao tốc. Anh cứ suy nghĩ, tôi sẽ tận dụng toàn lực tìm ra An, chỉ sợ....không kịp. Chiếc xe hình như của bọn buồn người.

- Cái gì? Buồn người?

- Ủ.

Khang càng tức giận hơn, tay nắm lại trắng bệch, nổi rõ khớp xương, anh nhắm mắt, ngửa đầu trấn tĩnh mình. Dạ Long tính đi ra ngoài, để Khang ở một mình, biết đâu anh sẽ có chút thông tin về hệ thống kia khi là Thiên Vũ, chợt Khang lên tiếng:

- Dạ Long! Tôi nhờ anh một việc.

- Nói đi.

- Thịnh thoảng, Hãy cho tôi ra gặp An, và thăm ba mẹ tôi.

- Anh đã quyết định?

- Ừ.

Khang cố hít thở sâu, mới "ừ" được với Dạ Long. Anh đi đến bên cửa sổ sát đất, nhìn xuống bãi cỏ, bên dòng sông lấp lánh, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần, trông cô độc làm sao. Dạ Long càng cảm thấy ray rứt, nhưng biết làm sao được. Anh cũng cố hít thở, đồng ý với Khang, dù biết làm vậy sẽ có lỗi với Vũ. Nhưng rõ ràng, Khang là tiến sĩ hóa học của Canada, rất giỏi về hóa chất, và anh đã nghiên cứu ra thuốc khống chế phản nhân cách kia của mình. Nếu An không bị bắt cóc, có lẽ cả đời này, Vũ không thể xuất hiện nữa. Tình yêu phải lớn, và sâu đậm bao nhiêu, mới khiến người đàn ông cam tâm tình nguyện tự giam mình trong bóng tối, và cầu xin người khác ban ân huệ để gặp ba mẹ, và....cô gái ấy.....nếu đời là Vũ, chắc chắn anh sẽ cứu An, nhưng hi sinh thì sẽ không...

- Được, tôi hứa với anh. Khi nào tổng vụ không có việc, tôi sẽ để anh xuất hiện, hãy chỉ tôi cách đơn giản nhất.

- Nhờ Thiên An gọi "anh hai", và ngăn Vũ uống hóa chất do tôi điều chế. Đó là loại dung dịch trong suốt, có mùi cỏ Ginkgo. Có lẽ hắn có ấn tượng, nên đã lấy cắp và dùng thử. Ở nhà tôi đã mất đi 1 lọ, nên tôi đã không thể xuất hiện. Tôi chưa biết thuốc có tác dụng trong bao lâu, nên vẫn đang nghiên cứu cho ra hỗn hợp bền vững, khi đó, một trong hai sẽ biến mất vĩnh viễn.

- Anh nói cho tôi biết bí mật, không sợ tôi sẽ....

- Tùy anh thôi, khi đã quyết định cho hắn ra, tôi biết ngày đó rồi sẽ tới dù tôi nói hay không, hắn cũng sẽ biết.

Dạ Long thoáng ngưng trọng, anh cảm thấy thương Khang, cảm giác thật đau khi chính tay mình giết chết người anh em, người mà anh đã tin tưởng như ruột thịt.

- Yên tâm, lời hứa của Dạ Long có giá trị bền vững. Tôi sẽ không bán đứng anh em của mình, dù là Vũ hay Khang.

Lần này, tôi lướt Khang ngạc nhiên, nhưng rồi rất nhanh nở nụ cười hài lòng nhìn Long, nụ cười xuất phát từ trong tâm. Anh đi tới vỗ vỗ vai Long

- Tốt! Anh em tốt. Bây giờ tôi sẽ đi ngủ, đợi lúc tôi ngủ sâu. Anh hãy kêu tôi dậy bằng cách hốt hoảng nhất, ví dụ như la lên "cháy nhà". Tôi tin, hắn sẽ được đánh thức thôi. Nếu vẫn không si nhè, vì thuốc tôi uống quá nặng đô, hãy dùng bất cứ thông tin nào anh nghĩ sẽ tác động được tới Vũ để kêu hắn.

- Ừm.

Khang nhìn Long, ánh mắt nâu trầm ánh lên nét cương nghị nhưng bị thương.

- Ở đây có ma túy không? Loại tổng hợp.

- Có! Anh cần nhiều không?

- Nửa muỗng cà phê thôi, tôi không muốn hắn bị nghiện.

- Được, tôi đi lấy.

Lát sau, Dạ Long cầm gói bột bé xíu quay lại phòng. Khang đứng lên, đưa điện thoại của mình cho Long.

- Phiên anh giao lại cho An, đừng để Vũ giữ bất cứ thứ gì của tôi.

- Được.

Khang cầm gói bột, hòa tan một ít vào trong ly nước, sau đó móc trong túi ra lọ chất lỏng trong suốt, thơm mùi cỏ Ginkgo, pha chung vào ly nước ma túy. Anh cầm ly lên, lắc nhẹ như thường thức rượu vang, miệng nhếch lên nụ cười chua xót, rồi nhanh chóng uống ực hết cả ly.

- Tôi đi đây, hẹn gặp lại.

Khang đặt ly lên bàn, đi lại giường và nằm xuống, nhắm mắt ngủ. Thuốc ngấm chỉ sau 10 giây, Khang đã an tĩnh chìm trong giấc ngủ sâu. Dạ Long đi đến bên giường, cầm điện thoại của Khang xem, dùng vân tay của Khang mở khóa, anh muốn xem, Khang có nhắn gì với em gái mình không? Lướt tìm trong "bộ sưu tập", Long thấy có 2 đoạn clip, một là quay bóng hoa hướng dương, kèm theo tiếng hát trong trẻo của An. Một là đoạn clip mới quay khi này, nhưng chưa kịp mở thì Vũ đã mở mắt. Dạ Long vội vàng tắt điện thoại cất túi quần. Không ngờ, chỉ vài câu hát của cô gái ấy, đã có thể kêu được Vũ. Tính ra, Khang đánh giá Vũ cao quá, hay anh ta không nghĩ ra giá trị của Thiên An trong lòng của Thiên Vũ đã quá đầy, lấn át cả lý trí.

- Anh ngủ trưa quá đấy.

- Sao cậu không kêu tôi? Ngủ vậy còn là lão đại sao?

Thiên Vũ lườm Dạ Long, thông chân xuống giường, anh nhìn bộ đồ mặc trên người cau mày, nhìn Long:

- Tôi mặc đồ này ngủ à? Còn mang cả giày ba ta?

- Sao tôi biết. Style này cũng đẹp mà.

- Yêu đuối.

- Thôi, không giỡn nữa. Tôi muốn báo anh biết. Thiên An bị bọn buôn người bắt đi rồi.

- Sao? Anh bảo vệ cô ấy như thế hả....??? Còn dám báo cáo với tôi?

Thiên Vũ, gần giọng, lập tức đi lại bàn làm việc, mở hệ thống định vị lên, vừa làm vừa hỏi.

- Vị trí cuối cùng xác minh ở đâu?

- Đoạn đầu cao tốc bên quận hai.

Vũ bấm pass, chạm tay điều khiển điều tọa độ, màn hình hiện ra hình ảnh con đường cao tốc. Anh phóng to, di chuyển tìm chiếc xe.

- Xe gì? Biển số?

- Xe 16 chỗ màu đen, biển số xxxx, là biển số giả.

- Ừ, tôi chỉ cần đặc điểm nhận xe, thật giả kệ nó...

Dạ Long á khẩu. Sau một lúc nhìn biển số từng chiếc xe trên cao tốc, Thiên Vũ đã thấy chiếc xe cần tìm

- Hình như nó đi về hướng Đà Lạt, lập tức truy.

Thiên Vũ mở ngăn kéo, lấy điện thoại của mình, ghim cáp, đưa thông tin từ hệ thống vào điện thoại, rồi đi nhanh ra ngoài, ngồi vào chiếc BMW lái thẳng tới Salon ô tô.

- Anh tới đây làm gì? Phải chạy ra cao tốc chứ?

- Xe này không kịp.

Thiên Vũ xuống xe, leo lên chiếc Lamborghini, phóng đi. Dạ Long ngửi khói, ngơ ngác nhìn theo. Rồi quay vô trong làm thủ tục mua xe. Vũ chạy đi đổ đầy bình xăng, phóng thẳng lên cao tốc

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Em yêu tôi sao?

Vũ chạy hết ga lên cao tốc, một tay lướt điện thoại, tìm vị trí chiếc xe 16 chỗ. Do khoảng cách thời gian khá lâu, nên khi Vũ theo kịp cũng là lúc chiếc 16 chỗ kia chạy vào địa phận Đà Lạt. Lo sợ An vẫn đang ở trong xe, nên anh không mạnh động, chỉ chạy chậm theo dõi phía sau. Chúng tấp vào ngôi nhà khá khang trang, trong vùng đồi hẻo lánh xa trung tâm Đà Lạt. Một tên bước xuống, theo sau là hai tên đang khệ nệ khinh xuống xe bao tải, nhìn là biết bên trong chứa người. Vũ đứng ở góc khuất quan sát, mặt anh đang lại trắng xanh, tay nắm thành quyền. Bọn chúng quăng bao tải vào trong nhà, ngồi phịch lên ghế sofa thờ phỉ phờ

- Mở ra coi nó còn thờ không? Con nhỏ nhìn choắt mà khỏe gớm.

Một tên đi lại mở bao tải, sờ mũi thấy An còn thờ, quay lại báo cáo

- Nó còn thờ, đại ca.

- Ừ! Nhốt chung với mấy con kia, mai đưa đi. Tao đi ngủ, mệt quá.

- Dạ! Đại ca, con này nhìn ngon quá, hay là....cho tụi em...hường tí nhá...

- Mệt! Muốn làm gì thì làm, đừng để nó chết.

- Dạ!

Mấy tên buồn người nhìn nhau, nghe răng cười nham nhở, rồi nhìn An đang nằm trên đất. Chúng hást mặt, mở trói và đặt cô nằm trên ghế sofa, một tên đi lại sờ soạn vào người cô.

Bên ngoài chỉ có 2 tên canh cửa, hầu như bọn chúng ở bên trong thưởng thức món hàng mới. Vũ nhanh chóng hạ hai gã gác cổng, anh lên tới đồng hồ điện chính gạt cầu dao điện. Trong phút chốc, cả căn nhà chìm trong bóng tối. Vũ đeo kính hồng ngoại nhìn xuyên đêm, đi vô trong nhà thấy An đang nằm trên ghế sofa, một tên đang ngồi trên người An, hàng cúc áo đã mở ra hết, chỉ còn chiếc áo con. Một tên còn lại đang nhón nháo chia nhau đi đến chỗ cầu dao tổng. Vũ lách người, nhẹ nhàng đánh vào gáy tên đang ngồi trên người An, rồi bồng An đi ra ngoài. Một trong những tên còn lại thấy bóng đen đang bồng một người đi ra cửa, hần sinh nghi nên lên tiếng hỏi:

- Mấy ả con nhỏ đó đi đâu?

Vũ bị phát giác nên vội chạy nhanh ra ngoài, lẩn vào rừng thông. Bọn giang hồ đồng loạt cầm súng bắn về hướng Vũ. Trong đêm, nhiều âm thanh chất chứa vang vọng cả núi rừng. Tên cầm đầu thức giấc, chạy ra xem xét bên ngoài. Hần giật dừ đánh vào đầu mấy tên bắn súng, trừng mắt:

- Con bà nó! Tụi bây muốn bị tóm cả lũ hả?

- Có người tới cứu con bé kia rồi anh.

- Cả đám tụi bây làm gì mà để hàng bị xổng dễ vậy? Mẹ nó! Toàn lũ ả hại. Còn không chia ra đi tìm. Đứa nào bắn súng, tao chặt tay.

- Dạ, đại ca.

Bọn chúng cầm đèn pin, mĩa tẩu tủa xuống triển dò tìm Vũ và An. Trong đêm tối, những thanh dao dài sáng quắc, lạnh sống lưng. An lúc này đã tỉnh, nhìn cảnh tượng bên ngoài mà run sợ. Chợt được bàn tay to lớn, áp đầu cô vào vòm ngực vững chãi, mùi bạc hà thoảng thoảng, An ngược lên nhìn Vũ. Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, một luồng xúc cảm an yên

len lời trong tim hai người. Dưới ánh trăng, người đàn ông mừng thầm vì đã kịp cứu cô gái kia, giờ ôm cô trong vòng tay mình, nhìn vào đôi mắt trong veo kia, anh cảm thấy thật bình yên. Cô gái nép vào ngực chàng trai, cảm thấy được che chở, cô không còn sợ gì nữa, vì đã có anh. Vũ trốn lên trên đồi, sâu trong rừng, bọn kia tưởng Vũ xuống đồi ra đường tẩu thoát. Khi sục sạo tới đường lớn, xa xa có ánh đèn xe máy chạy về hướng thành phố, chúng cứ nghĩ Vũ đã thoát nên bực tức quay về.

Khi bên ngoài im lặng, trời đã về khuya, sương xuống khá lạnh. Vũ nhìn đồng hồ đã hơn 2 giờ sáng, đây là thời điểm con người ngủ say nhất. Họ đã ngồi trong rừng hơn 5 tiếng đồng hồ, người An run bần bật vì lạnh, môi tím tái. Do đi gấp, nên Vũ cũng không mang áo khoác, chỉ biết ôm cô chặt hơn để sưởi ấm cho An.

An nhẹ nhàng bồng An đã mê sáng lên xuống đồi, đi bộ một đoạn tới chỗ chiếc Lamborghini giấu trong bụi cây to ven đường, đặt An vào xe, mở hệ thống sưởi, nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Sau khi sắp xếp cho An xong xuôi, Thiên Vũ hội ngộ Dạ Long ở resort.

- Điều tra được chưa?
- Theo nhận diện là nhóm Mộc Trà, tụi này chuyên buôn người và nội tạng qua biên giới. Và bọn chúng rất thân với lão Lâm.
- Vậy ta nên gặp ông ta một chuyến.

Dạ Long lui ra ngoài, chuẩn bị lực lượng để tiêu diệt Mộc Trà, và đối sách với ông Lâm cục trưởng. Mặt trời bắt đầu ló dạng trên thành phố sương mù. Sau khi tắm rửa, Vũ mặc áo sơ mi màu xanh dương, tay dài sần tới khuỷu tay, quần tây xanh đen. Từ thành phố lên Đà Lạt, cơ thể hầu như chưa được ngủ nên hiện tại khá mệt.

Vũ đi vô bệnh viện, tay xách theo hộp cháo yến.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, một người con trai nắm tay người con gái cứ chạy mãi, tiếng súng chất chứa vang lên, viên đạn ghim vào ngực chàng trai, dòng chất lỏng đỏ tươi tủa ra, ướt cả áo sơ mi. Vũ gục xuống, mặt tái nhợt. An thảng thốt, lay anh, kêu gào nhưng Vũ không nghe, người anh cứ lạnh dần, lạnh dần. An mở mắt, thức dậy, mồ hôi tủa ra như tắm dù trời Đà Lạt chỉ có 18 độ C. Đảo mắt nhìn một lượt, cô mới hoàn hồn, tất cả chỉ là mơ. Minh đang ở bệnh viện thì chắc Vũ không sao.

An không chịu được mùi cồn bệnh viện nên muốn thay đồ. Cô mở tủ trong bệnh viện. May quá, trong đó có bộ đầm tay dài của cô, đã được giặt sạch sẽ, An thay đồ, rồi đi dạo ngoài hoa viên, kế bên bệnh viện là triền đồi mọc đầy cỏ lau trắng. Vô thức, An đi qua đó, dưới ánh mặt trời, cô gái nhỏ nhắn trong bộ đầm kiểu vintage cứ đứng thất thần. Vũ vô phòng không thấy An, vội vàng chạy đi kiếm. Lần thứ 2, anh thấy An trong ánh mặt trời, bên những ngọn cỏ lau cao bằng thân người. Lần nào cũng nhỏ bé và đơn độc, làm người khác chỉ muốn yêu thương, che chở. Vũ đi tới, chẳng lên vai An áo khoác da đậm mùi bạc hà thơm mát. An xoay lại, ngược nhìn anh, ánh mắt buồn man mác, nặng nề suy tư. Vũ cúi nhìn An, hơi cau mày:

- Sao em ra đây?
- Em....em không nghĩ được mùi bệnh viện.
- Ừm.
- Em vào ăn sáng, anh làm thủ tục xuất viện cho em.
- Dạ

Vũ để An đứng chờ ở cổng bệnh viện, anh đi lấy xe. An bần thần đứng đó. Vũ lái xe ở bên kia đường, nhìn cô ra hiệu kêu An đứng sát vô lề. Anh sẽ vòng xe qua. An cứ đứng nhìn, khi Vũ đã lái xe đi, giấc mơ đêm qua như ám ảnh, thân ảnh Vũ vì bảo vệ cô mà bị bắn, người đầy máu đang đứng bên kia đường. An vội vàng lao qua, một chiếc xe máy trờ tới, tiếng thắng xe ken két, đầu bánh xe ma sát trên nền đường bốc mùi khét nheẹt. Mọi người la lối, ai cũng hốt hoảng chạy lại. Cô gái nhỏ nhắn đang ngồi bệt hai tai, bên ngoài là người đàn ông, còn đẹp hơn cả người mẫu đang vòng tay, ôm trọn cô vào lòng. Chiếc xe máy đụng ngay vào phần lưng của Vũ, anh phải nhăn mặt vì khá đau. Cứ nghĩ mình đã bị đụng, đột nhiên được bao bọc bởi hương bạc hà the mát, mùi hương mạnh mẽ cho An sự an toàn, cô ngược mắt nhìn Vũ, gương mặt anh tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi. Anh đỡ An đứng lên đi vô lề, đứng đối diện, cau mặt nhìn cô. Lúc này, An mới hoàn hồn, bẽn lẽn cúi mặt,

- Em làm gì thế hả? Có nhận ra tôi là ai không?
- Anh là Thiên Vũ.
- Tốt, lưng tôi vừa bị đau vì em, tỉnh sao đây? Hửm?

An len lén nhìn hấn, rồi tự giác đưa tay ôm ngang thắt lưng hấn. Miệng Vũ cong lên độ cong hài lòng, đưa tay vuốt tóc cô, mặc kệ mọi người xung quanh đang trầm trồ "không biết họ đang đóng phim gì?"

Một tên xăm trổ lẩn trong đám đông, tay cầm dao bấm, mặt đặng đặng sát khí dõi tới sau lưng An. Vũ nhanh chóng nhận ra, xoay người cô lại, hứng trọn mũi dao. Anh không la, chỉ "hự" một tiếng, đôi mắt nâu trầm long lên, mồ hôi tủa ra nhiều hơn. Tiếng la hét xung quanh nhiều hơn. Dòng chất lỏng từ lưng anh chảy xuống, thấm vào tay An nhớp nháp. An ngược lên, nhìn vào tay mình, hốt hoảng, tỉnh la lên, nhưng Vũ đã đưa tay chặn lại, anh nhìn An thâm trầm, đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cô. An mở to mắt ngạc nhiên, cổ đẩy anh ra, muốn xem vết thương của anh. Nhưng Vũ cứ ghì lấy, cô hút hết mật ngọt từ đôi môi anh đảo kia. Cuối cùng, anh thở không nổi nữa, mới thả cô ra. Hai tay vịn vai An, mặt lãnh đạm, tái nhợt, anh húng hắng ho, phun ra ngụm máu. Vũ đưa tay quệt máu qua một bên, nhếch môi, nhìn An:

- Em yêu tôi không?
- Bác sĩ xưng y tá trong bệnh viện đẩy giường ra, chuẩn bị đưa anh vào cấp cứu, nhưng Vũ không quan tâm, quay qua lườm họ, ánh mắt sâu thẳm, rét lạnh, họ chỉ có thể đứng yên chờ....
- Anh chảy máu, mau vào cấp cứu đi, em xin anh....huhuhu

An gấp đến độ bật khóc, vịn lên ngực anh. Giấc mơ đã thành sự thật, cô đã làm liên lụy đến tính mạng của Vũ, tuyệt đối không thể lại trở mặt nhìn anh chết như vậy được. Nhưng cô quá nhỏ nhắn, cơ bản không thể thay đổi được người đàn ông ma vương này, dù anh đang bị thương rất nặng. Nước mắt lãnh nhoeo tầm mắt cô, một cảm giác như tê liệt, mùi máu tươi tràn ngập quanh cô đang nhấn chìm cô, cô chưa từng có cảm giác đau đớn đến vậy, đau như tìm bị vỡ.

- Em yêu tôi không? Trả lời!

An bối rối, không biết nên trả lời thế nào, cô biết cô thích hấn, nhưng yêu thì....mọi người vây xung quanh càng đông, An biết nếu bây giờ trả lời là có, thì anh sẽ chịu vào phòng cấp cứu, thôi kệ cứu Vũ trước, cô cúi mặt, không dám nhìn vào mắt anh, chỉ gật đầu. Không ngờ, khi cô gật đầu, cô rõ ràng cảm nhận được cánh tay người đàn ông đặt trên vai cô khẽ run lên, rồi sau đó lực siết chặt hơn. An ngẩng đầu, hai ánh mắt chạm nhau, ánh mắt trầm tĩnh cổ hủ của anh sâu như biển không thấy đáy, nhưng trong tối tăm đó lại vụt lên thứ ánh sáng của niềm hân hoan, An chưa bao giờ thấy Vũ như thế. Trái tim cô cứ đập rộn rã, An âm thầm hít sâu vào không khí buổi lạnh, không ngừng nói với bản thân, câu trả lời vừa rồi chỉ là kể

sách tạm thời, không nên cho là thật... Không nên cho là thật, người cô yêu nhất vẫn Quý Khang.

Lúc này, Vũ mới chịu buông An ra, và cũng khụy xuống, bất tỉnh. Bác sĩ, y tá nhanh chóng đẩy anh vào cấp cứu. An liền điện thoại cho Dạ Long thông báo tình hình. Cô ngồi trước phòng cấp cứu, hai tay cứ vò với nhau. Dạ Long cùng ông Thanh và bà Hiền cũng vào tới nơi. Bà Hiền vội vàng hỏi An:

Hiền: Nó sao rồi con, nó có sao không?

Thanh: bà, từ từ con nó nói. Làm gì hỏi dồn dập vậy?

An ngồi thừ người, lắc đầu không nói được gì. Cửa phòng cấp cứu mở, nữ y tá bước ra.

- Xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân?

- Tôi! - Ông Thanh lên tiếng, An xoay đầu nhìn ba mình nghi hoặc.

- Thưa bác! Bệnh nhân mất nhiều máu, cần truyền ngay mà bệnh viện đang thiếu máu.

- Tôi sẽ cho nó.

- Bệnh nhân máu AB- ợ, máu của bác?

- Tôi là ba nó, chắc cho được, tôi cũng không biết mình nhóm máu gì nữa.

- Vậy được, bác theo con làm xét nghiệm trước.

Nữ y tá dẫn ông Thanh đi vào phòng kế bên, còn An ngồi ngoài ghế đợi, đầu óc là một mớ hỗn loạn. "Vũ nói mình bị tráo, nghĩa là mình là con ruột của ba, nhưng vì sao ba lại nhận Vũ là con? Vậy mình và anh ấy thật sự là anh em? Làm sao đây, vậy sự thật là như thế nào? Mình và Vũ, đứa bé??? Cuối cùng, nguyên nhân do đâu? Còn anh hai? Anh hai có vai trò gì? An xoay qua nhìn bà Hiền,

- Mẹ! Ba nói Vũ là con ba? Chuyện này là sao? Mẹ nói con nghe đi.

- Thiên An! Vũ chính là Khang.

- Sao???

- Khang là con ruột của ba con, từ bé nó đã thân với chú Tư. Ba con đi làm ăn xa, Khang bị bạn bè trêu chọc, chú Tư đứng ra bảo vệ nó, chú hay kể nó nghe về Thiên Vũ. Nó yêu mến, xem chú Tư như cha, nên nó muốn nó là Vũ, được làm con của Chú Tư. Dần dà, suy nghĩ đó lớn dần, và nó đã trở thành Thiên Vũ. Sau khi ba con phát hiện, đưa nó đi bác sĩ mới biết nó bị bệnh đa nhân cách. Khi là Quý Khang, nó rất yêu thương con. Nhưng khi là Thiên Vũ, có vẻ nó lạnh lùng, và không ưa con dù bản thân nó vẫn là anh hai con, Quý Khang. Ba con đã đưa nó qua Canada chữa trị. Cứ tưởng đã trị được, ai ngờ....

An ngồi phịch xuống ghế, vậy là....mình và anh ấy....đứa bé này...Oan nghiệt vậy sao? Nếu ngay từ bé anh đã ghét em, tại sao còn đối tốt với em? Chúng ta là anh em, là anh em...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sáng tỏ

An chạy ra khỏi bệnh viện, mặc bà Hiền gọi với theo đằng sau. Trong An giờ là khoảng không vô định, cô không nghe, và cũng không muốn nghe nữa. Đi một vòng lớn, cuối cùng họ vẫn là anh em, không thể thay đổi. An đi ra hồ Than Thở ngồi, cứ ngồi đó từ sáng sớm tới chiều buông. Bà Hiền nghĩ chắc An quên đồ nên vội về nhà lấy, cũng không may suy nghĩ nhiều.

Xa xa, ai đó đang mở bài định mệnh đáng cay, thật đúng lúc, đúng thời điểm.

"Nghe như tiếng sét chết chết trong tim từng hồi

Vì sao yêu trong tôi đã tắt đi giữa màn đêm

Về đâu khi tình yêu là kiếp sống vô thường

Trào dâng men chưa cay bao lời yêu thương ngày nao

Tình là oan trái biết trách ai trong dòng đời

Bàn chân tôi cố bước cố sống qua thời gian

Khi hai giọt máu cùng xuôi theo một dòng

Làm sao có thể xóa những vết thương hằn trong tim khi nhận ra người tôi yêu giờ lại là anh tôi."

Từng câu hát vô tình cửa vào tim An vết thương sâu hoắm. Cô nhìn mặt hồ trong xanh phẳng lặng, in trên đó là bóng hình cô gái với gương mặt nhợt nhạt không sức sống. Cuộc đời là chuỗi dài những bi kịch, và cô đang phải là nhân vật chính trong vở kịch cuộc đời mình. Anh hai, người ấy, và cô, một vòng tròn lẫn lộn cuối cùng cũng tìm ra đầu mối, hóa ra hai người là một, chỉ vì căn bệnh có cái tên đa nhân cách đã đưa cô đến bờ vực không lối thoát. "ba của con em, người đàn ông em yêu hơn cả sinh mạng, có lẽ em và con phải rời xa anh, để giải thoát cho mình. Hãy cho phép em mang theo hình ảnh của anh trong tim em, sang thế giới bên kia. Hi vọng dòng nước này sẽ rửa sạch mọi tội lỗi của chúng ta. Em tha thứ cho anh và em yêu anh!

Nếu có kiếp sau, hãy cho chúng ta là hai kẻ xa...."

Hai hàng nước mắt chảy dài, cũng không thể cuốn trôi mọi đau khổ, An càng khóc, tim càng đau, đau đến tê dại. Cô đứng lên, bước từ từ xuống hồ. Nước hồ lạnh lẽo khiến cơ thể cô run rẩy, nhưng vẫn không thể thức tỉnh cô. An cứ bước đi, càng đi ra xa....trong vô thức. Khi đã nằm trọn vẹn trong lòng của nước, bao hình ảnh về người ấy xuất hiện. Hóa ra, khi xa nhau, cô nhận ra khoảnh khắc ở bên nhau là hạnh phúc, thế mà cô đã bỏ lỡ, bỏ lỡ thời gian có giá trị trong cuộc đời. Trong làn nước lạnh lẽo tối tăm, gương mặt người ấy lại xuất hiện, mùi gỗ trầm ấm xen lẫn mùi bạc hà, hòa cùng mùi của táo, và nước bao bọc lấy cô. An mỉm cười, đưa tay sờ lên gương mặt người thương, nói "em yêu anh". Không kiêng dè, cô sà vào lòng anh, ôm chặt anh, cảm thấy rất ấm áp. Không ngờ, cô gặp anh sớm thế, dù biết là ảo giác, nhưng cũng đủ an ủi cô trong giây phút cuối cùng. Cô từ từ nhắm mắt, an tĩnh đi vào giấc ngủ sâu.

An nặng nề lồi An lên bờ, vết thương trên lưng rịn màu loang đỏ hết băng gạc. Anh húng hắng ho ra máu, thờ đốc. Nhìn người con gái gương mặt tái nhợt, anh vội vàng dùng tay quẹt máu, cố hít lấy không khí để hô hấp nhân tạo cứu An. Cứ mỗi lần hít sâu, lồng ngực anh đau vì căng tức như sắp vỡ, nhưng anh mặc kệ, vẫn cố lấy oxy để thở ngạt. Anh ấn ngực kích tim, rồi lại thôi. Cuối cùng, An cũng phun ra ngụm nước, lờ mờ mở mắt. Cứu được An thì anh cũng hết hơi, vết thương tét miệng, máu nhuộm đỏ áo sơ mi đang mặc. Anh nở nụ cười nản nguyện, và ngất đi.

Dạ Long vội vàng sai đàn em đưa cả hai nhập viện. Tình yêu khiến con người ta thay đổi đến thế sao, đường đường là lão đại của mafia, thi đấu bán sống bán chết để trả thù, kết cuộc, không màng đến sinh mạng vì người con gái của kẻ thù đó. Vậy ai là người đáng thương đây?

Cả hai nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu, bên ngoài, cả ông Thanh lẫn bà Hiền đều lo lắng, không hiểu sao An lại đại đột như thế. Còn Vũ, chẳng phải rất hận hai ông bà, và ghét lây con bé, sao lại không màng tới mạng sống đi cứu nó. Thiên Vũ vừa tỉnh lại, không liên lạc được với cô, liền mờ phản mềm định vị, thấy An ngồi bên bờ hồ thất thần, linh tính không lành, Vũ chạy ngay tới, không ngờ vừa kịp An trảm mình. Đã là định mệnh thì không thể trốn tránh. Cứ mỗi lúc An gặp nguy hiểm, thì chính anh bất chấp tất cả cứu cô. Lý trí mách bảo thứ ta nên nói, nhưng việc làm lại chịu sự sai khiến của trái tim.

Do vết thương Vũ bị nhiễm trùng bởi nước hồ, nên phải đưa anh về bệnh viện thành phố, còn An vẫn ở lại Đà Lạt. Ông Thanh theo Vũ, để tiện chăm sóc, còn bà Hiền ở lại chăm An. Cô thức dậy đã vào sáng hôm sau.

- Con dậy rồi à, đói không? Mẹ mua cháo con ăn nhé!.

- Mẹ!! Con không đói, ba đâu rồi mẹ? Còn anh....???

Cô không biết nên gọi là gì? Anh hai hay Thiên Vũ, An cảm thấy thật rối trí. Bà Hiền thấy An ngưng câu hỏi, cúi đầu vẩn về tà áo, bà đã lờ mờ hiểu sự tình, nên thờ dài, đến ngồi bên giường.

- Thiên An! Đứa bé con mang, phải của Vũ không?

- Dạ, con...con...

- Con ai cũng được, nhưng con yêu ai? Khang hay Vũ? Lúc trước, ba mẹ đưa Khang qua Canada vì sợ Vũ làm hại con. Nhưng hôm qua, thấy nó không màng bản thân mà cứu con, mẹ biết nó yêu con thật lòng. Nên giờ con yêu ai cũng được, Khang hay Vũ, ba mẹ đều chấp nhận. Chung qui vẫn là một người....một người hai nhân cách mà thôi. Quan trọng cả hai nhân cách ấy đều yêu con.

- Nhưng, con và Khang là anh em ruột. Huhuhu, con làm sao đây mẹ? Con phải làm sao? Huhuhu.

An òa khóc, tin Khang là con ruột của ba làm cô rối trí, không còn suy nghĩ, phân tích rạch ròi nữa. Bà Hiền tròn mắt, nắm hai bà vai An hỏi:

- Có phải con vì chuyện này mà tự tử. Sao con khờ vậy hả? Có gì phải nói ngay với mẹ. Con có biết vì suy nghĩ chủ quan của con, mà thằng Vũ nó....nó....

- Anh ấy sao rồi mẹ?

- Nó chuyển viện về thành phố, vì vết thương nhiễm vi khuẩn gì đó....hey ya....con với cái....cái gì cũng giấu trong lòng, rồi tự quyết định. Con hỏi mẹ, hỏi ba thì mọi chuyện không tệ đến vậy? Mẹ sẽ kể con nghe, rồi ráng tịnh dưỡng cho hai mẹ con khỏe, còn về thành phố chăm sóc ba đứa nhỏ chứ.

Ngay từ nhỏ, Thanh luôn bên ba đi săn trảm, ít khi ở nhà. Võ sư Vũ An là người từ cổ vô thân, vợ con bị cướp giết sạch, Thanh thương tình, cho về làm quản gia, coi sóc nhà cửa. Hiền và võ sư nên duyên nhờ vậy. Vũ An rất thương Quý Khang, ông thường kể Khang nghe về Thiên Vũ, đứa con bị mất chung với mẹ nó. Khang đi học bị bắt nạt, Vũ An dạy Khang võ công để phòng vệ. Theo thời gian gần gũi, Vũ An đã yêu thương và xem Quý Khang là Thiên Vũ, con ruột của mình. Ông không gọi cậu chủ, mà gọi "Thiên Vũ! con trai của ba". Lâu dần, nhiều kí ức in sâu, dường như Quý Khang cũng tự đồng hóa mình thành Thiên Vũ.

18 năm trước, Hiền và bà chủ cùng mang thai, nhưng thai của Hiền lớn hơn 2 tháng. Hiền sinh Thiên An được một tuần thì tai họa ập tới.

Bên ngoài nhà cháy đỏ rực. Vũ An dắt Khang đưa vào phòng của vợ nấp, còn ông ra đánh lạc hướng bọn cướp. Hiền kéo Khang vào phòng, dùng khăn ướt bịt khe hở của cửa, và đỡ đẻ cho bà chủ. Đứa bé sinh non, vừa sinh ra đã tím tái không nhịp tim. Hiền sợ bà chủ bị sốc, nên đã giấu đứa trẻ chết non ở góc phòng, bồng con ruột của mình, dùng máu của bánh nhau trét lên da người con. Sau đó, mở băng rốn, cắt đi phần viền đã hơi khô, giả làm đứa bé mới sinh trao cho bà ấy. Bà sanh khó nên ngất xỉu, tỉnh lại thấy con khỏe mạnh nên rất vui, rồi tiếp tục ngất đi. Vũ chỉ nhìn thấy được tới đó, Hiền mở cửa sổ, cho Vũ trèo ra ngoài thoát thân, Hiền ở lại chịu trận vì không thể bỏ bà chủ một mình. Vũ An quay lại phòng, thấy bà chủ đã ngất xỉu vẫn đang bồng đứa trẻ, tưởng An là con của bà chủ mới sinh, vội bồng lấy đứa trẻ trên tay bà chủ, quấn chặt lên người Hiền, diu vợ theo lối cửa sổ trèo ra. Ông trèo ra trước dò đường, dắt Hiền ôm con trốn xuống hầm. Ông nghĩ Hiền đã giao An cho Khang bồng trốn đi trước, nên không hỏi, chỉ chú tâm đưa vợ và "con bà chủ" thoát thân. Vợ cũ ông Thanh tỉnh lại, vội tìm con ruột, thấy đứa trẻ nằm trong góc phòng, liền lồm cồm bò tới bồng con ruột của mình, tìm đường thoát thân, không biết rằng đứa bé đã chết. Bà chạy ra tới cửa thì bị lão Cường vịn lại, cướp đứa bé đưa cho đồng bọn, nhằm uy hiếp ông Thanh. Tên đồng bọn không quen bồng trẻ sơ sinh nên vấp té, đứa trẻ bị văng xuống đất. Quý Khang (đúng hơn là Thiên Vũ), trốn ở bụi rậm trong vườn, chứng kiến cảnh đứa trẻ bị rơi, nó tưởng em nó, mà không biết võ sư Vũ An đã vô tình đã đổi lại hai đứa trẻ như ban đầu. Vợ cũ ông Thanh chứng kiến con mình bị rơi chết, nên cũng đột quỵ (dẫn gian gọi là lên máu sản hậu), từ vong tại chỗ.

- "Ba Thanh con đi suốt, mẹ chăm lo nhà cửa, chăm sóc bà chủ nên đâu để ý Quý Khang. Đến khi tai họa xảy ra, tính cách Thiên Vũ mới bộc lộ hoàn toàn. Chúng ta mới biết nó bệnh đa nhân cách, lúc là Khang, khi lại là Vũ. Ba năm trôi qua từ sau đêm khủng khiếp đó, con được ba tuổi, ta và ba Thanh con quyết định nương tựa vào nhau, thì bệnh đa nhân cách của nó trở nặng, mãnh liệt nhất. Lúc là Thiên Vũ, nó đôi khi nhìn con với ánh mắt rất căm thù. Ba con đành đưa nó qua Canada chữa trị, nên y học tiến bộ, và xa cách người nó hận, hi vọng tính cách kia tiêu tan. Có ai ngờ..... Thiên An, con là con ruột của mẹ và võ sư Vũ An, con không có quan hệ gì với Khang và ba Thanh hết."

Bà Hiền nắm bàn tay gầy gò của An, xoa xoa, thờ dài rồi đứng lên.

- "Mẹ đi mua cháo cho con. Đừng nghĩ nhiều. Hai đứa nếu yêu nhau, cứ đến với nhau. Mẹ hi vọng con sẽ dùng tình yêu chữa trị vết thương lòng của nó, đem 2 nhân cách hòa làm một. Mẹ khẳng định lần nữa, Khang là con của ba Thanh với bà chủ, con là con gái của võ sư Vũ An và mẹ, hai đứa không có quan hệ gì với nhau. Còn Thiên Vũ là đứa bé vừa sanh ra đã chết non, nó chỉ là phản nhân cách mà Vũ An đã gieo vào Quý Khang mà thôi."

Bà nói xong, thờ dài đứng lên ra ngoài. An nhìn theo bóng mẹ khuất dần sau cánh cửa, trong lòng thật sự vẫn hơi mơ hồ, nhưng cô rất vui mừng. Vì cô đã có thể tự do đi theo tiếng gọi của trái tim. Ba của con em! Hãy chờ em! Em sẽ ráng khỏe mạnh để đến với anh đây.

Tại bệnh viện tư nhân trong thành phố, Vũ phải nằm phòng cách ly vì vết thương bị nhiễm trùng gây ra nhiễm trùng máu khá nặng.

Khánh Đình sau khi bị tiêm thuốc, người cứ ngơ ngẩn khóc cười. Gặp ai cũng đòi người ta cưới mình. Cô cứ tự coi trần trường ra múa hát làm diễn viên. Ông Lâm thương lắm, nhưng đành phải cho con nghỉ học đưa về Đà Lạt nghỉ trong nhà. Đôi mắt già nua hần lên tia đau đớn. "Thiên Vũ! Máy phải trả giá cho con tao". Ông móc điện thoại ra điện:

- Có muốn biết lão Cường chết thế nào không? Ông ta bị thằng nhãi có tên Thiên Vũ giết chết, cướp địa bàn. Cứ hỏi những người vô Nam chung với lão sẽ rõ. Thằng đó đang ở bệnh viện X, trong thành phố.

Ông Lâm cúp máy, mặt đanh ác. Đụng đến con gái yêu của lão, chỉ có đường chết.

Thiên Vũ được dùng đến loại kháng sinh mạnh nhất nên tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa thể tỉnh lại, không biết hôn mê trong bao lâu. Còn An cũng đã hồi phục, vội vàng về thành phố, lao ngay đến bệnh viện X. Dạ Long thấy An tới, liền ngăn cản cô vào phòng cách ly, kéo An ra một góc nói chuyện:

- Thiên An! Hiện giờ anh ấy đã vượt qua nguy hiểm, nhưng...

- Sao? Anh nói đi, em sốt ruột quá.

- Giữa Vũ và Khang, em chỉ được chọn một. Tôi nghĩ có thể do hai nhân cách đang đấu tranh lẫn nhau ở đâu đó trong cơ thể, nên anh ta không thể tỉnh lại. Tôi quan sát thấy được rằng, chỉ cần tiếng nói của em sẽ kêu được hẳn, kêu được cả hai. Khang đã chế ra loại thuốc có thể không chế nhân cách kia, nên nếu em chọn ai trong hai người, thì người còn lại sẽ biến mất vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lựa chọn

An nhìn Dạ Long, rồi ngồi phịch xuống ghế ngoài hành lang, bắt gác, cô sờ tay lên bụng mình, cảm nhận một sự sống đang hình thành và lớn lên, bơm thêm tình yêu vào tim cô những nhịp đập mạnh mẽ. Bắt gác, An òa khóc, vì cô nhận ra cô đã yêu anh, yêu rất nhiều. An lại đứng lên, lê từng bước nặng nề đi ra khỏi bệnh viện. Dạ Long nhìn theo chỉ biết lắc đầu thờ dài.

An về lại chung cư, mở cửa vào nhà. Cảnh nhà vẫn vậy, chỉ là hơi bụi vì lâu ngày không có ai ở. Cô mở đèn và lau dọn. An làm rất từ từ, trong vô thức. Đụng đến đâu, hình ảnh Khang lại ùa về, cô mỉm cười, nước mắt tuôn rơi, lại tiếp tục lau, và làm nhảm một mình.

- " Anh hai! Anh không phụ em lau dọn, anh lười vận động là bị sổ tướng xấu lắm đó. Anh hai! Hôm nay, anh nấu cơm nhé, em hơi mệt."

An dọn tới phòng của Khang, căn phòng ngăn nắp sạch sẽ, sống chung với nhau mà cô rất ít vô phòng anh hai, hôm nay mới có dịp quan sát. Căn phòng sơn màu xám trắng, bộ grap trái giường bằng lụa cũng màu xám đơn điệu. Bàn làm việc kê ngay cửa sổ, trên đó có tấm hình của gia đình gồm ba Thanh, mẹ Hiền, Khang và cô. An cầm khung ảnh lên xem, sợ ý làm rơi. Khung rơi ra, sau tấm ảnh gia đình là hình của Khang và An chụp dưới hoa vàng bay, ánh mắt Khang nhìn cô thật say đắm, trù mến, thế mà lúc ấy cô không nhận ra. Lật mặt sau tấm hình là dòng chữ "you are my light". (mỗi bạn xem lại chương 2, lúc Khang đón An ở sân trường, rất nhiều điện thoại giờ lên chụp khoảnh khắc ấy).

An ôm tấm ảnh ấy vào ngực, nước mắt rơi là chà, cô khóc, khóc đến đau lòng. Lau dọn mảnh thủy tinh, cắt tấm hình cắt vô ngăn kéo, An thấy điện thoại của Khang, "sao anh để điện thoại ở nhà?" suy nghĩ một lúc, cô quyết định mở điện thoại Khang lên xem. Pass thử một lần đã mở được, là ngày sinh của cô. Danh bạ điện thoại chỉ có 3 số, ông Thanh, số điện thoại bàn ở Đà Lạt và số của cô. Phần thư mục cũng toàn ảnh của cô, và 2 đoạn clip. Một đoạn clip ở cảnh đồng hoa hướng dương, lúc ấy Khang đàn và An hát, anh đã âm thầm thu lại. Còn đoạn clip kia quay trước lúc Khang đi ngủ, cho Vũ xuất hiện cứu An.

"Thiên An! Khi em xem đoạn clip này, Anh không biết anh đang ở đâu? Anh chỉ hi vọng rằng khi em xem được nó, em đã bình an. Em có thể tiếp tục sống mà thiếu anh, và Em phải tiếp tục sống vì ba mẹ, và con của em

Em rất mạnh mẽ và can đảm. Em có thể vượt qua được nỗi đau này. Chúng ta đã từng chia sẻ những khoảng thời gian đẹp để bên nhau và em là cuộc đời của anh.. em chính là cuộc đời của anh. Anh không có gì để hối tiếc.

Nhưng anh chỉ là một phần trong cuộc đời rất dài của em, và sẽ còn nhiều người, sự việc làm nên cuộc đời của chính em. Hãy luôn nhớ đến những kỉ ức của em và anh, thu thập thêm nhiều những kỉ ức đẹp nữa, em nhé!

Cảm ơn em vì em đã cho anh được yêu em, và được em yêu, trong cuộc đời của mình. Và anh muốn cảm ơn em về tất cả. Anh sẽ mãi mãi ghi nhớ những gì em đã dành cho anh.

Bất cứ khi nào em cần anh, em hãy tin rằng, anh đang ở bên em. Lý trí mách những điều ta nên nói, nhưng trái tim mới bảo những gì ta nên làm, hãy đi theo tiếng gọi của con tim em!

Và hãy nhớ, hãy thực hiện cho được ước mơ của mình em nhé. (C7: điều ước sinh nhật)

THIÊN AN! ANH YÊU EM.

An ôm điện thoại vào lòng, gục khóc nức nở, cả căn nhà trống vắng, chỉ có tiếng khóc ai oán của An. Khi mọi thứ trong không gian quen thuộc không có gì thay đổi, chỉ thiếu duy nhất khoảng trống của một người, và chỉ có mình cô nhận ra, không thể thay thế....

An lê từng bước nặng nề vô bệnh viện, đứng bên ngoài phòng bệnh, nhìn người đàn ông đang an tĩnh ngủ qua tấm vách bằng kính. Nước mắt cô lặng lẽ rơi, nỗi đau không thể thốt nên lời. An hít sâu, quệt nước mắt, chậm chạp mở cửa phòng, bước vào trong, ngồi xuống bên giường. An ngắm nhìn gương mặt ấy, người đàn ông cô đã yêu, và dựa dẫm. Anh ấy rất gần, đang say giấc thật bình yên.

- " Anh! Em yêu anh! Kêu em chọn một trong hai, xin lỗi em làm không được. Anh phải tự thân vận động thôi. Nếu anh không tỉnh lại, thì em cũng sẽ ngủ mãi mãi. Ngày mai, khi mặt trời ló dạng, em muốn gặp cả hai, gặp một trong hai, thì yên tâm đó sẽ là khoảnh khắc cuối cùng chúng ta gặp gỡ."

An nắm bàn tay người đàn ông, áp lên má mình, rồi đưa vào bụng, cho anh cảm nhận mầm sống đã có tim thai. Cô vén áo mình qua khỏi bụng, dùng máy đo tim thai rà vào bụng, mở âm thanh cho anh nghe những tiếng "quào, quào..." mạnh mẽ. Tay kia, An vén mái tóc lòa xòa của anh, mỉm cười.

- " Em yêu anh! Chứ em không dại trai đến nỗi anh muốn gì em cũng làm đâu nhé. Em đã lấy được lọ dung dịch để ở nhà, sáng mai mà anh không tỉnh, em sẽ uống nó, và nằm đây "ngủ" với anh mãi mãi. Em tham lắm đấy, một người xuất hiện, em uống nửa chai, cả hai xuất hiện thì em uống thuốc bổ. Hìhìhi! Anh không cô đơn đâu, em và con sắp đến với anh rồi."

An đứng lên, tắt máy đo tim thai, đặt lọ dung dịch trong suốt lên tủ ở đầu giường, rồi đi ra ngoài, đóng cửa.

Cô đang đánh cược với số phận. Để chọn ai trong hai người, cô đều sẽ sống không an ổn. Anh hai là tình thân, là rung động vụng dại đầu đời. Còn Thiên Vũ là người cô yêu. Cô nhận ra, khoảnh khắc anh thay cô nhận một dao ấy, tim cô như bị ai bóp nát. Nếu đổi lại, cô sẵn sàng nhận lấy nhát đâm ấy, vì anh là Thiên Vũ. Nhưng nếu bắt cô phải "giết" anh hai, để chọn Thiên Vũ, thì cô cũng thả tự giết mình. Hai nhân cách trong một con người, nếu cả hai đều yêu cô, hãy để họ tự hòa làm một. Nếu không thể, thì cô cũng sẽ sinh bé con, nuôi dạy nó nên người, giúp anh giữ lại giọt máu ruột thịt. Kêu gọi ư, không bao giờ.....tự thân vận động đi. Vận mệnh của bản thân, không thể giao quyền định đoạt cho người khác được.

An đi siêu thị, mua đồ về nấu cháo. Cô nấu sẵn, sáng mai đem vô cho người ấy. Mím cười trong vô thức, rồi sẽ an ổn thôi.

Tại căn biệt thự ven sông Sài Gòn, Dạ Long đang đau đầu xử lý công vụ. Giang hồ vùng ngoài tạo phản vì biết tin Thiên Vũ ép chết ông Cường. Còn ông Lâm thọt gậy bên chính quyền không ai hỗ trợ. Tụi buôn người cũng ráo riết truy lùng kẻ cướp hàng của chúng. Dạ Long vừa lo cho Vũ, vừa giải quyết mọi chuyện, nên bị xoay như chong chóng. Sô sách cần chữ kí lao đại mới có hiệu lực thì Dạ Long cứ ồm ồm cho qua, nhưng cũng không biết kéo tới bao lâu. Hôm nay, anh tới bệnh viện thì biệt thự bị tập kích, cũng may, Thiên An không ở đó. Tránh vô dưa, gặp vô dưa. An về tới chung cư gặp ngay cô bạn "thân", Khánh Đình. Đằng sau Khánh Đình là lão Lâm với gương mặt đáng sợ sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Vũ khang

An bước vô sảnh chung cư, cười xã giao chào ông Lâm. Ông Lâm mặt hầm hầm nhìn tên đàn em của mình, hấn gật đầu, lại nói nhỏ vào tai bác bảo vệ và tiếp tân gì đó, họ gật gật rồi đi ra ngoài, tên đàn em theo sau đóng lại cửa kính cường lực. Trong sảnh bây giờ chỉ còn có An, lão Lâm, Khánh Đình và mấy tên cận vệ. Lão quắc mắt nhìn về phía Thiên An:

- Thiên An! Khánh Đình là bạn thân của cháu, ta cũng đâu có đối xử tệ với cháu, vậy mà thằng anh cháu tiếm gì vào người nó, để nó giờ điên điên dại dại. Cháu mau kêu nó đưa thuốc giải, không thì đừng trách bác không dung tình.

- Anh cháu không làm vậy đâu ạ, chắc có hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Nó đã nhắn tin cho Khánh Đình " Em không đủ tư cách nói chuyện với tôi, hãy tận hưởng tháng ngày tình tảo ít ỏi còn lại đi". Nó không làm còn ai vô đây? Ai không biết thằng Khang là tiến sĩ hóa học bên Canada. Bạn bè tốt chơi nhau vậy là quá lắm đấy.

An nhìn ông Lâm, không nói được gì nữa, cô đang suy nghĩ, có thể anh hai làm thật, vì anh biết Khánh Đình đố kị cô. Nhưng giờ anh đang hôn mê, làm sao đưa thuốc giải được. Ông Lâm đang giận như vậy, nếu biết anh đang bệnh, đám lão ta giết luôn để trả thù cho con gái, làm sao đây? Khánh Đình tuy là bạn tôi, nhưng không đáng bị điên dại như vậy. Có thờ dài, đi lại ngồi bên Khánh Đình.

- Khánh Đình! Tui tha thứ cho bà, bà tỉnh lại đi. Nhận ra tui không? Thiên An nè.

- An! Bà hết giận tui rồi hả, tui xin lỗi. Đừng giận, đừng bỏ tui nha. Hìhìhi

Khánh Đình nắm tay An, cười ngây ngốc như đứa trẻ. Ông Lâm nhìn cảnh đó, gương mặt già nua chùng xuống, ông đứng lên, đi về phía con gái:

- Con gái! Nhận ra ba không?

- Không! Tránh xa tui ra, tui sợ lắm, An ơi, bà ở đâu, tui sợ ông này, ông chính tui đau lắm, An ơi, chở tui về nhà đi. Huhuhu

Ông Lâm thờ dài, đi lại ghé sofa ngồi phịch xuống, thần thờ.

- Nó không nhớ ba nó, lại nhớ bạn thân Thiên An. Nó thương con như vậy, sao anh của con lại ác độc như thế hả?

Ông giận dữ, đập mạnh tay lên thành ghế, hất mặt nhìn tên cận vệ, hấn gật đầu, đi lại lòi Khánh Đình đi ra ngoài. Khánh Đình bị lòi đi, la hét giãy dụa, nhưng không ăn thua. Thiên An nhìn theo, thấy bạn mình như vậy, cũng không giận nữa, vội vàng đuổi theo

- Anh mạng cô ấy đi đâu? Không thấy cô đang sợ à?

- Con gái tôi! Tự tôi biết cách bảo vệ nó an toàn. Cô lo nó chưa chết à?

- Bác! Cháu không có ý đó.

Lão Lâm nhìn tên cận vệ, thêm một tên nữa tới lòi Khánh Đình đi khuất dần sau cánh cửa kính. Giờ trong sảnh chỉ còn An, lão Lâm và 2 tên vệ sĩ. Một tên vệ sĩ tiến lại nắm tay An kéo đến thang máy. An hoảng sợ vùng vằng, cố gắng chỉ lại. Ông Lâm lên tiếng:

- Cháu nên ngoan ngoãn lên nhà lấy thuốc giải cho bác. Đừng để bác phải mạnh tay.

- Nhưng cháu không biết, và cũng không có thuốc giải. Nếu có, không cần đến bác ép, cháu cũng sẽ tự nguyện đưa cho Khánh Đình.

- Hahaha! Nói hay nhỉ? Nếu không phải tại cháu, nó ra nông nỗi này sao? Trong khi cháu vui vẻ, con ta phải điên dại sống qua ngày. Thằng Khang nó tiếm thuốc gì cho Khánh Đình, chắc chắn sẽ có thuốc giải, nó thương cháu như vậy, không lẽ nó không nói cháu biết. Chẳng qua, cháu ghét Đình, không muốn nó tỉnh lại thôi.

- Bác Lâm! Đúng là cháu buồn Khánh Đình, nhưng cháu không bao giờ muốn hại cô ấy. Cháu thể với bác. Còn về việc cô ấy bị như vậy, có thể do áp lực thi cử, sao bác khẳng định anh cháu làm chỉ bằng một tin nhắn?

- Ta đã điều tra, hôm nó gặp nạn đã bị hai tên thanh niên tiếm vào người nó 2 mũi thuốc. Nó ngất đi, tỉnh lại đã ngây dại. Trên đời có chuyện trùng hợp vậy không?

Thiên An đơ lười, không còn gì để nói, nên chỉ im lặng. Lão Lâm cười khẩy, rồi hất cằm về phía tên vệ sĩ, hấn gật đầu rồi lại nắm tay An lòi đi. Bỗng phía cửa chính vang lên giọng nói

trầm thấp nhưng hữu lực:

- Thà cô ấy ra!!!!

Tất cả đồng loạt ngó ra cửa, một đàn xe đen đậu kín sân, soi thẳng đèn vào trong sảnh qua lớp tường bằng kính chói lóa. Đứng trước một chiếc xe BMW ở giữa là thân ảnh người đàn ông mặc áo sơ mi đen, tay dài sẵn tới khuỷu tay, đang dứt tay vô túi quần đồng màu đen. Anh ta ngao ngễ, đứng ngược sáng như một ma vương. Cùng một lúc, tất cả xe đen mở cửa, hàng chục người đổ đen bước xuống. Một tên từ chiếc BMW tiến lên, đẩy cánh cửa kính cường lực, khom người, ra hiệu mời người thanh niên đang đứng kia vào. Người thanh niên mặt trầm lạnh, nện trên nền xi măng tiếng cộp cộp của giày da từng bước chậm rãi, tiến vào trong sảnh. Lúc này, Thiên An mới trông rõ mặt người ấy, gương mặt thân thuộc, khắc sâu trong tim. Bất giác, giọt nước mắt hôn tui trào tuôn, cô phải bịt miệng mình để không òa khóc. Người thanh niên bước tới trước mặt cô, liếc tên vệ sĩ bằng ánh mắt sắc lạnh, hần là đàn ông cũng phải rùng mình vì ánh mắt sắc hơn dao ấy, vội vàng buông tay Thiên An, rồi nhìn phía lão Lâm. Lão đã nhận ra ai rồi, nên cũng đành gật đầu cho qua chuyện. Người thanh niên vịn hai vai An, cúi nhìn cô, miệng cong lên độ cong nhẹ, có vài phần mừng vui, vài phần trêu chọc.

- Anh đã về! Nhớ anh cũng đừng khóc, em khóc xấu quá. (câu này anh nào nói, nhớ không?)

Bao uất ức òa vỡ, cô ôm chặt lấy anh, khóc rõ to cho trôi đi bao thương nhớ, hôn tui. Một tay nắm lấy lưng áo của anh, một tay dấm thùm thụp lên ngực anh hôn dỗi như đứa trẻ. Anh không giận, còn phì cười đứng yên cho cô trút giận. Dạ Long e hèm, tiến lên nói nhỏ vào tai anh. Ánh mắt anh ngưng trọng, môi tắt hần nụ cười. Anh nắm bàn tay Thiên An đang dấm mình, đặt nhẹ lên đó nụ hôn, ôm cô vào ngực, tì cằm lên đầu cô, tay kia siết chặt cô trong ngực.

- Thiên An! Chờ anh năm phút.

Rồi anh nhìn Dạ Long, Long gật đầu, diu cô lại thang máy, dùng vân tay của cô bấm số lên căn hộ. An không phản kháng, lặng lẽ nhìn anh rồi ngoan ngoãn đi vào thang máy. Cửa thang máy khép lại, gương mặt người thanh niên cũng thay đổi, trầm hẳn, u ám và lạnh lùng. Hai tay anh dứt túi quần, xoay người đi lại ghé sofa ngồi, bắt chéo chân chữ ngũ nhìn lão Lâm.

- Muốn thuốc giải, sao không tìm tôi?

- Thiên Vũ! Cậu biết con tôi bị gì? Có thuốc giải sao?

- Thuốc là tôi chế, ông nghĩ tôi biết không?

- Cậu...cậu nói gì? Tại sao cậu làm vậy?

- Tôi đã cảnh cáo con ông, cô ta không nghe thì ráng chịu.

Ông Lâm quát mắt nhìn Thiên Vũ, cổ tiêu hóa lời cậu ta nói, nhưng vẫn không thể hiểu được. Ông chỉ biết Thiên Vũ, còn Khang thì ông chưa gặp qua, nhưng nghe Khánh Đình nói hai người rất giống nhau, chẳng lẽ đây là Khang, nhưng sao lại có Dạ Long đi theo?

- Cậu là ai?

- Ông không cần biết tôi là ai. Nhưng đụng đến Thiên An, sẽ phải trả giá....trả rất đắt.

- Hahaha! Tao đường đường là cục trưởng, tao sợ mày sao? Mày là Vũ cũng phải nể tao 3 phần, mày là Khang thì tao càng không sợ. Hahahah!

Anh không nói không rằng, đứng lên tiến lại chỗ ông Lâm, nhanh như chớp, rút ra ống tiêm, chích thẳng vô cổ lão. Hành động quá nhanh, khiến hai tên cận vệ không kịp trở tay ứng cứu, vì chỉ nghĩ anh đi lại nói chuyện. Khi mọi chuyện đã xong, hai tên tính nhào lên liền bị khối tròn lạnh cứng chia sau gáy nên phải đứng yên. Còn lão Lâm một tay vịn cổ, mắt trừng trừng nhìn anh, không nói được câu nào.

- Thử cảm giác của con gái mình xem sao? Hahahaha!

- Mày! Mày là Khang???

- Hên Xui! Ông muốn tôi là ai? Hừm?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thăng hoa của tình yêu

Lão Lâm đánh mặt, ông trừng mắt nhìn Vũ, trong người ông rất khó chịu, cổ khô khát, bông rớt. Đầu óc bắt đầu quay cuồng, và đau đớn. Ông cảm nhận được nỗi đau mà con gái mình phải chịu, khiến ông càng đau hơn. Mặc kệ nó là ai, Khang hay Vũ, miễn nó cứu được con và ông. Ông lết lại, nắm ống quần của hần, mắt hần lên tia máu điên dại, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh lấp bắp:

- Cậu là ai cũng được, tôi xin lỗi vì xúc phạm cậu. Muốn phạt, cứ phạt mình tôi. Khánh Đình còn có tương lai, nó lại là bạn thân của Thiên An, mong cậu giờ cao đánh khẽ, cho nó đường lui. Thời gian qua nó điên dại đủ rồi.

- Lúc con ông yêu cầu ông bắt cóc Thiên An đem bán, sao ông không nghĩ tới điều ông vừa nói với tôi? Minh con ông có tương lai? Sao cô ta không nghĩ tới An là bạn thân mà dấm sau lưng hết lần này đến lần khác? Cô ta phải trả giá vì hại An. Còn ông? Một nhát dao sau lưng tôi, một lọ thuốc cho ông vẫn là thiếu.

- Tôi dấm cậu hồi nào, đừng có vu khống. Sao cậu dám khẳng định người bắt An là tôi?

Thiên Vũ nhìn ra ngoài, hai tên cầm đầu bắt cóc An đang bị trói tay đi vô. Chúng nhìn ông Lâm, nhếch mép cười. Một tên trong số chúng nói:

- Lão ác với chúng tôi lắm, nếu tôi biết đụng vô Thiên Vũ, lão có cho tôi 10 tỷ, tôi cũng không làm vụ đó.

- Mày! Mày đừng ngậm máu phun người. Tao không biết mày.

Một tên giận dữ, trừng mắt lao về phía lão Lâm. Mồ hôi lão túa ra như tắm, tay chân run lẩy bẩy, nên dù tên kia bị trói tay, vẫn đủ sức nắm cổ áo lão, gằn giọng:

- Con bà nó! Dám làm sao không dám nhận. Hèn vậy? Không nể tình hợp tác lâu năm, tôi đã tiễn ông lên đường rồi. Vì đứa con gái đẹp mà ngu của ông, cả đường dây tôi tạo lập bị phá hủy. Giờ còn muốn đổ trách nhiệm?

- "Hai người cãi đủ chưa? Ôn quá." Vũ gắt lên.

Đúng lúc này, Dạ Long từ thang máy đi ra, thấy vậy liền quát:

- Mau lui họ đi đi, lão đại không thích ồn ào.

Sau đó, anh nói nhỏ vào tai người thanh niên. Chỉ thấy anh ta gật gù, mặt giãn ra, rồi bước nhanh về phía thang máy, lên tới căn hộ. Tới nơi, rất thành thực, anh mở cửa căn hộ đi vào trong. Đứng quan sát ngôi nhà, trong lòng anh là bao cảm xúc khó tả. Chưa bao giờ, anh ở vị thế này quan sát, căn nhà rất sạch sẽ, đơn giản và ấm cúng. Mỉm cười, anh cởi giày, đi chầm chậm vào ngồi trên ghế sofa, một tay gác lên ghế, một tay để lên đùi nhịp nhịp, miệng nhếch lên độ cong nhẹ.

- Thiên An! Anh về rồi, không ra mừng anh?

An nằm trong phòng xụ mặt." xí, ngủ cho đã rồi về giờ giọng đó ra à, em là cún cưng sao mà ra mừng chủ về. Hừ". Cô trèm mền qua khỏi đầu, không thềm nghe ai kia đang réo gọi mình. Không nghe ai trả lời, anh đứng lên, chuẩn xác đi về phòng Thiên An, vặn cửa, nhưng đã bị khóa trong.

- Thiên An! Em nghĩ anh không có chìa sơ cua? Hahaha

An mở mền, quay nhìn ra cửa.

- "Quái, cách nói rõ ràng của Vũ, sao lại biết chìa khóa sơ cua? Hay chơi phù đầu hù mình? Để xem...hừ...."

Anh đi về phòng, thay bộ đồ đen vút sang một bên, sau đó đi vô nhà tắm. Không gấp rút mở cửa phòng An làm gì. Phải tắm sạch sẽ, tẩy mùi của mấy người khi nãy, hồi chết được.

An nghe ngóng, bên ngoài im ru, không lẽ hẳn đi tìm thợ khóa. Sao mình không nghe tiếng đóng mở cửa? Cô rón rén, mở cửa ra phòng khách, trống trơn. "Ủa! Lạ vậy ta?" Nhìn tới phòng anh hai, cửa vẫn mở. Hẳn đâu cả?

Cô đi tới phòng Khang, định đóng cửa thì nghe bên trong hình như có tiếng nước, nên đi thẳng vô trong. Ngó vô toa-let là thân ảnh ai kia trần như nhộng, vừa tắm xong đang soi gương. Lại thêm một lần bị đứng hình, nhưng lần này, không để cho An kịp la lên, người kia nhanh như chớp xoay người đi ra đưa ngón tay lên miệng An:

- Không được la!

Hai gương mặt cách nhau chỉ một ngón tay của người đàn ông. Hương bạc hà hòa trong hương gỗ nồng đậm trong không khí. An đứng hình, mở to mắt gắt gắt đầu. Anh nhích người ra, môi cong lên hải lòng, một tay vỗ vỗ đỉnh đầu cô "ngoan"! Rồi lại quay vào gương.

- Anh....anh...em đi ra ngoài được không?

An vừa hỏi, vừa xoay ra phía cửa, chuẩn bị chạy, thì trong phòng tắm lại vang ra tiếng nói của tên vô si kia:

- Em lấy cho anh bộ đồ trong tủ.

- Há! Anh mặc đồ gì thì tự lấy đi chứ.

- Vừa nãy còn ngượng, giờ nóng lòng muốn anh ra để chiêm ngưỡng thêm lần nữa?

- Anh!!!! Được, em lấy, xấu rắng chịu.

Anh mỉm cười lắc đầu, dùng khăn lau mặt, rồi quay ra ngoài phòng. An lấy đồ, đóng tủ quay lại vừa kịp chiêm ngưỡng "nguyên con", cô há hốc miệng á á á á....quăng đồ lên giường rồi chạy ngay ra ngoài, đóng cửa phòng, tựa cửa thờ hồn hèn.

Anh nhìn cánh cửa đóng sầm phì cười, nhanh chóng mặc đồ, đi ra ngoài. An đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, rất chăm chú. Anh đi đến, ngồi xuống bên cạnh, bắt chéo chân, một tay vát lên thành tựa lưng ghế, tư thế nhàn nhàn, nghiêng đầu nhìn An:

- Sao, em chuẩn bị uống gì? Uống thử anh xem?

- Em không khát. Mà nếu một khi uống là uống thật, sao thử được. Hừ!

- Dạo này gan nh? Dám hù anh cơ đấy. Em biết đang nói chuyện với ai không?

An quay qua nhìn người thanh niên, thật ra cô cũng đang mơ hồ. Thiên Vũ rất lạnh nhạt, ít nói. Anh hai thì âm áp cưng chiều, hay cà rồn với cô. Còn người đối diện này có cả hai, thật sự cô sắp điên rồi. An thờ dài, không thềm trả lời, tự động đứng lên, đi lại tù lạng, mở trong hộc nhỏ, lấy ra lọ dung dịch trong suốt, đưa lên ngó như chuẩn bị uống. Người thanh niên xanh mặt, vội đứng lên, đi lại giăng lọ dung dịch, trừng mắt nhìn An.

- "Anh còn muốn hành hạ em đến bao giờ nữa? Anh biết em yêu anh, nên anh đùa giỡn với tình cảm của em đúng không? Sao không để em giống Khánh Đình, có lẽ như thế em sẽ không phải đau lòng. Huhuhu!"

An òa khóc, cô ngồi thụp xuống ôm mặt khóc như mưa, anh đang giận bỗng cảm thấy bối rối, không biết làm sao, anh cất lọ dung dịch, ngồi xỏm xuống, ôm An vào lòng, tỉ cầm lên đầu của cô. Cảm giác được ôm cô trong tay thật kì diệu, làm tim anh đập rộn ràng, và đầu óc không phân định. Cả hai nửa trong anh đều hạnh phúc, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc từ người con gái này, hơi thở của yêu thương gây nghiện. Anh đẩy An ra, nhìn vào đôi mắt đang đầm lệ:

- Anh không trêu chọc em, anh muốn biết em yêu ai? Thiên An?

- Em! em yêu anh!

- Nhưng anh là ai? Hừm?

- "Anh là anh. Người em yêu là người đang ở đối diện em, chỉ thế thôi." An nói, sà vào lòng ôm anh thật chặt, ôm siết thỏa mong nhớ.

- Anh là ai cũng được, chỉ cần anh bình yên, cho em còn cảm nhận được hơi ấm, nghe được nhịp tim trầm ổn của anh là đủ. Thời gian anh hôn mê, em nhận ra, khoảnh khắc bên nhau rất đáng trân trọng. Em cứ ngỡ, khoảng thời gian đó thật kinh khủng, em muốn quên. Nhưng khi chứng kiến anh nằm bất động trên chiếc giường lạnh lẽo, em mới biết rằng, thứ em có được từ anh chỉ là kí ức, và em chỉ có thể cố ghi nhớ thật sâu thật nhiều. Nó khắc từng vết xước đau nhói vào trái tim em. Em tự ghét bản thân, tại sao lại muốn quên, để bây giờ cố nhớ lại đau đến vậy. Anh lạnh nhạt, tàn nhẫn với người khác, đó đã là tính cách của anh, giúp anh tồn tại và mạnh mẽ.....bảo vệ em và con. Thăng hoa của tình yêu là tình thân, anh có muốn tình yêu mình thăng hoa không?

Anh ngưng trọng, cô nàng thông minh đảo đề. Anh phì cười, xoa xoa đầu, cúi nhìn cô:

- Thiên An! Em đi làm bác sĩ tâm lý được rồi đó. Ngay cả tiến sĩ hàng đầu của Canada cũng không trị được bệnh của anh, thế mà bằng vài lời nói của em, anh và hấn đã phải thỏa hiệp với nhau, cố gắng hòa làm một. Bước đầu hơi khập khiễng khi phải hòa nhập kí ức, nhưng vì em, vì con, anh sẽ cố gắng. Đừng đại dốt uống thuốc thử nhé, không nên, hiểu không?

- Hìhìhì! Em đâu có ngu. Hahahaha

- Em...em mm! Chọc anh?

Thiên An nhảy lùi ra sau, lêu lêu anh, rồi chạy vòng lại ghé sofa, như chơi trò rượt đuổi vậy. Anh đứng khoanh tay, nghiêm mặt nhìn cô:

- Thiên An! Em đang mang thai đó.

An sực nhớ, không gợn nữa, ngồi phịch lên ghế, thờ dài. Anh cũng đến, ngồi kế bên, nắm bàn tay cô, bao trong lòng bàn tay mình.

- Em phải lớn chứ, trẻ con sao làm mẹ trẻ con được? Từ này, gọi anh chồng yêu, tình yêu của mình sẽ thăng hoa, chắc chắn như thế.

Anh ôm cô vào ngực, vỗ về. "Gloan, vô phòng nghỉ ngơi, anh nấu gì cho em ăn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Anh muốn ăn em

Tuy Khang nói nấu cho An ăn, nhưng cô thật rất khó tin tay nghề của ông anh Vũ Khang này, nên cô đã chủ động rủ anh đi ra ngoài ăn cho chắc. Thời gian cũng nhẹ nhàng trôi qua, Vũ Khang chế tạo thuốc, không chế hắc đạo với tên Thiên Vũ. An vẫn đi học, do thai kì hành nên cô cũng không đóng phim Em gái! Anh yêu em. An bỏ vai, Vũ Khang đã phải đền cho đoàn phim số tiền khá lớn, để An an tâm dưỡng thai. Khi bụng cô đã lớn, họ về thu xếp đồ đạc, mua vé xe khách 5 sao đi Đà Lạt. Thai cũng 8 tháng nên An không đi máy bay được.

Xe lên đến Đà Lạt tầm 6 giờ sáng, trời còn khá mờ sương. Ông Thanh và bà Hiền thức dậy khá sớm, ông đang ngồi uống trà nóng trong phòng khách, còn bà Hiền ngồi đan áo.

- Ba, mẹ! Con về rồi.

Bà Hiền nghe tiếng gọi, vội đứng lên, chạy ra sân mở cửa rào. Đang vui mừng tính ôm con gái, thấy người thanh niên phía sau đang kéo va ly về phía chỗ cửa rào, bà chợt khựng lại, quan sát không biết Khang hay Vũ đề cử xử cho đúng. An nhìn thái độ của mẹ, hiểu ngay, phì cười, nắm tay mẹ kéo vô nhà, mặc cho tên kia tự đi vô sau, nhà của anh mà, khách sáo gì chứ. Ông Thanh nhìn con gái, mỉm cười triu mến:

- Chu chọa! Cháu của ông cũng lớn lắm rồi nè, ông cháu mình sắp gặp mặt nhau rồi nè. Hahaha!

- Ba! Cháu nghịch lắm, đâm đá con đau méo mặt luôn á, sau này ông cực lắm nè.

- Hahaha! Hiểu động là tốt. Không sao, cứ thấy cho ông bà. Còn con, cố mà học cho xong, đừng để dang dở, phí lắm. Mơ ước đã đi được bước đầu, thì ráng bước tiếp để hoàn thành, con nhé!

- Dạ! Con biết mà, ba khỏi lo. Hehehe!

- Con bé này, làm mẹ rồi mà cười kiểu gì thế hả?

- "Cứ để cô ấy cười, cười rất tốt cho thai phụ " Khang lên tiếng

Ông Thanh cũng như bà Hiền, nhìn Khang ngơ ngơ. An vội đứng lên, đi về phía Khang, móc tay vào khuỷu tay anh, đằng hắng rồi giả vờ đồng dục tuyên bố:

- Giới thiệu với ba mẹ, đây ba của cháu cưng của ông bà, tên là Vũ Khang! Hết.

- "Vũ Khang!" hai người đồng thanh gọi tên anh, rồi trở mắt nhìn nhau, quay sang nhìn anh đầy ngạc nhiên. Khang cũng nhìn hai người với vẻ mặt bình thường, không hồ hởi như Khang, nhưng cũng không lạnh lùng như Vũ. Ông Thanh gật gù, "vậy là con An đã làm được, gom 2 chúng nó làm một, tốt rồi, tốt rồi!".

Trên đôi mắt già nua rịn ra những giọt mặn trong suốt. Ông tháo kính, kéo tay áo chậm chậm, rồi từ từ đứng lên, đi lên lầu. Lần này tới lượt An ngơ ngác nhìn theo. Bà Hiền nhìn Khang, rồi nhìn theo bóng lưng của chồng cũng sực sùi. Bà biết, ông lên tầng áp mái, thông báo tin vui cho vợ cũ. Bà cũng cảm thấy vui, vì ít ra gần cuối đời, ông không bị dẫn vật tội lỗi mình không gây ra. Bà mỉm cười, đi đến bên nắm tay An, vỗ vỗ, nhìn Khang mỉm cười, rồi cũng đi theo ông Thanh lên tầng áp mái.

Khang chỉ ở lại có hai ngày lại bay về thành phố xử lý công việc. Vì mới sáp nhập, cảm xúc với ba mẹ lúc nắng, lúc mưa, khiến anh cũng ngượng, nên ít tiếp xúc vẫn hơn.

Rảnh rồi, anh lại bay lên thăm cô. Từ khi cả hai hòa làm một, tập đoàn AK đa số xử lý việc ngầm bằng hóa chất để khống chế đối phương, từ dạng đặc, lỏng, thậm chí trong không khí. Nên tỉ lệ thương vong trong băng nhóm giảm hẳn. Đàn em về qui tụ ngày càng nhiều, vì nề cách làm việc không máu me của Khang, và đầu lạnh, và quyết đoán của Vũ. Trong xã hội họ gọi anh là Thiên Vũ, chỉ có tên trên giấy tờ là Quý Khang

Gần ngày sanh, An khá ỉ ạch, cô không tăng cân như mấy bà bầu khác, bụng cũng không to lắm. Đang ngồi học mẹ cách đan áo cho con, bụng cô chợt nhói lên con đau từng cơn. Bà Hiền vội vàng đưa cô nhập viện đẻ sanh.

Khi Vũ Khang lên đến nơi, An đã sanh xong, đang nằm phòng hồi sức. Anh vào phòng, ngồi bên giường lặng lẽ nhìn cô. Bà Hiền hiểu ý nên đứng dậy đi ra ngoài.

Đứa trẻ sơ sinh nằm bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng "ê a" thật nhỏ, Khang quay đầu sang, đứa trẻ kia đang ngoẹo cổ, mờ to mắt nhìn hần chăm chăm, tròng mắt vừa đen vừa tròn xoe như quả nho. Trẻ sơ sinh cổ còn rất mềm, đầu không thể cử động nhưng hai nắm tay tí xíu lại nắm rất chặt, nhìn rất cố lực. Cậu bé hơi nhủu hàng mày còn chưa mọc, vô cùng nghiêm túc nhìn người lạ.

Anh và con trai nhìn nhau, cảm thấy hơi kỳ lạ. Do lần đầu làm cha không chút kinh nghiệm, thậm chí không biết nên dùng vẻ mặt gì nhìn con mình, cuối cùng chỉ có thể giơ một ngón tay đặt lên miệng, ra hiệu cho cậu bé nhỏ tiếng, kéo đánh thức Thiên An.

Trẻ con sơ sinh làm gì hiểu được hành động ấy, bắt chước theo bản năng, rất tự nhiên đưa cả bàn tay tí hon nhét vào miệng mình, mút "chùn chụt", một cách ngon lành, nước miếng trẻ con chảy ra, ướt hết bàn tay bé. Khang cau mày "Thật mất vệ sinh."

Nghĩ vậy nên anh liền kéo tay con ra, dùng khăn lau lau.

Trẻ con bị giật đi "bình bứ", nên chưa đầy một giây sau, bé liền gào khóc tảm tức như uất ức.

Thiên An giật mình, ngồi dậy ôm con trai vào lòng, nhìn một vòng thì mới chú ý đến ai kia lập tức cau mày, tức giận nói: “anh bắt nạt con!”

Khang rất giận, thằng nhóc này rốt cuộc có phải là con của hần không vậy? Nhìn đứa bé đang cọ hết nước mắt nước mũi vào áo trắng tinh của An thì anh càng thêm bực. Gì đây? Anh chạy gần 500 cây số để gặp mặt vợ con, đối xử với anh thế à.

Bà Hiền nghe cháu khóc, vội chạy vô. Pha cho bé ít sữa, vì An mới sinh, sữa vẫn chưa về kịp. Bà dứt núm vú giả vô miệng bé xáu của thằng bé, nó mút chùn chụt rõ to, bú xong ngủ ngon lành. Bà đặt vừa đặt cháu vào nôi, vừa nói cho ai đó nghe:

- Ba đứa nhỏ à, nên đi tắm đi. Phụ nữ và trẻ sơ sinh yếu lắm, bệnh không tốt.

Ai kia nghe cũng hiểu, nên gật đầu. Đứng xa xa nhìn con đang ngủ ngon lành, miệng vẫn chúm chím mút mút, trông rất cung. Bao cảm xúc tức giận khi nãy biến mất. Anh rất muốn tới bồng con, nhưng quả thật người anh rất bận, do chạy xe, nên anh chỉ nhìn con, nờ nụ cười ngọt ngào rồi về khách sạn.

An ở cữ 6 tháng, giao con lại cho ông bà Thanh, cô về thành phố tiếp tục việc học. An về thẳng khu chung cư. Cô tắm tấp, rồi vô phòng ngủ cho lại sức. Thức dậy đã 9 giờ tối, An mở cửa, lộ mọ ra phòng khách:

- Thức rồi à? Ăn gì không? Anh nấu.

An ngạc nhiên, xoay người nhìn tên thanh niên đang nhàn nhã ngồi bên ghế sofa kia. Không lẽ anh ấy ngồi chờ mình ngủ dậy, phải không vậy?

- Anh nấu được không đó?

- Đầu phải anh chưa từng nấu cho em ăn?

- Trước kia khác...

- Hừm...vậy em yêu người không biết nấu hay người đã nấu cho em?

- Hi! hi! Miễn là anh nấu, là ăn được hết, ngon hay không còn tùy. Hahahah

Cô rụt cổ, đi nhanh vô phòng mình, đóng sầm cửa. Anh chỉ biết nhìn theo cung chiều, xoa xoa mi tâm. Cô vợ này, muốn tìm cách giận em cũng không được. Bỗng, An thò đầu ra nói:

- Em đói rồi, anh làm nhanh đi.

- Ok!

Anh nhìn An, ra dấu Ok. Cô lại rụt cổ vô phòng, đóng cửa. Anh móc điện thoại, gọi cho Dạ Long:

- Cậu đi mua cho tôi món nào nấu ăn dinh dưỡng cho phụ nữ sau sinh, 5 phút phải có.

- Này, lão đại. Tôi chưa vợ, anh kêu tôi mua mà không cho danh sách, chỉ có 5 phút sao tôi mua hả?

- Cậu còn 4 phút 30 giây.

Anh cúp máy, nhếch mép cười, tiến lại mở tủ lạnh xem cô có mua gì để nấu được không? May quá, có thịt bò mỹ đông lạnh, trứng, rau củ quả. Có lẽ An đã mua trên đường về nhà. Miệng anh nhếch lên độ cong nhẹ, bắt tay vào chế biến. Chỉ 15 phút sau, cả gian phòng xông lên mùi thơm nức mũi. Cô ở trong phòng mình đang chơi facebook cũng phải hít hà, bụng réo ỳnh ỏi. An mở cửa, ra chỗ bàn ăn. Trên bàn bày sẵn 2 đĩa bò beefsteaks, trong đĩa còn kèm theo ít cơm hình cái chén, rưới nước sốt nấm nhìn rất bắt mắt. Cô xuyết xoa "ngon quá"

- Em ngồi đi, cẩn thận nóng nhé.

Anh đưa lại bàn 2 ly rượu lá vàng của Nhật, rượu ngọt nhẹ, thơm, có tinh chất vàng 24k nên phụ nữ sau sinh uống cũng được. An nhìn cách bày trí, cộng thêm rượu, y chang như ngày trước anh đã làm, cô gật gù, mỉm cười.

- Này, ăn phải chuyên chú, vừa ăn vừa cười coi chừng sặc.

"Hừ, cách nói này thì chỉ có hần. Hai làm một, mình chưa quen lắm. Sao cũng được, có soái ca nấu ăn ngon vậy, la chút cũng là quan tâm thôi, không sao." Hí hí!!!! An thiếu điều gục mặt vô đĩa thịt mà cười. Anh cau mày, kéo đĩa thịt về phía mình, cắt nhỏ sẵn rồi đẩy về phía cô, ánh mắt nghiêm nghị:

- Đừng để anh nhắc lần nữa, em sẽ bị phạt.

- "Phạt, phạt á! Không"

Cô sợ cái phạt của hần. Không cười nữa, không được cười. Cô cố bụm miệng, nín cười. Nhưng càng cố nhịn, cô lại càng phì cười nhiều hơn, cười đến chảy cả nước mắt, vẫn không ngưng được.

Anh đứng lên, chậm chậm bước về chỗ cô, dùng tay nắm cằm, ngẩng mặt cô lên. Ánh mắt cô long lanh ngấn nước(vì cười), một tay vẫn đang bụm miệng, lắc lắc đầu. Anh không nói,

liền cúi xuống, gỡ tay cô ra, áp môi mình xuống môi cô. An trợn mắt, lập tức ngưng cười, muốn đẩy anh ra, nhưng anh cứ giữ chặt, nụ hôn tham lam cạy miệng cô ra, nút lấy chiếc lưỡi bé xinh, ngọt ngào. Cả hơi thở the mát của bạc hà xông vào buồng phổi, hơi ẩm trầm của gỗ bao quanh thân người khiến cô nhất thời mê mẩn, chìm đắm. Cô dần dễ yên, và đáp lại nụ hôn của anh, cô bắt chước anh, ngậm lấy môi anh và mót. Trước sự chủ động của cô, thân hình anh bỗng cứng ngắc, phần nào đó trong cơ thể anh bắt đầu phản ứng, mà cô ấy vẫn cứ vô tư hôn anh. Tiếng chuông cửa reo, cắt dòng cảm xúc, An xấu hổ cúi gằm mặt. Còn anh thờ phào, tuy phá đám, nhưng cũng kịp lúc dừng anh lại. Anh ra mở cửa, Dạ Long đưa cho anh 2 bịch đồ, thấy mặt anh không được bình thường, ngó vô thấy An đang ngồi bên bàn ăn, quần áo vẫn chỉnh tề, sao trông lão đại sao sao ấy nhỉ, hay nấu ăn mệt quá. "Hey, đã nấu được, còn kêu mình mua đồ." Đang tính cần nhân vài câu, thì cửa đã đóng sập lại. Dạ Long tính gõ cửa tiếp, nghĩ lại nên thôi, lỡ chọc vô tên Khang, hần tiêm mình mũi thuốc có mà điên. Dạ Long lắc đầu, đi vô thang máy.

Trong nhà, anh mở túi đồ, có 2 phần cháo hào. Túi kia đựng một chai rượu vang đỏ, anh khui ra rót cho mình một ly, anh uống để lấy lại bình tĩnh. Còn An vẫn đang ăn phần thịt anh cắt sẵn, nhìn thấy anh uống rượu, liền hỏi:

- Sao anh chưa ăn, đã uống? Hại bao tử lắm đó.

- Em ăn bò được không? Ở đây có cháo hào.

- Em ăn được, ngon lắm á. Anh ăn đi.

- Ừ.

Anh mang phần cháo lại bàn, múc ăn. Có lẽ gừng và hành trong cháo sẽ giúp anh tỉnh táo hơn. Đàn ông như anh, cũng từng thử qua đàn bà, nhưng có lẽ thử cho biết, không có tình yêu nên không cảm xúc. Nên anh hầu như ăn chay trong hơn 10 năm qua. Chỉ ăn mặn lại có lần đó. Mà lần này, sự chủ động của cô đã công phá thành công sức chịu đựng của anh, anh bây giờ đang rất "đói."

Ăn cháo nóng, uống có một ly rượu vang, anh thấy người mình lạ lạ, không đập được lửa mà càng nóng hơn. An nhìn anh, thấy mặt anh phùng phùng, khó hiểu. Đầu phải lần đầu họ hôn nhau, sao hôm nay anh ấy kì vậy, hay rượu có vấn đề? Nghĩ vậy, An liền đi về quầy bếp, rót thử một ly ra uống. Khang vội ngăn lại, nhìn An với ánh mắt mờ đục.

- Em không nên uống

- Sao vậy? Rượu có vấn đề?

- uhm

- Há! Vậy anh có sao không? Rượu của Dạ Long đưa, cũng có vấn đề sao?

- Hừ! Chính vì là hần, nên bây giờ anh mới có vấn đề đây.

- Là sao?

- Thiên An! Em ăn no chưa? Anh muốn "ăn" em!

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Nhận ra tình yêu 18+

- Em...

Cô áp úng, nhìn vào gương mặt bình đồ nhưng cố áp chế của anh nhất thời không biết làm sao. Cô cũng không đẩy anh ra, đáy lòng dâng lên một thứ cảm xúc mang tên "cảm động", nhớ lại hình ảnh anh vì cô mà bị đâm, vì cứu cô mà nhảy xuống hồ dù đang bị thương, hình ảnh ấy cứ không ngừng xuất hiện. Hai người đàn ông yêu cô vô điều kiện giờ khác này đang ôm cô, trân quý như bảo vật. Hạnh phúc ấy như lan ra nhanh hơn, khuếch tán trong không khí đậm vị yêu đương

- Em sao vậy?

Vũ Khang mỉm cười nhìn đáng vẻ đỏ mặt của cô, nhất thời trong lòng cũng bị cảm xúc mềm mại lấp đầy. Thiên An cảm thấy cổ họng khô nóng vô cùng, muốn dứt ra lại bị anh ôm chặt, chỉ có thể cúi đầu.

- "Nhưng em mới sanh baby mà." Rót cục cô cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Vũ Khang có chút không kiềm chế được, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng đáng yêu có chút sợ hãi không dám động đây nhiều của cô, là sự thuần khiết ôn nhu, như nước ấm dịu dàng vây lấy anh, anh luôn tự hào về năng lực tự khống chế của mình rất mạnh, giờ đây lại bại dưới tay cô gái trong sáng như nước này, anh ôm lấy vóc đáng mềm mại, hạ thấp giọng, "đã 6 tháng rồi, bác sĩ bảo được"

Anh bế thốc An lên, hướng về phòng ngủ. Đặt An lên giường, anh nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh, thâm sâu:

- Nói! Anh là ai?

Cô bị anh nhìn đến trong lòng dâng lên cảm giác khác thường. Thiên An đối diện với ánh nhìn chăm chú của anh, sự dịu dàng ngấm dần vào trong mắt lại mang theo chút đau lòng, lên tiếng, "Anh là... người đàn ông tình nguyện thỏa hiệp vì em, là... chồng em."

Vũ Khang xúc động, đây là lần đầu tiên cô thừa nhận như vậy, trái tim đập rộn rã trong lồng ngực, môi anh khẽ gọi "Thiên An"

Sự e thẹn của cô gần như vô nát trái tim anh, tay khẽ nắm cầm cô, nâng mặt cô lên, giọng nói của anh phả ra hơi rượu nồng ấm "vợ ơi, đêm nay cho anh nhé.?" Anh không muốn ép buộc cô, đêm ở Sapa đơn thuần là thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nhưng tâm hồn cô trống rỗng, điều anh muốn chính là sự cam tâm tình nguyện.

Toàn thân Thiên An lại đông cứng, yêu cầu của anh gọn gàng dứt khoát, cũng không hề che giấu dục vọng, nhịp đập con tim cũng tăng tốc theo hơi thở của anh, cổ vũ bên tai cô. An cúi đầu không dám nhìn anh, dùng sự im lặng để ngấm đông ý.

Anh vui sướng không kìm lòng được, cúi đầu mon man môi An, nụ hôn mang theo đam mê sâu sắc điên cuồng quyen lấy môi cô, thân thể cao lớn thuận thế đè xuống, hoàn toàn phá bỏ khoảng cách giữa hai người.

Tay của Khang bắt đầu tẩy máy, trượt xuống, cô sợ nhột nên hơi rụt người lại. Anh vẫn luôn chú ý cô, nên một động tác nhỏ của cô gái dưới thân cũng bị anh phát hiện ra, đôi môi mỏng khẽ sát vào tai cô, cười nhẹ: “Nhột à?” Khác hẳn với lần trước, cô vẫn tỉnh táo, cho nên anh phát hiện cô nhạy cảm và ngược ngược hơn rất nhiều.

Đây là một loại xúc cảm kì diệu, khi nam và nữ thật sự tiếp xúc gần gũi, mối quan hệ của hai người phút chốc sẽ được kéo lại gần hơn.

Cơ thể Thiên An dần dần trở nên mất đi sức lực, nhìn anh, ngắm gương mặt điển trai của anh, để anh tùy ý hôn lên khắp cơ thể mình. Người đàn ông này đang vận dụng tính nhẫn nại của mình nhiều nhất để làm cô thích ứng với sự thân mật của anh.

Nhìn thấy sự chân thành của anh, Thiên An bỗng muốn khóc, vì yêu thương, và nhớ. Cô không phản kháng, chỉ nhắm mắt ngăn lại cảm xúc trong lòng, cổ họng cũng nghẹn lại theo hơi thở của anh.

Nụ hôn của Vũ Khang vẫn khí thế và mạnh mẽ, hệt như cái ngày anh cho cô xem từng vết sẹo trên lưng. Dần dần nó trở nên triền miên, môi lưỡi quấn quít. Một tay giữ lấy gáy cô, cánh tay còn lại ôm chặt eo cô. Cứ thế, cô nằm gọn trong vòng tay anh.

Anh men theo khoe môi dần dần rời xuống, bàn tay đặt sau gáy chuyển sang vuốt nhẹ lên gò má. Ánh mắt anh thâm tình và sâu sắc, cả giọng nói cũng trở nên tình cảm và trân trọng:

- Thiên An, hãy chấp nhận anh, cho chúng ta cơ hội thăng hoa trong tình yêu.

- "Anh!" An nức nở gọi

Cô ngược mắt nhìn anh, khóe mắt đau xót nhưng lại không nở rời đi. Môi anh sát lại gần sống mũi cô:

- Gọi...Chồng!

An ngưng trọng, nhìn anh tha thiết. Khang đưa tay, nhẹ nhàng vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô, ôn nhu nhìn cô

- "Khi Vũ lần đầu gặp em, anh đã cảm thấy em thuộc về anh là lẽ đương nhiên, nhưng dần dà, anh nhận ra em là định mệnh. Khi là Khang, từ lâu anh đã xem em là định mệnh, lâu dần lại nghĩ em thuộc về anh là lẽ dĩ nhiên. Hai tư duy cùng đích đến, chỉ đối ngược thời gian. Và bây giờ, anh khẳng định là số phận chúng ta dành cho nhau. - anh từ tốn thốt ra, lời nói từ đáy lòng.

Vũ đã muốn dùng cô làm công cụ trả thù. Nhưng càng gần cô, anh chỉ cảm thấy yêu thương và muốn che chở, có lẽ đó là cảm xúc của Khang. Nhiều lần Vũ muốn xóa sạch cảm xúc ấy nhưng không thể vì lý trí mách bảo điều ta nên nói, nhưng trái tim lại mách bảo việc ta nên làm. Mà tìm Khang và Vũ là một, nó lại tự nguyện trao trọn cho An mất rồi. Nên dù biết nguy hiểm, anh vẫn bất chấp cứu cô hết lần này đến lần khác, vẫn si dại hỏi cô có yêu anh không?

Tất cả mọi kế hoạch mà Vũ kì công dựng lên trong 15 năm, chỉ vì cô gái này mà anh đã tự mình phá vỡ. Từ giây phút thấy cô trầm mình xuống hồ, rốt cuộc anh đã nhận ra mình yêu cô tới nhường nào. Dù sao cũng đã trả được thù, bằng cướp Rừng Xanh bị xóa sổ. Còn ông Thanh và bà Hiền, anh cũng không muốn nhắc đến, đôi khi sự trả thù tàn nhẫn nhất chính là để họ sống trong dằn vặt, đến cuối đời. Giờ đây, anh chỉ muốn sống hạnh phúc với người anh yêu.

Còn Khang, chỉ cần An vui vẻ, anh có thể chịu đựng cô độc một mình, ẩn mình trong bóng tối, nhường Thiên Vũ. Nhưng An lại buồn, cô đơn, như một cái bóng, đáng về gầy gò khiến anh đau lòng, Khang không muốn cô gái anh yêu thương phải đau khổ. Khang lại đấu tranh để được xuất hiện. Họ dần vật nhau trong cùng một cơ thể, cuối cùng trao cho cô lựa chọn. Khi An hăm dọa sẽ uống thuốc nếu cả hai không xuất hiện, cả hai người đàn ông kiểu ngạo sừng sốt, rồi đành thỏa hiệp, thức cùng lúc, ngủ cùng nhau. Hành động và lời nói hỗ trợ nhau hòa làm một.

An không nói câu nào, chỉ đứng nhìn anh, ánh mắt long lanh tha thiết.

- Chồng! Ba của con em. .

Những tiếng gọi vụn vặt phát ra từ cổ họng An, làm tim anh tan chảy. Bàn tay người đàn ông bắt đầu không an phận, chậm chậm mon trón từ gáy xuống lưng, vuốt ve đáng người con gái nhỏ xíu mềm mại, rồi bất ngờ lướt xuống thấp hơn, qua hân phần eo.

An thờ dốt, không biết là vì những lời anh thì thầm hay vì nụ hôn mon trón của anh. Mặc dù trước đây họ từng thân mật, nhưng lúc đó cô không tỉnh táo như hôm nay. Cô đương nhiên hiểu được khát vọng trong ánh mắt và giọng nói khàn khàn ấy, nên cảm thấy hồ hấp khó khăn. An e dè nhìn về phía lồng ngực cường tráng và cái bụng phẳng lì kia, mặc dù đang ở trong tình trạng an bình bất động vẫn cảm thấy một luồng sức mạnh đang vận sức chờ tung ra. Ánh mắt dần dần hướng xuống dưới, nhìn thấy vật nam tính thoáng giật mình, đỏ mặt.

Hơi thở của anh càng lúc càng gấp, cô lại ngẩng đầu lên, va phải ánh mắt mãnh liệt sôi sục của anh. Cô chậm chạp đưa tay chạm đến lồng ngực đang phát ra nhịp đập mạnh mẽ liên hồi của trái tim, cô trần tình, dè không cảm thấy sợ hãi gì nữa. Anh nắm lấy bàn tay của cô, cúi đầu hít một ngón rồi lại hôn một ngón, An khẽ run lên, ngón tay nối liền với tim, nhất thời, trong tim cũng trở nên xao xuyến.

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng dịu nhẹ, hương bạc hà hòa lẫn hương gỗ ấm lẩn quẩn xung quanh, An mơ hồ ý thức được đây là mùi thơm của đặc trưng của cơ thể, của riêng anh. Mùi bạc hà của Thiên Vũ cho cảm giác an toàn, dựa dẫm. Hương gỗ mộc của Quý Khang cho ấm áp đắm say. Hai hương thơm kết hợp nồng nàn trở nên gây nghiện.

Hôn mười ngón tay xong, anh lại ngậm đến vành tai của cô, lần lần đi xuống dưới. Một tay Khang mon trón trên làn da của cô, tay kia nhanh chóng tháo khuy nút, cảnh xuân sắc dần hiện ra mê hoặc ánh nhìn của Khang, khiến anh càng thêm rạo rục.

Nụ hôn của anh rất êm ái, từ sau tai đến bên gáy, từ đỉnh ngực đến mũi chân, anh bình thường cao ngạo không xem ai ra gì, giờ đây lại ôn nhu hôn An, nồng nhiệt chiếm hữu từng tấc da thịt của cô như nắng hạn lâu ngày gặp mưa.

Thần trí An trở nên lẫn lộn, trên cơ thể chỉ cảm thấy ngứa ngáy, toàn thân nóng bừng bừng thiêu như đốt. Tim cô đập thình thịch, giữa lúc đang mơ hồ, một sức mạnh như xuyên thấu, xâm nhập vào hạ thể. Con đau nhói bên trong khiến An phải gồng mình để không khóc.

Do mới sinh con, cơ thể chưa hoàn toàn sẵn sàng, nên lượng hóc mon không đủ gây hưng phấn. Đây lại là lần đầu An tiếp nhận chuyện quan hệ, (lần trước bị mê sảng), cơ thể bị căng thẳng, khô hạn nên cô cảm thấy đau rất. Cảm nhận được sắc mặt tái nhợt của An, lại thêm phần hạ thân của cô thể đột nhiên khô khốc, anh cảm thấy có lỗi, nên không vận động kịch liệt, để nên xuống cảm giác ham muốn điên cuồng. Anh muốn cô quen với cơ thể mình. Khang cúi xuống hôn lên giọt nước mắt của cô, nhẹ nhàng mon trón, để cơ thể An thả lỏng, tiếp nhận anh. Giọng anh khàn khàn, anh với mặt vào hốc cổ của An thì thầm

- "Anh xin lỗi! Thả lỏng cơ thể, tiếp nhận anh, sẽ không đau nữa. Ngoan!"

An mỉm cười, cô cố gắng không khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra, vì những cảm giác phức tạp trong lòng. Cuối cùng cô đã hiểu mình quyến luyến người đàn ông này đến thế nào. Con người uy quyền cao ngạo này đã mang tới cho cô cảm giác che chở trọn vẹn ra sao. Người đàn ông kiêu hãnh, bài xích phụ nữ này, đối với cô lại dịu dàng, chịu đựng như vậy. Cảm ơn số phận cho cô gặp anh, yêu anh và được anh yêu, vậy là đủ.

Cô dùng hai bàn tay nhỏ bé, áp vào má anh, ngẩng mặt anh lên, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt vì cố kiềm nén dự vọng mà vẫn vẹo khổ sở, chỉ vì sợ làm cô đau. An nở nụ cười mãn nguyện, chủ động rướn người hôn anh. "Chút đau này có là gì so với đau đẻ chứ. Chỉ cần anh vui, mình cũng sẽ hạnh phúc. Chúng mình sẽ thăng hoa vì tình yêu thật sự." Sự chủ động của cô thành công bức phá giới hạn của anh. Anh mỉm cười, bắt đầu loạn động nhịp nhàng vào ra.

Đêm đó, trong căn phòng ấm áp, hai cơ thể hòa làm một, cùng đưa hai người tận hưởng sự ngọt ngào của tình yêu.

Sáng hôm sau, thức dậy với cơ thể rã rời. An ưỡn oai bước xuống giường, làm vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị đi học lại. Ra ngoài đã thấy tờ phở còn bốc khói và ly sữa để sẵn.

- "Quái, anh mua hời nào mà rờ còn nóng hổi?, kẹ, ăn trước tính sao".

An đi gras tới trường, vừa tới cổng, một người phụ nữ trung niên với gương mặt hốc hác, vội chạy tới nắm cánh tay An, nhìn An vừa khóc vừa nói:

- Thiên An! Cháu có thể cho bác ít phút được không?

Xung quanh, vài sinh viên hiếu kì bắt đầu nhìn ngó, bàn tán. An ngại nên đành đồng ý. Họ đi ra quán nước gần trường.

- Bác tìm cháu có gì không ạ?

- Bác vô thảng vảng đề luôn. Cháu làm ơn...hic..hic...xin Thiên Vũ cho bác hai liều thuốc giải, cứu bác Lâm và Khánh Đình.

- Họ bị gì? Liên quan Thiên Vũ sao ạ?

- Bác trai và Khánh Đình bị tiêm thuốc gì đó, bác sĩ cũng bó tay. Ông ấy luôn không giữ được bình tĩnh, cứ cào cấu bản thân đến chảy máu. Còn Khánh Đình thì ngần ngại, gặp ai cũng đòi lấy làm chồng. Bác biết, họ có lỗi với cháu nhiều lắm, họ đã và đang trả giá. Nhưng, bác xin cháu, họ trả vậy cũng đủ rồi. Hãy cho bác trai và con gái có cơ hội sửa sai, nha cháu.

Vừa nói, người phụ nữ vừa kéo ghế ra, quì sụp xuống chân An. Cô cũng vội vàng đẩy ghế, đỡ lấy người phụ nữ. Do vội vàng nên chai Sting đầu bị đổ lên người cô. An cũng mặc kệ, đỡ bác gái lên trước.

- Bác đứng lên đi. Nếu thực sự là anh ấy làm, cháu sẽ kêu anh ấy đưa thuốc giải.

- Thật nhé, bác....bác cảm ơn cháu. Thiên An!

An nhìn bác gái, gật gật đầu. Cô và Khánh Đình là bạn thân, cũng thường xuyên qua lại nhà của nhau. Bác gái và ông Lâm đều là người dễ tính và hào phóng, đối xử với bạn của con rất tốt. Chỉ mới một năm, mà bác ấy tiêu tụy quá, lỗi của con cái, nhưng ba mẹ lại phải gánh. An cảm thấy thương cho những ai làm mẹ, cha mẹ sinh con, nhưng trời sinh tánh. Người phụ nữ thấy nước dính đầy trên áo cô, ái ngại dùng khăn giấy lau, nhưng vẫn không sạch.

- Áo cháu dơ rồi, hay để bác dẫn cháu đi mua áo khác nhé.

- Dạ không cần đâu ạ, cháu về nhà thay đồ là được. Đi lâu quá, người ấy biết thì mệt lắm.

- À, ừ! Vậy thôi bác đưa cháu về nhà.

- Dạ! Cháu tự đi cũng được. Cháu nghĩ bác không nên tới nhà cháu đâu ạ.

- Ủ! Trăm sự nhờ cháu.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bẫy chồng 18 +

Tại biệt thự ven sông Sài Gòn. Một người thanh niên ngồi trên ghế xoay, mặt lạnh tanh, đờn đờn sát khí nhìn Dạ Long:

- Cậu hay lắm! Dám thuốc tôi.

- Này, lão đại! Tôi đưa nhảm chai rượu thôi mà. Mà nhờ vậy, anh được "hạnh phúc" còn gì.

- Còn nói. Đường đường là tiến sĩ hóa học, lại bị trúng chính thứ thuốc mình chế ra mà không biết, nhục không hả? Huống hồ, tôi như vậy, cần đến thứ thuốc đó sao, cậu quá xem thường tôi rồi.

Khang nói xong, đứng lên, tiến chậm chậm về Dạ Long, một tay đút túi quần, chuẩn bị rút ra gì đó. Dạ Long xanh mặt, không lẽ muốn tiêm cho mình điên loạn? Bọn bè lâu năm, có cần ác vậy không chứ.

- Lão đại, dù anh là ai nhưng tôi vẫn không cư xử tệ với anh, anh muốn tôi phát điên sao hả?

- Hahaha! Mời anh uống ly rượu thôi, sao căng vậy? Hahaha

- Anh gờn cùng nhảy đấy, làm hết hồn.

Khang vỗ vỗ lên vai Long, rồi đưa ly rượu cho Long uống. Long hoàn hồn, cầm ly uống cạn mà không hề nghi ngờ. Khang nhìn Long uống, chỉ nhếch mép cười hài lòng. Uống chưa được 2 phút, Dạ Long thấy lòng khó chịu, khô nóng. Anh ngược nhìn Khang:

- Anh...anh bỏ gì vô rượu?

- Thuốc tôi đã trúng lần trước. Không sao đâu, đi giải đi. Hahaha. Cảm giác sảng khoái lắm. Hahaha

Dạ Long nhếch mép, đẩy mắt thâm trầm nhìn Khang.

- Làm sao đây, tôi...tôi không thích phụ nữ, tôi thích anh..

- Há???? cậu....

Dạ Long tiến đến bên Khang, gương mặt bùng bùng ham muốn. Dạ Long vừa tiến tới, vừa cởi bỏ áo của mình, lộ ra cơ ngực săn chắc. Anh cảm thấy nóng, mồ hôi túa ra ướt đầm. Lần này, tôi lướt Khang hoảng hốt, thụt lùi, đứng sau bàn làm việc. Dạ Long áp sát, dùng sức xé áo sơ mi của Khang. Hai người đàn ông vờn nhau trong phòng. Cuối cùng, họ trượt ngã song xoài trên giường. Đúng lúc này, An mở cửa bước vô, trợn to mắt nhìn tư thế không được bình thường kia của Khang và Long. Áo sơ mi của Khang bị phanh nút, còn Dạ Long hoàn toàn ở trần nửa thân trên, cả hai lẫn lộn trên giường???

- Hai anh luyện võ sao không ra sân? Luyện trong phòng đụng đồ bể tùm lum. Giàu cũng không nên phí thể chứ....

Dạ Long: anh không luyện võ, anh luyện cái khác. Hay là em xem học hỏi cũng được.

Dạ Long quay lại nháy mắt với Khang, nhếch mép cười.

An: luyện gì mà em phải học?

Dạ Long xoay lên, tỉnh mở miệng ra trả lời thì bất thành linh phần gáy bị đau nhói, anh xoay lại nhìn Khang thì trời đất tối xảm, Dạ Long ngã lún ra giường, bất tỉnh. Vũ Khang bình tĩnh đứng lên, gài lại nút áo, phui phui bụi rồi sẵn tay áo lên, đi về phía An, nắm tay cô dắt ra ngoài. An đang trở mặt nhìn màn vừa rồi, "Khang đánh Dạ Long bất tỉnh. Tình cảm của họ xưa giờ rất tốt, chỉ là luyện võ thôi có cần thẳng tay vậy không? Hai ông này....thiệt là.....hết nói."

Họ ra tới sân vườn bên bờ sông, thân hình Khang thẳng tắp, hai tay đút túi quần, đứng nhìn ra dòng sông lấp lánh dưới nắng chiều, trông thật soái à. An đứng nhìn phía sau mà ngo ngẩn.

- Em tìm anh có chuyện?

Lúc này, cô mới sực tỉnh, tiến lên đứng bên cạnh anh, hỏi nhỏ:

- Chuyện của bác Lâm và Khánh Đình, là do anh?

- Phải!

- Là phần nào của anh?

- Có quan trọng sao? Anh là chồng em, đụng đến vợ anh, sẽ phải trả giá. Phần nào của anh không phải chồng em?

- Em chịu thua anh rồi. Anh có cách gì giúp họ trở lại bình thường không?

- Có, nhưng phải trả giá.

- Họ rất giàu, có thể họ trả được.

- Anh đâu có thiếu tiền...

- Vậy anh muốn trả gì?

- Em có nhớ hợp đồng đầu tiên chúng ta ký? Lần này cũng sẽ tương tự như vậy.

- Anh muốn em làm tình nhân?

- Hahaha! Em đã là vợ, mẹ của con anh, làm tình nhân thì anh lại bị lỗ thời gian tán tỉnh em à?

- Anh muốn sao, nói thẳng ra đi, em không thích đoán, càng không thích vòng vo.

- Được! Vợ rất thẳng tính. Anh muốn....giống như hôm qua, nhưng đổi vai...

- Là sao???

- Em chủ động...để chúng ta thăng hoa, ngày mai em sẽ có thuốc giải. Vì trong cuộc đời anh, chưa có người phụ nữ nào câu dẫn được anh. Anh muốn vợ...phải là người ngoại lệ.

Khang quay qua nhìn An, môi nhếch lên độ cong nhẹ. Còn An im lặng, mặt đỏ như cà chua. "Nghĩ sao kêu cô dụ hấn, suy nghĩ biến thái cũng mình hấn nghĩ ra được." Cô phụng phịu, vò nhón nhúm tà áo, nhìn Khang tức tối, nhưng không biết nói gì. Dù sao, hai người đã là vợ chồng, cũng đã trải qua chuyện kia, nhưng sao hấn muốn cô chủ động? Xem cô giống bao người con gái khác? Cũng không đúng, chẳng phải hấn muốn cô khác nên mới kêu cô làm vậy. Hey ya, càng nghĩ càng tức mà không thể phản biện. An nghĩ tới gương mặt mệt mỏi của bác gái, tuổi thơ với Khánh Đình, An lại buồn. "Thôi kệ, vợ chồng mà, mắc chi ngại, ngại với chồng là có vấn đề. Ủ, đúng rồi, mình là vợ anh, không có gì lo hết." An nhìn Khang, ánh mắt cương quyết:

- Được! Nhưng em muốn sử dụng quyền trợ giúp.

Khang hí hất, nhếch mép cười, khom người nói nhỏ bên tai An:

- Em được sử dụng tất cả những gì em muốn, kể cả thuốc. Nhưng nên nhớ là anh ăn miếng sẽ trả miếng.

Vừa nói, Khang phì cười trong cuống họng rất nhỏ, cổ tình hôn phớt lên gò má cô trước khi thẳng người. Trông thấy mặt cô đỏ hơn trong nắng chiều, anh hài lòng, dùng một tay xoa xoa đầu cô rồi đi vô nhà.

An then quá hóa giận, vùng vằng đi vô sau. Cô đi vô phòng, lên google search cách của trai. Tìm cả buổi mà toàn hiện ra cách tỏ tình, cách đeo đuổi...mà không ai nói làm sao dụ trai vụ kia. An vô tóc, không lẽ xài thuốc, mà mua ở đâu?... nhứt đầu quá đi. Tên Dạ Long chết bầm, bị đánh cú nhẹ hều mà ngủ tới giờ. Một quá đi! An lại tìm những bộ phim 18+, nhưng cũng không thấy phim nào hướng dẫn con gái dụ con trai xxx hết. An search chỗ mua thuốc kích dục, "hắn hăm không cho thuốc hẳn thôi, mình tự uống là được chứ gì. Khánh Đình à, vì bạn mình tận lực rồi. Mong sau chuyện này, bạn sẽ không làm sai nữa." Tìm ra chỗ bán thuốc, An cũng không có can đảm đi mua, chạy qua chạy lại khu Châu Văn Liêm quận 5 mấy lượt, trời tối mà An vẫn chưa mua được dụng cụ hỗ trợ. Thờ thần trên con đường Nguyễn Tri Phương, An ghé vào tiệm rượu, tìm mua loại rượu mạnh nhất, sau một hồi, cô quyết định mua Chivas 21. Nhìn chai chỉ biết lắc đầu ngao ngán, hi vọng thành công. Qua tìm hiểu Google, An mua thêm nước hoa (kích tính) và nến thơm, bắt đầu bày chồng.

Về đến nhà, Dạ Long đã tỉnh, đang ngồi bàn chuyện với Khang. Thấy An về, anh liền lên tiếng:

Long: Em gái về rồi à, phải chỉ hời sáng em đến trễ chút, hey, phá hỏng cơ hội của anh.

An: Anh với anh tập vô nên ra ngoài, tập trong phòng chật chội, va bẽ đồ sao?

Long: Vô này dành tập trên giường thôi em.

An: Hà???!!??

Khang: Dạ Long! Cậu nói nữa đừng hỏi vì sao tôi điên nhé.

Long: hahaha! Hôm nay hăm dọa tôi cơ đấy, tôi sợ Khang, và nể lão đại, nên...thôi.

Long đi đến bên An, thì thầm vào tai cô "muốn dụ tên kia, anh có cách". Nói rồi, anh háy mắt ra phía sau, An hiểu ý, gật gật đầu. Dạ Long nhìn Khang tùm tùm cười, rồi đi ra sau vườn, để lại ai kia mặt đen thui. An cũng vô không để ý, đi theo sau Dạ Long. Long đưa cho An một lọ thuốc và chai rượu vang, loại Thiên Vũ thích uống, dặn cô bỏ vô rượu. Thêm một ống nhỏ tinh dầu Xạ hương, chứa Pheromone, cho An xông trong phòng.

- Thiên An! Đây là thuốc anh lén bỏ vào rượu hôm qua, kết quả em biết rồi. Do Thiên Vũ nhiều năm không gần phụ nữ, anh sợ hắn ác cảm vì ám ảnh bà Hiền phụ ba hắn, dần dà thành gay, nên bỏ thuốc thử hắn. Dù sao, lấy em ra làm thí nghiệm, anh cũng nên nói với em lời xin lỗi.

- À, thì ra là vậy. Hèn chi anh ấy hôm qua hơi kì.

Nghĩ tới chuyện tối qua, bất giác An đỏ mặt, cúi đầu. Dạ Long nhìn thấy cô mắc cỡ, cũng phì cười.

- Em không hỏi gì anh sao?

- Em phải hỏi gì anh à?

- À, thì ví dụ như anh có gay không?

- Hahaha. Anh gay hay không, liên quan gì em mà hỏi. Hahaha

Dạ Long xụ mặt, thờ dài. Cô em gái của tôi đúng là trong sáng quá. Nếu em không hiểu lắm thì thôi vậy, đỡ phải giải thích.

Sau khi ăn tối, Khang qua phòng làm việc, còn An vô phòng ngủ, làm theo chỉ dẫn của Dạ Long. Cô rót ra hai ly rượu vang, bỏ thuốc vô một ly, và mở đèn xông tinh dầu, đổ hết cả ống xạ hương vào đèn. Sau đó, An mở tủ tính thay đồ, nhưng đây là biệt thự ven sông, không phải chung cư nên không có đồ ngủ của cô, An đành lấy đại áo sơ mi của Khang mặc. Đáng người anh cao ráo, còn An thấp bé, dù chỉ mặc áo cũng dài tới đùi. Cô hồi hộp nằm trên giường chờ.

Khang mãi lo xử lý công việc, quên mất lời hứa với An, đến khi nhớ ra đã hơn 12 giờ đêm. Anh tắt đèn về phòng mình. Mở cửa phòng, Khang đã ngửi thấy hương thơm lạ, đang suy nghĩ, xoay qua thấy An đã ngủ ngon lành. Chắc nằm chờ một quá nên ngủ, nên cũng không đập.

Dưới ánh đèn ngủ ấm áp, thân hình cô gái trắng nõn nổi bật trên tấm ga giường màu tím than. Khang ngồi xuống bên mép giường, lặng yên ngắm nhìn, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa bên mặt của cô. An giật mình, mở mắt thấy gương mặt thân thuộc, cô thờ phào, mỉm cười nhìn Khang. Cô đứng lên, lấy hai ly rượu đưa cho anh một ly.

- Anh phải uống hết.

Khang cầm ly rượu lắc lư, chất rượu trong ly sóng sánh màu đỏ quuyến rũ, ánh mắt anh vẫn quan sát An, xem cô dùng chiêu trò gì tiếp theo. Còn An cứ nhìn chăm chăm vào ly, cầu mong anh uống cho nhanh. Môi Khang nhếch lên độ cong nhẹ. Anh cầm ly rượu chậm chạp tiến về phía An, ly rượu sóng sánh ngày càng mạnh, lúc áp sát cô thì một ít rượu trong ly cũng bắn ra, dính vài giọt màu đỏ trên nền áo sơ mi trắng. Khang đặt ly rượu xuống bàn, rút khăn giấy lau cho cô, An cũng đặt ly của mình lên bàn, dùng giấy chậm lau vết rượu.

- Không sao đâu, em tự lau được. Anh uống rượu đi.

- Ừm

Khang cầm ly rượu của An, nhếch môi cười, rồi uống một hơi cạn sạch. An lau xong, ngược lên nhìn thấy ly hết sạch, thờ phào nhẹ nhõm, giờ thì chờ thôi.

Cô cũng cầm lên ly của Khang nhắm nhấp, vị chất, chua nhẹ, không ngọt như rượu Kikko của Nhật. Lưỡi An hơi tê, nhưng cổ nuốt. Cô sợ say, nên không dám uống nhiều.

- Anh uống hết, em cũng nên uống hết chứ. Rượu nho tốt cho phụ nữ.

An nhìn anh, nở nụ cười gượng, rồi cầm ly, bịt mũi uống sạch. Hương rượu làm An chénh choáng, cô ngồi phịch xuống ghế, ngược đôi mắt dò dẫm lên nhìn Khang. Sao anh ấy vẫn chưa trúng thuốc nhỉ, hình như mình say rồi, làm sao đây. An cố đứng lên, đi lại chai rượu xem độ cồn bao nhiêu mà cô say nhanh như thế. Vừa bước vài bước, cô đã lao đảo ngã vào vòng tay của Khang.

- Em sao vậy, say đến loạn xạ luôn à? Anh cho em cơ hội ăn anh, sao em bần rùn thế kia.

- Anh! Chắc em say, thôi anh muốn làm gì thì làm đi. Mai đưa em thuốc giải là được.

- Hahaha! Người làm là em, em muốn thuốc giải thì em phải làm. Tinh lấy rượu đây nhiệm vụ qua anh à, em gái khôn quá đấy.

- Em, em say thật mà.

Khang tà mị nhìn An, nhìn gương mặt ửng hồng của An, anh nghiêng đầu, cầm ly rượu lên xem. "Quả nhiên em bỏ thuốc anh, cô bé này, tưởng chỉ dùng rượu thêm can đảm, không ngờ

em lại...., em không tự tin vào mình sao vợ....cái tên Dạ Long chết bầm, dấm thuốc ta 2 ngày liên tiếp, chờ đó."

Anh đặt An nằm xuống nệm, tính mở cửa phòng đi ra lấy thuốc giải. Vừa cầm tay nắm cửa, một vòng tay bé xiu ôm chặt lấy anh từ phía sau. Người An cảm thấy khô nóng, đầu đó hạ thân co rút mãnh liệt, khao khát được yêu thương, lấp đầy. Thân người Khang mát lạnh, hương bạc hà pha hương gỗ vương vất. An cứ thế hít hà, đôi môi anh đảo vô nhìn sượt tới,sượt lui trên tấm lưng rộng, kích thích giác quan người đàn ông, tạo ra thứ cảm xúc ham muốn mãnh liệt.

- "Không cần thuốc giải nữa, anh sẽ giải cho em luôn."

Anh xoay người lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt long lanh ngây dại, miệng chúm chím liếm vành môi như gọi mời. Yết hầu của Khang cũng giật lên xuống.

- Thiên An! Em có hối hận không? Dù hôm nay em không làm gì. Anh vẫn đưa thuốc giải cho em.

- Chồng! Dù anh có đưa thuốc giải hay không, thì em là vợ anh, chuyện này vẫn sẽ xảy ra. Ai lại hối hận khi yêu chồng.

Anh nở nụ cười thật tươi, liền cúi xuống hôn lên nụ hoa đang hé kia. An như nắng hạn gặp mưa, cũng nhanh chóng đáp lại nụ hôn của anh, môi lưỡi vẫn vít. Cô còn cả gan tháo từng nút áo sơ mi anh đang mặc, cơ ngực săn chắc lộ ra, khiến An muốn chảy máu mũi. Cô đẩy anh ngồi lên giường, còn cô ngồi lên đùi anh, nhìn anh hoang dại. Lần này, An chủ động hôn môi anh, nụ hôn cuồng dã, si mê. Tay cô chèo lên cổ, rồi lần xuống lưng Khang, chạm phải từng vết sẹo ghê người. Tay An dừng lại, mắt cô mở to, suy nghĩ gì đó, nhưng chỉ vài giây, rồi tiếp tục hôn Khang. Trong mắt An rịn ra giọt lệ đau lòng. Những vết sẹo trên lưng anh, cô đã nghe anh kể qua chiến tích của nó, lần trước cô khóc vì thương cảm. Nhưng lần này, cô khóc vì đau lòng. Từ đầu, anh luôn quan sát An, nhìn thấy giọt nước mắt của cô, Khang cảm thấy hạnh phúc lạ, nhưng anh vẫn đẩy cô ra, vịn hai tay cô và hỏi:

- Không hối hận, tại sao em khóc?

- Em....em....vì em yêu anh. Em đau lòng vì anh phải trải qua tuổi thơ đen tối, mà đáng ra nó phải dành cho em. Cảm ơn anh đã tha thứ và bao dung vì em. Chồng à, em yêu anh....hơn những gì em biết, hơn những người em biết. Hic...hic...

- Thiên An! Anh yêu em.

Và họ lại hôn nhau, từng mảnh quần áo rơi xuống, cho hai thân thể sẵn sàng hòa vào nhau. Anh vịn eo cô, xoay cả hai người lại, đặt An nằm dưới thân, nhẹ nhàng dùng môi mình mon man trên cơ thể thanh xuân. Từ vầng trán cao rộng, lướt nhẹ qua chóp mũi xinh xắn, dừng lại dịu êm trên cánh môi anh đảo vẫn đang phả từng hơi thở chênh choáng men rượu. Anh tiếp tục in dấu trên xương quai xanh trắng mịn, ngậm một bên núm hồng đã thăng đứng vì được tình, tay khẽ khàng xoa nắn bên còn lại. Cả cơ thể An như có trăm ngàn luồng điện chạy dọc khắp cơ thể. Đã là lần thứ 3, nhưng sao lần này, cô cảm thấy khao khát, ham muốn hơn bao giờ hết. Thì ra say cũng hay, say có thể thể làm người ta thêm can đảm, như cô hôm nay, cô cam tâm tình nguyện "yêu" anh. Anh của hôm nay dịu dàng thuần thuật quá, tạo ra từng đợt khoái cảm như từng cơn sóng tắm mát cho cơ thể nóng bừng của cô.

Anh hôn xuống phần bụng vẫn còn đường Linea Nigra mờ mờ (đường màu đen giữa bụng khi mang thai). Anh hôn rất lâu lên từng cm trên lần đen đó với sự trân trọng, yêu thương. Dấu ấn chứng minh sự hi sinh của vợ, người đã đem cho anh thiên thần bé bỏng. Nụ hôn trượt dần xuống nơi hoa nguyệt. Anh hơi ngừng đầu quan sát thái độ của An, anh muốn cô sẵn sàng thích ứng với mình, không phải do tình được. Nhìn thấy cô vẫn đang dè dặt, anh liền cúi xuống, hôn lên nơi tư mật không hề che đậy của cô. Dù vẫn đang ở trong khoái cảm, nhưng An vẫn rùng rợn người lên, ngăn anh hôn vào chỗ ấy, cô cố gắng lên tiếng, tiếng nói đã khàn đục.

- Dừng anh!

- Vợ! Em sẽ thích!

- Anh là người ưa sạch sẽ, không cần làm thế đâu.

- Em chỉ cần biết miệng anh không ăn tạp. Em là ngoại lệ duy nhất anh muốn ăn, ăn tất cả những gì của em. Với anh, nó sạch hơn bất cứ gì anh ăn.

Đôi mắt nâu trầm hẳn màu đục vọng, môi cong nhẹ, anh nhường người, tiếp tục công việc đang dở. Anh dùng lưỡi khuấy đảo hoa nguyệt, mút mát đẩy đưa, làm cô gãi dưới thân thêm run rẩy.

Bàn tay An nắm chặt gra giường, cơ thể vô thức ưỡn lên, miệng "uhm...ah" trong khoái cảm. Cả cơ thể nhuộm hồng, trán vã đầy mồ, có thể thấy An đã trải qua luồng điện giật mãnh liệt như thế nào. Anh liếc ngược nhìn cô trên chóc, quì thẳng người, từ từ tiến vào giữa hai chân cô, nhanh chóng hòa nhập vào cô. Sự tiếp xúc nóng bỏng, trơn tuột bao quanh người đàn ông, lấp đầy người phụ nữ, phóng thích cảm xúc kích tình đến cực đại. Trong căn phòng ngủ ấm áp, bóng dáng giao hoan của hai người yêu nhau in trên tường từng đợt nhấp nhô. Mùi xạ hương lan tỏa trong không gian, hòa cùng pheromone đã góp phần đưa cả hai cùng thăng hoa, trong tình dục và tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tha thứ

Sáng hôm sau, An thức dậy không thấy Khang bên cạnh, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, quần áo của cô xếp gọn đẽ trên bàn. Nhớ lại đêm qua, bắt gặp An đỏ mặt, mỉm cười. Cô thay đồ, xuống phòng thấy hai tô bún bò đẽ sẵn trên bàn, còn Khang đang đọc báo.

- Em dậy rồi à, qua đây ăn sáng.

- Dạ.

An lí nhí, lùi nhanh tới bàn ăn, cô vẫn còn xấu hổ vì chuyện hôm qua lắm. Ăn xong, họ đi lên chiếc BMW, cô rất muốn hỏi về thuốc giải, nhiều lần xoay qua tính nói, nhưng nhìn thấy mặt anh lại mắc cỡ nên thôi. Khang nhìn biểu hiện của cô, chỉ mỉm cười. Anh không tới trường của cô mà rẽ vào quán cà phê.

- Anh đi đâu vậy.

- Uống cà phê.

- Em đi học mà.

- Hôm nay chủ nhật.

- Há....!

Ngồi bên cái bàn phía dưới tán cây, ba, mẹ và vợ ông Lâm đang ngồi. An ngạc nhiên nhìn Khang. Khang cười, vỗ vỗ tay An, dắt lại chỗ của họ. Kéo ghế cho cô ngồi, rồi anh cũng ngồi bên cạnh, rất tự nhiên, anh kêu nước cho mình và An, sau đó nhìn một lượt ông Thanh, bà Hiền và vợ ông Lâm.

Khi đã kêu nước xong xuôi, anh phục vụ lui vô trong, vợ ông Lâm lên tiếng trước.

- Thiên Vũ! À mà bây giờ tôi có thể gọi cậu là gì nhỉ?

- Sao cũng được.

- Vậy tôi gọi cậu là Vũ nhé, vì tôi chỉ biết Thiên Vũ, còn Khang chỉ mới nghe kể qua.

- Bà vô thẳng vấn đề đi.

Bà quay lại nhìn ông Thanh và bà Hiền, sau đó mở giỏ xách, lấy ra khúc Trầm hương, dùng đèn cực tím soi lên có dính máu người. Sau đó, bà nhìn Thiên Vũ, thờ dài. Tiếp tục mở điện thoại cho anh xem đoạn clip của ông Lâm trong bệnh viện tâm thần. Ông mặc đồ bệnh nhân với hai tay áo dài cột chéo sau lưng, ông ngồi một góc trong căn phòng lốt xộp màu trắng xóa. Miệng lâm nhảm "có cọp kia, chạy đi....tôi không muốn, tôi xin lỗi...."Trầm ơi là trầm..."huhuhu, rồi khóc như đứa trẻ.

- Lúc đầu tôi nghĩ ông ấy nói nhảm. Tôi đã phải tới nhà Thiên An, xin thuốc giải. Nhờ vậy mà tôi gặp anh chị đây, tôi đưa anh chị xem đoạn clip vừa rồi, xin chút lòng thương hại, nói giúp tôi với cháu An. Anh Thanh nhìn vào, nhớ ngay người bạn năm xưa cùng đi săn Trầm, người cổ tình rưới máu lên Trầm để dụ cọp, hại anh ấy bị hàm oan, đến tan nhà nát cửa. Anh em nghi kị nhau, kéo đến trà thù gây nên thảm cảnh. Thật ra, khi ấy, ông chỉ nghĩ đơn giản rưới máu nhiều, Trầm sẽ thom nhiều, bán có giá hơn. Nhưng Trầm chỉ thom khi Trầm được "uống" máu (khi cây còn sống, còn chặt ra phải giữ sạch, nếu ai lỡ vấy bẩn Trầm, hậu quả khôn lường.)

Bà xoay qua nhìn ông Thanh mắt rung rung, rồi bỗng bà kéo ghế, quì sụp xuống trước ông Thanh và bà Hiền, vừa khóc, vừa nói:

- Tôi ông nhà em quá lớn, em không mong anh chị và cháu tha thứ, chỉ xin cho ông ấy cơ hội sám hối. Ông ấy giờ điên dại, thì sẽ không biết hối hận những gì ông ấy làm. Con gái nhờ đức cha, nhưng con bé vô tội, xin anh chị nói giúp cháu cho con bé cơ hội sửa sai với cháu An.

Bà Hiền ngồi bên cạnh, cũng sụt sùi khi nhớ về chồng cũ. Bà hiểu nỗi lòng của người vợ, người làm mẹ. Năm xưa, chứng kiến chồng chết, nếu không có con, có lẽ bà đi theo chồng rồi. Bà Hiền vội đỡ bà đứng lên, cho ngồi lại ghế. Hai người phụ nữ nắm tay nhau thút thít. Riêng ông Thanh này giờ vẫn trầm ngâm, vừa lắng nghe, vừa quan sát Vũ. Ông biết đây là Vũ, vì con ông sẽ không dừng dừng như thế.

- Chuyện đã qua rồi. Anh em năm xưa cũng li tán, giờ chị thay mặt anh Lâm chịu thừa nhận, giải oan cho tôi, là tôi mừng. Chúng ta sống cho hiện tại và tương lai.

Ông xoay qua nhìn Vũ Khang, ánh mắt già nua mang theo vài tia hi vọng, con đã hiểu ra sự thật, không hận ba nữa, con sẽ lại là con.

- Con à, dù con là ai thì vẫn là con ba, không phải con trai, cũng là con rể. Hay nể mặt ba, tha cho họ con đường sám hối. Chết thì dễ quá, phải để họ sống và gánh chịu tội lỗi họ gây ra. Người điên không biết đau khổ, điên đó cũng có thể là giải thoát.

Anh nhìn ông Thanh, ánh nhìn phức tạp. Với Vũ bây giờ, mọi chuyện sáng tỏ hay không, anh cũng không trách ông nữa. Vì ông là người có công nuôi dưỡng người anh yêu, ông của con anh. Về phần của Khang thì nhẹ nhõm, bỏ được cái gai trong lòng. Ba không phải là người có dã tâm, hi sinh bạn bè vì lợi ích. Anh không nói gì, xoay qua nhìn An, hai tay cô nắm bàn tay anh, gật gật kêu anh đồng ý. Anh mỉm cười, một tay xoa đầu cô như đứa trẻ.

- Thôi được, nghe theo ba và vợ. Tôi cũng không muốn ông ấy gieo nghiệt, mà được giải thoát an nhàn trong bốn bức tường như thế.

Rất tự nhiên, anh mở balo của An, móc ra hai lọ dung dịch màu vàng, để lên bàn.

- Bà tiêm thẳng vào người họ, từ tĩnh mạch. Họ sẽ cảm giác như hàng ngàn con kiến bu chích trong 24 giờ, qua 24 giờ dần dần sẽ khỏe lại.

Người phụ nữ vui mừng cảm hai lọ dung dịch, cảm ơn rồi rút, rồi đứng lên ra về. Còn lại bốn người, ông Thanh mong con trai nói chuyện với mình như xưa, còn bà Hiền chăm chú nhìn Thiên An. Mỗi người theo một suy nghĩ riêng, chợt anh lên tiếng:

Khang: Ba mẹ muốn nghỉ ở đâu? Biệt thự hay chung cư để con sắp xếp.

Hiền: thôi, chúng ta về. Con báo gấp quá nên bay xuống đây luôn mà chưa kịp sắp xếp nhà cửa.

Bà kêu kêu ông Thanh, ông sức tỉnh, gật gù.

- Phải, ta phải về. Với lại lạ chỗ ngủ không quen

- Vậy được, để con book vé máy bay.

Nói rồi, anh móc điện thoại, ra chỗ khác gọi điện. Nhìn theo bóng lưng con trai, trong đôi mắt già nua ánh lên niềm hạnh phúc rõ rệt. Ít ra, nó kêu ông bằng ba, dù không ngọt ngào như trước, nhưng như vậy với ông là quá đủ.

Thời gian lặng lẽ trôi, thấm thoát cô đã học xong 4 năm đại học. Hôm đó, An tới trường nhận bằng tốt nghiệp. Cô vừa vô sân lại gặp vợ ông Lâm đang ngồi ở băng ghế đá chờ cô. An tỉnh bơ, đi thẳng lên lớp thi bà kêu lại.

- An! Thiên An!

An đứng lại, quan sát bà. Thuốc đã đưa rồi, bà còn muốn gì nữa. Bà Lâm nhìn cô trầm ngâm, kéo cô ngồi xuống ghế, mắt buồn rười rượi.

- Thiên An, cô biết cháu đã giúp cô rất nhiều, cô mang ơn cháu lắm. Lần này, cô tới xin cháu làm ơn thì làm ơn cho trót. Xin cháu về Đà Lạt gặp Khánh Đình, nói với con bé câu tha thứ. Hic.....hic....

Nhắc tới con gái, bà Lâm đau lòng òa khóc. Dù đã giải xong thuốc, cứ nghĩ con bà sẽ vui vẻ như xưa, nhưng con bé cứ trầm lặng, thậm chí còn muốn tự tử. Bà cứ thấp thỏm canh chừng con. Ông Lâm cũng nghỉ hưu non, vẫn ra vô bệnh viện điều trị, vì thuốc ông trúng nặng hơn Khánh Đình, cho đến khi chắc chắn tỉnh hẳn thì bác sĩ mới cho về ở hẳn nhà. Sáng nay, tranh thủ lúc con gái ngủ, bà bay vô thành phố gặp An

- Thiên An! Tuy Khánh Đình đã hết ngây dại, nhưng nó vì mặc cảm tội lỗi với con mà không muốn sống nữa. Nó ôm khư khư cuốn lưu bút, mở ra trang giấy có lưu dòng chữ của con đọc đến thất thần, tự cười tự khóc. Miệng lâm bầm xin lỗi con. Cô biết, nó đang chờ đợi ở con lời tha thứ. Thiên An! Con đại cái mạng, coi như cô thay Khánh Đình xin lỗi con, con bé lần đầu si mê thần tượng, yêu mù quáng nên gây tội. Nó đã phải trả giá rồi, coi như con vì cô, vì tình bạn bao năm mà xuống thăm nó, cho nó nghe một câu tha thứ từ con. Cô xin con...hic...hic...

An nhìn bà thương cảm, cô rất giận Khánh Đình, dù tha thứ nhưng vẫn không biết đối diện với người bạn phản trắc ấy ra sao. Cô cũng là con người, đâu phải thánh mà dù bị thương vẫn nhẹ nhàng cười với kẻ đã đâm sâu lưng mình. Nhưng nhìn bác ấy tội quá, mũi đại sao lại chịu đòn. An bắt lực thờ dài, gật đầu vồ vồ đôi bàn tay già nua.

- Được! Bác về trước đi, cháu sẽ sắp xếp về Đà Lạt.

- Cô! Cô cảm ơn con, Thiên An, cảm ơn con rất nhiều.

Cảm ơn xong, bà Lâm đứng lên, lau nước mắt lúi thúi ra về. Bóng lưng già nua đơn độc hòa vào dòng người hối hả, sao vẫn buồn và cô đơn thế.

Hôm đó, An về nhà trong tâm trạng trống rỗng, buồn bã. Tình cảm bạn bè chỉ còn lại một thời kì niệm, sao khó có thể quay về như xưa. An lại nhớ Quý Khang, nhớ từng phương trình hóa học anh ôn thi cho lớp. Bao ánh mắt ngưỡng mộ nhìn người thầy soái ca trên bảng, trầm trồ thán phục theo từng lời giảng của anh.

"Cái thưở ban đầu lưu luyến ấy.

Ngàn năm đâu để mấy ai quên."

Đúng là trong đời người, thời cấp ba là thời đẹp để khiến ta nhớ nhất. Nếu ngày đó cô không đồng ý làm mai anh hai cho Khánh Đình, thì liệu có ra nông nổi này, nghĩ mới thấy có lẽ lỗi một phần do cô, hay do số phận trên người khi trái tim cô có tình cảm sai trái với anh hai. Sao mà cô nhớ Quý Khang đến thế. Bất giác An sờ lên cổ, sợi dây chuyền hình ngôi sao bé bé, vẫn là minh chứng tình yêu chân thành của Khang rõ ràng nhất. "EM CHÍNH LÀ NGÔI SAO SÁNG NHẤT ANH LUÔN MƠ VỀ". Anh có ở đây không anh hai? Lòng cô gọi anh trong niềm cảm xúc không rõ nghĩa.

An mở cửa nhà, đã nghe tiếng "xèo xèo", mùi thơm của bò beefsteak lan tỏa khắp nhà. Nhìn vào gian bếp, bóng dáng quen thuộc đang cầm chảo lắc lắc rất chuyên nghiệp. An mỉm cười, đóng cửa, chạy nhào tới ôm anh từ phía sau. Khang bất ngờ, đặt chảo xuống, tắt bếp, nắm lấy tay An, xoay người, khom xuống nhìn An:

- Sao vậy? Mới đi học mấy tiếng mà nhớ anh rồi à.

- Hừ! Em không những nhớ, mà còn thèm cắn anh nữa nà.

- Hahaha! Cẩn đi đừng ngại. Thay đồ đi rồi ra ăn, cho em tha hồ cắn. Hahaha

An bẽn lén ngược nhìn anh, rồi chạy bay vô phòng thay đồ. Khi quay ra, trên bàn ăn bày biện xong xuôi. Cô nhớ lại lần trước, anh hai cũng làm như vậy xin lỗi cô, mặt An bất giác đỏ, tím thình thịch. Người ấy giờ có thêm Thiên Vũ, nghĩ về anh hai có bị coi là ngoại tình trong tư tưởng không ta. Nhưng trong lúc này, cô nhớ anh hai, nhớ cử chỉ dịu dàng, lời nói quan tâm, và che chở mỗi khi cô gặp chuyện. Chỉ cần bên anh, anh sẽ luôn có cách để khiến cô vui vẻ. Giờ anh có ở đây không? An ngược nhìn anh, bằng ánh mắt mong đợi, tha thiết. Anh nhìn cô, xoa xoa đầu, kéo ghế ngồi vuông góc với An. Rất tử tế, anh cắt thịt bò trong đĩa của mình, đôi đĩa của An, như Khang làm ngày trước. Anh khui chai rượu Lá Vàng của Nhật, rót vào ly, đưa tới bên An

- Ăn đi em, nguội không ngon. Đừng cố phân định Khang và Vũ, đã 4 năm rồi mà, chẳng phải em muốn cả hai làm một sao? Nét mặt em bây giờ, đang tố cáo em đó.

- Há? Em có gì tố cáo?

- Nếu bây giờ trước mặt em là Thiên Vũ, em nghĩ gì?

- Em...

An bị cứng họng. Anh nói đúng, cô muốn cả hai hòa làm một, sao có cứ mãi nhớ một người. Nếu đây là Vũ, chẳng phải cô trực tiếp ngoại tình trước mắt anh. An cúi mặt vì bị nói trúng tim đen, chỉ biết vờ về tá áo. Anh đứng lên, ngồi xôm trước An, nhìn em mỉm cười.

- Bị anh nói trúng nên buồn? Em gái à! Anh yêu em. Là anh yêu em, không phải Khang hay Vũ, em hiểu chưa? Em nhớ ai cứ nhớ, không cần cảm thấy tội lỗi. Nhưng đừng thiên vị quá, khó khăn lắm, tụi anh mới nhập thành một. Em mà thiên vị ai, tụi anh sẽ lại bị tách ra.

- Không, em cũng yêu anh, anh của hiện tại. Do em mới gặp bác Lâm gái, có chút nhớ về thời học cấp 3 chút thôi.

- Ủ. Lúc đó, ngồi dưới có bao nhiêu cô nữ sinh thèm anh nhỉ? Có em không? Thiên An?

- Hừ? Ai thèm

- Anh thèm, thèm ăn khô.

Ánh mắt trở nên đen tối, gương mặt đều giả lộ ra, anh tiến chậm đến bên cô như cái ngày ở Sapa. An tròn mắt nhìn thân ảnh đang tiến đến bên mình, há hốc hoảng sợ. Anh thấy cô như vậy, hai tay chống lên bàn, nhót an ở giữa, thờ hắt ra:

- Thôi ăn đi, kéo nguội. Anh book vé rồi, cuối tuần mình về Đà Lạt.

- Sao anh muốn về?

- Về thăm ba mẹ, và...nhóc con nữa. Nó quên mặt ba nó thì sao?

- Anh không còn ngại nữa, đúng không?

- Nhà mình, ruột thịt sao ngại nhỉ?

- Thì...thì cảm xúc của Vũ sẽ ngại

- Yên tâm! Sự thật sáng tỏ thì Vũ hay Khang cũng như nhau, ba ruột hay ba vợ cũng là ba....hahaha. Nhưng không thể để ba vừa làm ông nội, vừa làm ông ngoại được, vậy lời quá. Chỉ làm ông nội thôi. Em thấy được không? VỢ!!!

Nghe từ vợ, An lại đỏ mặt, không trả lời, mà chỉ cúi đầu ă. Khang cũng không chọc nữa. Ba mẹ giờ gà rồi, tội tình chi ôm mãi quá khứ như đá đeo chân, trong khi ta có thể tự giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em - Nga Trần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đoàn viên (kết)

Họ về lại Đà Lạt vào trưa thứ 7. Về nhà cũng hơn 4 giờ chiều. Ông bà Thanh thấy hai con về thì mừng lắm.

Trong đôi mắt già nua rịn ra giọt lệ hạnh phúc. An đẩy Khang đi tới. Anh hiểu ý, đặt va ly xuống, đi tới ôm chầm lấy ông Thanh, như ngày đầu anh về Việt Nam

- Ba con đã về.

Ông Thanh cũng ôm lại con, gật gật. Bà Hiền và An nhìn nhau, cũng sụt sùi, vui mừng vì cuối cùng sự thật sáng tỏ. Ông Thanh được giải oan, quan trọng là con ông khỏi bệnh, trở về bên ông. Tuổi già của ông vậy là quá có hậu. Bà Hiền vô phòng, bông đùa bé ra giao cho An. Cô ẵm con, hít hà mùi hương trẻ con. Rồi đi đến bên Khang. Khang buông ông Thanh ra, nhìn đứa trẻ mũm mĩm đang mở đôi mắt to tròn nhìn anh. Như có sợi dây tình phụ tử, anh đưa tay bế đứa bé, bé cứ nhìn anh nhưng không khóc. Hai cha con cứ nhìn nhau như thế. Chợt Khang cau mày, dòng chất lỏng ấm nóng màu vàng từ bé chảy sang người anh, lan từ bụng chảy xuống chân. An sợ anh sẽ nổi cáu, nhưng anh cau mày, rồi phì cười ngay.

- Ba không uống trà nhè nhóc con. Ba tuổi còn tè bậy à?

Bé tưởng bị la nên òa khóc nức nở, khiến ai kia lính quỳnh đồ dành. An tính lại bế con, nhưng bà Hiền ngăn cản.

- Để cho hai cha con nó tự xử lý. Con vô phòng sắp xếp đồ đi. Mẹ đi nấu cơm.

An nghe mẹ, đi cất đồ. Chỉ một lúc quay ra, đã nghe tiếng cười khanh khách trẻ con ngoài sân. An đi ra ngoài, nhìn qua hàng rào bên triền cỏ hồng, dưới ánh nắng vàng vọt buổi chiều tà, bóng dáng hai cha con một lớn một nhỏ đang đùa giỡn, thật bình yên. Anh nâng con lên cao ú ỏa, con lại cười trằng cười giòn tan, lan tỏa niềm hạnh phúc.

Chiều đó, Khang chở An qua nhà Khánh Đình. Bà Lâm vui mừng ra mở cửa, mời cả hai vô nhà. Bà chỉ ra bên hông, bóng dáng Khánh Đình cô đơn trong đôi cô lau trong ánh chiều tà cứ thẫn thờ như thế. An đi ra sân đi đến bên bạn, im lặng không nói gì. Khánh Đình xoay qua nhìn cô, mím cười rồi lại nhìn vào xa xăm. An cảm thấy nặng lòng, bức bối quá, bỏ vô nhà thì Đình kêu lại:

- An! Thiên An

An đứng lại, trong lòng An khá buồn bực. Cứ nghĩ thân thiết nên cô tâm sự thật lòng, không ngờ người ấy dùng nó bêu xấu cô. Càng coi trọng bạn, cô càng bị tổn thương. Khánh Đình đi đến bên An, kéo An ngồi xuống xích đu mắc trên cành thông, như hồi trước cả hai vẫn ngồi. Khánh Đình trông tiêu tụy rất nhiều. Cô nắm tay bạn mình, với gương mặt ảm nẫn, hỏi lỗi

- "An à, cảm ơn bà đã cứu tui và ba tui. Tui nợ bà lời cảm ơn, và lời xin lỗi muộn. Sẵn đây.... tui....tui cũng thú thật luôn, tin nhắn hồi trước nói xấu bà với anh hai, là tui nhắn. Tui không biết mình bị gì mà làm như vậy. Giờ bà có đánh, mắng tui cũng chịu. Tui nói ra được cho nhẹ lòng. Dù tui nói xấu bà, bà vẫn cứu tui, tui xấu hổ với bà, xấu hổ với bản thân tui nữa.... Bà nhớ anh Nam không? Anh casting chung với mình đó, anh ấy lấy vợ rồi. Anh quen tui, biết tui chơi xấu bà, nên bỏ tui đi luôn. Tui đang bị quá báo, tui gặp nhân quả rồi." Lời nói của Khánh Đình mong manh, nhẹ nhàng, đứt quãng. Có lẽ, cô phải dồn hết can đảm để thú tội thật lòng với bạn. Gương mặt vốn trắng nay đỏ lên, từng giọt trong suốt rơi vào tay An nóng hổi, thổi lại hơi ấm tình bạn khắc cốt khi xưa, một phần của thanh xuân thật sự vui vẻ.

Nhìn bạn mình gầy mòn, khóc thương tâm như vậy, lòng An cũng chùng xuống. Cô móc trong giỏ xách, rút tấm khăn giấy ra đưa Khánh Đình, vỗ vỗ vai bạn an ủi.

- Tui tha thứ cho bà. Bà đã trả giá quá đắt rồi. Đừng phạm sai lầm nữa. Bà hãy vui về lên, bà sống không chỉ cho riêng mình, còn cho ba mẹ nữa hiểu không?

Khánh Đình gật gật, ngược nhìn An bằng đôi mắt đỏ ngầu.

- Cảm ơn bà....An! bà mãi là người bạn thân nhất của tui.

Hai bóng người con gái từng thân thiết, vì đố kỵ làm sai lệch tính thiện lương của một con người. Khi gặp đau thương, họ mới nhận ra nhận ra quả có thật. Cũng rất may Thiên An có một trái tim nhân hậu, nên Khánh Đình kịp quay đầu vẫn là bờ.

Phía sau, bóng dáng cao ngạo của người con trai chậm chạp tiến về hai cô gái. Thân người thẳng tắp, hai tay đút túi quần, Khang đặng háng:

- Trẻ rồi, về thôi vợ.

Cả hai xoay lại, An nhoen miệng cười, còn Khánh Đình cúi gằm mặt, không dám nhìn Khang. Anh nghiêng đầu, đôi mắt nâu trong ánh tà dương trở nên sáng quắc nhìn Khánh Đình có vài phản lạnh nhạt.

- Khánh Đình! Lần này tôi giao thuốc giải không có nghĩa là tôi bỏ qua những gì em đã làm với vợ tôi. Nhưng vì An, vì Khang coi em là em gái, nên tôi có phần dung túng, nuông chiều khiến em ngộ nhận, do đó tôi tha thứ. Lấy tư cách là anh trai của bạn, tôi khuyên em nên hối lỗi thật sự, với bản tính nham hiểm đó, thì bất cứ người đàn ông nào cũng chán ghét, chơi em cho sướng rồi đá em mà thôi. Còn nếu tiếp tục dăm sau lưng Thiên An, tôi sẽ không nương tay lần thứ hai đâu.

An khều khều tay anh, nhìn anh lắc lắc đầu "thôi anh". Anh dịu dàng cúi nhìn cô, nờ nụ cười ảm áp, xoa xoa đầu An, nắm tay cô dắt ra về.

Khang không chở An về nhà, mà chở cô tới khu homestay Wilder Nest, nắm tay cô bước đi lên từng bậc thang. Hai bên cầu thang trồng đầy hoa hướng dương. Dọc lối đi có mắc đèn ông sao bé xíu nhấp nháy sáng rực. Xa xa, nhà ai đang mở bài hát "Đôi hoa mặt trời" nghe thật da diết. Đi tới bậc tam cấp, anh đứng lại, xoay người cúi nhìn An. Trên gương mặt thường ngày lạnh nhạt, hôm nay trở nên hồng hào nức nở. Khang cầm hai bàn tay An, ngược nhìn lên trời hít thở, rồi bỗng nhiên quì xuống một chân, ngược nhìn cô:

- Thiên An! Em là ngôi sao sáng nhất anh luôn mơ về mỗi về mỗi đêm. Làm vợ anh nhé! Để anh được bảo vệ, che chở em và con đến suốt đời.

An xúc động, đặt tay lên miệng mình kiềm nén bật khóc. Bài hát Em sẽ chờ anh về vang lên du dương.

"Lời yêu thương hôm nay, đã trao cho riêng em suốt đời, cho đau buồn hôm qua, phai tàn theo gió"

Khang móc trong túi ra hộp trang sức nhỏ, bên trong có cặp nhẫn cưới. Trên nhẫn được gắn kim cương chìm trong khuôn hình ngôi sao năm cánh. Anh lấy chiếc nhẫn nhỏ đeo vào ngón áp út tay trái của An, ngược nhìn cô. An cũng quì xuống ôm chầm lấy anh, òa khóc.

Anh vỗ vỗ lưng cô, cất tiếng dịu dàng.

- Nín đi, anh sai rồi, lỗi tại anh, đừng khóc nữa, mẹ của con anh.

Anh đẩy nhẹ cô ra, cầm chiếc nhẫn to đưa cho An, cô nhìn chiếc nhẫn đang lóe sáng hình ngôi sao, cười trong nước mắt, run run cầm chiếc nhẫn, lồng vào ngón áp út của anh. Anh nở nụ cười ấm áp, siết cô vào vòng tay mình. Bất chợt xung quanh vang lên nhiều tiếng vỗ tay. An giật mình xoay lại nhìn. Ông Thanh, bà Hiền, con của cô, còn có cả diễn viên Tinh Nhi đang đứng bên cạnh người đàn ông trông như nam thần trong phim điện ảnh. Cô nhìn anh thẫn thờ, lúc này mới phát hiện về ngượng ngùng của anh. Người kia đang cúi mặt, dùng tay xoa xoa mi tâm. Bà Hiền dắt con lên trao vào tay An, cầm tay Khang bao bọc bên ngoài, vỗ vỗ.

- Chúc mừng hai con, chúc mừng gia đình nhỏ.

Tinh Nhi ở phía sau đẩy ông Thanh và bà Hiền tiến lên gần gia đình nhỏ kia.

- Chúc mừng đại gia đình đoàn viên.

Nhi xoay lại nháy mắt với Khiêm: "Anh chụp cho gia đình họ một tấm hình đi". Khiêm nở nụ cười hiền, lập tức lấy điện thoại ra. Nhi sắp xếp hai ông bà đứng hai bên Vũ và An, bé con ở giữa, rồi đi lại nhìn vô màn hình điện thoại của Khiêm nở nụ cười thật tươi

- Đẹp lắm đó, chụp nha, 1, 2, 3, "tách".

Chụp hình xong, mọi người ra về. Ông Thanh, bà Hiền dắt bé đi trước, đi giữa là Nhi và An. Hai ông ôn thần đi chột.

- Thiên Vũ, có phải cậu nên nói gì với tôi không?

- Lần trước chẳng phải tôi đã nói cách giải thuốc cho Gia Minh sao, huê.

- Còn dám nhắc, cậu dám bán thuốc cho người muốn hại tôi?

- Có tiền thì bán thôi.

- Cậu??? Được lắm. Tinh Nhi có vẻ thân với Thiên An nhỉ. Nếu vợ cậu biết cậu bán thuốc hại Nhi thì sao nhỉ?

- Gia Khiêm! Nếu vợ tôi biết. Từ nay, cậu sẽ không có thuốc khổng chế hàn tính của cậu nữa.

- Hahaha! Được, được lắm.

Cả hai nam thần bá vai nhau, cười to thật sáng khoái bước xuống bậc thang. Dưới này, hai cô gái nhìn họ, rồi nhìn nhau cũng cười vang.

HÃY TRÂN TRỌNG NGƯỜI BÊN CẠNH TRONG MỖI PHÚT GIẤY QUÍ GIÁ CỦA CUỘC ĐỜI, ĐỪNG ĐỂ PHẢI HỐI TIẾC VÌ NHỮNG GÌ ĐÃ QUA, HÃY MỈM CƯỜI VÌ NHỮNG GÌ ĐANG CHỜ TA PHÍA TRƯỚC.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái! Anh Yêu Em* - Nga Trần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.